

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

A man and a woman are shown in a romantic embrace on a dirt road. The man, with dark hair and a beard, is wearing a black t-shirt and jeans. The woman, with long blonde hair, is wearing a dark blue sleeveless dress. They are standing on a dirt road that stretches into the distance. The background is a vibrant sunset sky with shades of orange, pink, and purple. The overall mood is romantic and intimate.

TOO BEAUTIFUL TO
BREAK

— A ROMANCING THE CLARKSONS NOVEL —

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

TOO BEAUTIFUL TO
BREAK

— A ROMANCING THE CLARKSONS NOVEL —

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Çok
BEAUTIFUL
içinBREAK

TE33A /UYBA

SONSUZA KADAR

NEW YORK BOSTON

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgu ürünüdür. yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 Tessa Bailey

Too Hot to Handle'dan alıntıdır telif hakkı © 2016 Tessa Bailey'e aittir

Kapak tasarımı Elizabeth Turner'a aittir. Kapak telif hakkı © 2017 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

forever-romance.com

twitter.com/foreverromance İlk

Baskı: Eylül 2017

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN'ler: 978-1-4555-9422-1 (mass market), 978-1-4555-9420-7

(ebook) E3-20170628-DA-NF

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İthafı	
Teşekkür Önsöz	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü	
Bölüm Onbeşinci	
Bölüm Onaltı	
Bölüm Onyedinci	
Bölüm Onsekizinci	
Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm Yirmi	
Üçüncü Bölüm Yirmi	
Dördüncü Bölüm Yirmi	
Beşinci Bölüm Sonsöz	

[TOO HOT TO HANDLE'dan Bir Alıntı](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Tessa Bailey tarafından da](#)
[yazılmıştır Tessa Bailey .](#)
 [için övgüler](#)
[Forever Romance Haber Bültenlerine Aşık](#)
[Olun](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

*Belmont için
(Gerçek olan)*

OceanofPDF.com

Teşekkür

İnsanlar bana sık sık kitap fikirlerimin nereden geldiğini soruyor. Cevabım "Her yerden" oluyor. Ama Belmont'un hikâyesi, en benzersiz olay örgüsü olmalı. Büyükanнем bana hep ağabeyi Belmont hakkında hikâyeler anlatırdı. Güçlü, sessiz bir koruyucu tipi idi. Bu hikayelere dikkat ederdim ama özellikle bir anekdot beni şaşkına çevirdi. Belmont zor bir çocukmuş ve sürekli kaçarmış. Bir gün, büyük büyükanнем ve büyükbabam bir noktaya değinmek için onu lavaboya kelepçelemişler (bunu hiçbir şekilde onaylamıyorum). Böylece Belmont öfkeden deliye dönmüş ve lavaboyu *duvardan sökmüş*.

Bu hikâyeyi duyar duymaz müptelası oldum. Bu genç çocuğun dönüştüğü adam hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu. Tüm seriyi onun etrafında şekillendirdim - ve gerçekten de Peggy, Rita ve Aaron *çok* önemliydi, ama Belmont'un etrafında dönüyorlardı, değil mi?

Seriyi planladıktan ve yazmaya başladıktan haftalar sonra, gerçek hayattaki Belmont'un da tıpkı kurgusal Belmont gibi farklı bir babası olduğunu öğrendim, muhtemelen öfkesi de buradan geliyordu. Ebeveynleriyle ilgili bu gerçeği hiç bilmiyordum ve büyükanнем de benimle bu konuda konuşmamıştı. Bu yüzden son bir yılımı gerçek hayattaki Belmont ile aramızda kozmik, mezar ötesi bir bağ olduğuna ikna olarak geçirdim. Peggy'nin kitabında Belmont'u "Zamandan daha önemli" olarak tanımlıyor ve ben de aynı fikirdeyim. Belmont ve Sage sonsuza kadar benimle kalacaklar. Umarım sizin için de aynı şeyi yaparlar.

Editörüm Madeleine Colavita'ya uzmanlığı, zamanı ve seriye olan sevgisi için teşekkür ederim. Bu yolculuğa sizinle birlikte çıkmak gerçekten bir zevkti.

Büyükanнемe bana lavabo hikayesini anlattığı ve ilham verdiği için teşekkür ederim. Hikaye anlatıcılığı (ve güzel saçlar) aileden geldiği için çok minnettarım!

Gezegendeki en sabırlı, sevgi dolu ve anlayışlı insanlar oldukları için kocam Patrick ve kızım Mackenzie'ye (ve kedi Molly'ye) teşekkür ederim. Bizi seviyorum.

Beni desteklemeye devam eden arkadaşlarıma teşekkür ederim. Jessie ve May, bu serideki her kitap için beni taciz etmeniz beni çok mutlu etti. Jillian, sana bu seriyi sattığımı ve hikayenin nasıl bittiğini söylediğimde restoranda ağlamayı asla unutmayacağım. Ve birinci kitaptan beri Belmont kızları olan tüm Bailey'nin Bebekleri, teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Önsöz

Miriam, 28 Ocak

Belmont. Yüce Tanrım. Rahatla biraz.

Şaka yapıyorum.

Belmont benim ilk bebeğimdi. Ama -ki bunu açıklaması zor- hiçbir zaman gerçekten bebek gibi davranmadı. Elbette, başlangıçta ağladı, kıvrandı ve uyku programımın içine etti. Ama bir süre sonra gözleri ciddileşti. Hayatımın o döneminde üzüntümü gizlemek için yeterince çaba göstermedim ve böylece Belmont ikinci kez doğdu.

Hüznün içinde doğdum.

Belmont'un babası benim bir tanemdi. Yemeğin bir ruhu olduğuna ve doğru yapılan tiramisunun bebek yapmaya ilham verebileceğine inanan bir Fransız şef olabilirim ama romantizmden en uzak kişi benim. Yine de, gölgelerimiz kesiştiği anda en büyük oğlumun babasına aşık oldum. Ancak ben onun sevgilisi değildim. Onunla nasıl birlikte olacağımı ve Miriam'ı nasıl elimde tutacağımı bilmiyordum. Belmont gibi o da ya hep ya hiç diyen türden bir adamdı. Birlikte ya da karşı. Sev ya da öl.

Ben de biraz ölüp yeniden doğmayı seçtim. Ama oğlum - benim dev, güzel, fırtınalı, acılı, yaşlanmayan oğlum - hüznün lütfunu kazanmış gibiydi. Bu onu bir kuyuya itti, kelimelerden ve insanlarla toplumun dikte ettiği şekilde ilişki kurma yeteneğinden mahrum bıraktı. İçinde hiç kimsenin ulaşamadığı bir yer var ve orada sırlar yatıyor. Çalkantılı gerçekler. Mutfak masamın karşısında gözleriyle ifade etmeye çalıştığı ama doğru kelimeleri bulamadığı gerçekler.

Yine de üç çocuğumun Belmont'un karanlık gezegeninin yörüngesinde dönmelerini izlemek bana umut veriyor. Rita, Aaron ve Peggy tanıdığım en zeki insanlar - tabii ki kendim hariç - ve Belmont konuştuğunda tüm hareketlerini durdurmaları ve onun sözlerine emir gibi davranmaları bana diğerlerinin de

bir gün aynısını yapmak. Eğer iblisler önce onu yakalamazsa.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Belmont Clarkson'ı sarsmak Sage Alexander için kolay olmayacaktı.

Birkaç nedenden
dolayı. Birincisi, o
istemedi.

Dışarıdan bakan biri için Belmont'un Sage'e duyduğu bağımlılık tek taraflı gibi görünüyordu. San Diego'dan New York'a kadar süren yolculuk boyunca, kendisine doğru fırlatılan birkaç sempatik bakışla karşılaşmıştı. Diğer Clarkson kardeşlere, ki hiçbiri otoyolda tıkırdayan Suburban'da kalmamıştı, Belmont'un Sage'i sadece kaygıları için bir koltuk değneği olarak kullandığını düşündürüyordu. Konfor alanının sınırına biraz fazla yaklaştığı her seferinde Sage, Belmont'un büyük kollarına sarılıyor ve rahatlayana kadar sallanıyordu. Sage'in güvenceye olan ihtiyacını da görmediler. Belmont'un kollarında geçirdiği o anları bir istifçi gibi biriktirdiğini, demir atmış olma hissini, yanağının altındaki sert göğsünü, kulağının dibinde atan kalbini ezberlediğini fark etmediler.

Büyürken, bu teselli anları hiç olmamıştı, bu yüzden Belmont'unkini kabullenmeye izin vermişti. Şimdiye kadar. Artık durması gerekiyordu. Ne yazık ki, birbirlerine giderek artan bağımlılıklarını kesmek, Belmont'un kaçış kapısını kaynakla kapatmak anlamına geliyordu... kendinden kaçmak için. Ve bu özel yara bandını sökmek, on kat deriyi de beraberinde götürecekti. İstila ettiği kemiklere kadar.

Tren istasyonundan sadece beş mil uzaktaydılar. Belmont'u kenara çekip onu orada bırakmaya ikna etmek için beş mil. New York'a tek başına gitmeye devam edecek, orada kardeşleriyle birlikte annesinin son dileğini yerine getirecek, yılbaşı günü Atlantik'in dondurucu sularına atlayacaktı. Umutsuzca tanık olmak istediği ama başından beri tanık olamayacağını bildiği bir şey.

Sage gözlerini kapadı ve mutlu olduğu yere gitti. Pembe ve kırmızı gül yaprakları serpiştirilmiş uzun beyaz saten koridor rayları. Kızlarını mihraba doğru yürüten gururlu babalar, yeni tıraş olmuş yüzler. Org müziğinin neşeli tınıları cemaati ayağa kaldırıyor ve gelini hayranlıkla izlemelerini sağlıyordu. Gözlerini kısarsa, Sage kendini arka salonda, elinde pano, kontrol listesini işaretlerken görebilirdi.

Ama artık yok. Artık peri masalları, çiçek aranjmanları ve uçuşan elbiseler yoktu. Bunların içine kaçma hakkını kazanmış mıydı? Yeni hayatının cilasının altındaki gerçek Sage, Louisiana'dan gelen kirli yüzlü bir kız, ona cevabı hatırlatmaktan asla vazgeçmedi. Eve döndüğünde yerine getirmesi gereken bir sorumluluğu vardı. Yeterince ihmal ettiği bir sorumluluk. Bunu düzeltmek için Belmont'un gitmesi gerekiyordu.

Panik, göğüs kafesinde bir asansör gibi yükseldi ve boğazının dibine yerleşti. O iyi olacak mıydı? *O iyi olacak* mıydı? Peggy için planladığı o ilk düğünden beri Sage ve Belmont birbirlerinin iletişim ihtiyacını beslemişlerdi. Bunu kesmek, güçlü bir meşenin su kaynağını kesmek gibi olurdu. Yine de başka yolu yoktu.

Eğer Belmont onun nereye ve neden gittiğini bilseydi, çılgına dönerdi. Açıklamak için onu sakinleştirmek mümkün olmazdı. Onu yardım etmekten vazgeçirmek mümkün olmazdı. Ve Belmont'u herkesten daha iyi tanıyordu. İsteddiği yardımın onu öldüreceğini biliyordu.

"Belmont," diye fısıldadı Sage. "Bir sonraki çıkıştan çıkabilir misiniz lütfen?"

Her zaman olduğu gibi, kadın konuşur konuşmaz alarına geçmiş, elleri direksiyonda sıkışmış, sırtı dikleşmişti. Çok yoğun. Çok fazla. Enerjisi Suburban'ın etrafında çivili bumeranglar gibi dönüyor, hepsi de ondan uzak durmaya dikkat ediyordu. Belmont aracı yavaşlatarak, "Açsın," dedi.

"Hayır." Belmont'un gözleri bu hareketi yakalayacak ve orada kalacak kadar keskin olsa da, elbisesini avuçlarının arasında evirip çevirdi. "Hayır, beni tren istasyonuna götürmeni istiyorum."

Cincinnati'de, Peggy'yi geride bırakmalarından hemen önce, neredeyse her şeyi itiraf etmişti. Neredeyse tüm iskeletlerini ortaya çıkaracaktı. Ama ikisi dengeyi korumuştı. Birkaç hafta içinde üçüncü kardeşini kaybettikten sonra çok dengesiz davranmıştı ve itiraf etmekten çekinmek Sage'e aklını başına toplaması için yeterli zamanı kazandırmıştı. Tanrı'ya şükür. Ama Belmont'un bu anı izlediği, beklediği hissinden kurtulamıyordu. Adam her şeyi görüyordu.

Sage sadece ondan daha iyi hazırlanmış olmasını umuyordu.

Otoyoldan çıkarken Belmont'un gözleri seğirdi. "Ne yapıyorsun, Sage?"

Güneşli sürücü tarafındaki camda acımasızca güçlü silueti beliren Belmont'u bir kez daha takdir etmek için bir an durmaktan kendini alamadı. Eğer bu Belmont'u son görüşüyse, yanında götürebileceği bir görüntüye ihtiyacı vardı. Hafızasına kazıyacağı ve kimsenin dokunamayacağı ya da lekelemeyeceği, güvende tutacağı mükemmel bir görüntü. Gittiği yer neredeyse her şeyi bulandırabilirdi ama zihnine ulaşamazdı. Buna izin vermezdi. Hiçbir zaman da vermedi.

Belmont çekiciydi. Evet, öyleydi. O yanlarından geçerken kadınların gözlerinde beliren bakışlar bunu açıkça ortaya koyuyordu. Sanki kaba işaret parmağını göbek deliğimize sokup bükmüş gibi midenizde başlayan kimyasal bir reaksiyon uyandırıyor. Kurtarma teknesinde saatlerce çalışarak geliştirdiği kasları olmasaydı, boyu onu iri yarı gösterebilirdi. Cildi tuzlu su ve güneş ışığıyla yıpranmış, her türlü hava koşuluna uygun bir dokuya sahipti ama içindeki parıltı cildinin en ufak bir şekilde matlaşmasını engelliyordu. Koyu renk saçları yüzünün ve yakasının etrafında dalgalanıyordu, bir tarzı yoktu ama gür, davetkâr ve dağınıklığı içinde muhteşemdi. Belmont'u ilk gördüğünde aklına uzak yerler gelmişti. Çimenli bozkırlar, sis ve trençkotlar. Hiç tanık olmadığı ama kitaplarda okuduğu şeyler. Türünün tek örneği. Her nedense, köşelere sıkıştırmak, endişelendirmek, göz teması için yalvarmak için onu seçmişti. Ve şimdi onu hayatta tutmak için aralarındaki bağı yok etmek zorundaydı.

"Ben eve gidiyorum," dedi Sage, parmaklarını kıpırdanmayı durdurmaya zorlayarak. "New York'ta benim için hiçbir şey yok. Ailemi görmek istiyorum."

"Ben de seninle geleceğim." Sesi sakindi ama başını çevirirse gözlerinden çıkan kıvılcımların onu yakacağını biliyordu. "Senin yolunun dışında bir yer bulacağım. Beni onlarla tanıştırmak zorunda değilsin. Sadece bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

Sage başını salladı ve durup beklemek zorunda kaldıkları kırmızı ışığa lanet okudu. Bu iş ne kadar uzun sürerse, kendini göstermesi de o kadar imkânsız hale gelecekti. Temel şimdiden çatırdamaya başlamıştı. Belmont'un da onunla gelmesi için neler vermezdi. *Tanrım, neler vermezdi.* "I..." Akan suçluluk nehrine karşı barikat kurdu. "Senden biraz uzak kalmaya ihtiyacım var, Belmont."

Suburban, sanki frenleme gücünü kaybetmiş gibi birkaç santim öne doğru yuvarlandı. "Sana nedenini sormayacağım. Son zamanlarda sana çok ihtiyacım olduğunu zaten biliyorum." Sonraki kısmı kendi kendine söyledi. "Çok fazla olduğunu görebiliyordum."

Çok fazla *değildi*. Tam olarak arzuladığı şeydi. Bu da sorunun bir parçasıydı. "Öyleydi. Bana bu kadar bel bağlaman çok fazla." Dudaklarını içe doğru kıvrırdı ve anılarının acılığını, derinden aşık olduğu adamı incitmekten duyduğu nefreti tattı. "Babam... o da anneme aynı şeyi yapıyor. Ve tam tersi. Kendileri için endişelenecek enerjileri kalmayana kadar destek için birbirlerine bağlılar. Ya da bir şey başarma arzusu. Teşvik yok, sadece olan için bahaneler *var*." Başını iki yana salladı. "Ve ben böyle olmak istemiyorum. Ben gerektiğinde raftan çekip alabileceğiniz doldurulmuş bir hayvan değilim."

Döndüğünde yüzü kaskatı kesilmişti. "Sage..."

"Bana bir kadınmışım gibi davranmıyorsun," diyerek gerçek bir güvensizlik duygusuyla ateşi körükleyebildiği kadar körükledi. "Erkekler kadınlara sarıldıklarında, bu genellikle romantik eğilimleri olduğu içindir. Ama sen beni bırakıp öyle hızlı uzaklaşıyorsun ki, bazen kendimi bir ucube gibi hissediyorum."

Arkalarında bir arabadan bip sesi geldi ve Belmont gaza çok sert basarak arabayı ileri doğru salladı. Fiziksel ilişkilerini gündeme getirerek onu gözle görülür bir şekilde şoke etmişti. Ya da eksikliğini. Gezegendeki bir kez bile öpüşmeden birbirlerinin kollarında yüzlerce saat geçiren tek insan onlar olmalıydı. Belmont'u önemsiyordu. Acısının nereden kaynaklandığını bilmiyordu ama ona saygı duyuyor ve sempati duyuyordu. Bazen aynı nabızı paylaştıklarına yemin ediyordu. Ama o kırmızı kanlı bir kadındı ve adam ona bir keşiş gibi davranıyordu. Kasıtlı ya da değil, bu canını yakıyordu.

Durun. Beş dakika sonra var olmayacak sorunları çözmeye çalışmayı bırak. Göğsünün ortasındaki ağrı daha da şiddetlendi. "Önemli olan... bu beni yıpratıyor. Ne zaman her şeyi bırakıp sana sarılmamı isteyeceğini bilememek. Ya da seni sakinleştirmemi." Yüzünü örtme dürtüsüne direndi. Yalanları saklamak için. "Artık bunu yapamam. Beni boğuyorsun."

Konuşmasını bitirdiğinde Belmont'un elleri direksiyonun üzerinde titriyordu. Sage onun acısını görmemesi için arkasını döndü. Böylece Belmont'tan arabayı durdurmasını isteyerek kucağına atılıp ondan af dilemek zorunda kalmayacaktı. "Kaliforniya'ya döndüğümüzde kendimi tekrar kontrol altına alacağım. Sadece tüm bu değişimler oluyor." Boğaz kasları

değişti. "Değişimle aram iyi değildir."

"Kaliforniya'ya
geri
dönmeyeceğim."

Kendini hazırlaması iyi olmuştu, çünkü Belmont frene bastı ve Suburban'ı savurarak caddenin ortasında durdu. Sadece birkaç blok ötede tren istasyonunu görebiliyordu. En iyi ihtimalle üç dakikalık bir yürüyüş. Tek yapması gereken bu arabadan inmek ve Belmont'un onu takip etmediğinden emin olmaktı. Bu mümkün müydü? "Sage," diye başladı Belmont, sabırsızlığı yüzünden okunmaya başlamıştı. Sage onun iplerinin koptuğunu neredeyse gözlerinin penceresinden görebiliyordu. "Karalama defteri yapıyordun. Parmaklarının her yerinde yapıştırıcı var. Ve kâğıt kesikleri. Kâğıt kesiklerinden *nefret* ediyorum. Ama seni sıkıştırdığımı bildiğim için kenara çekip bandajlamadım. Son 200 mil boyunca yapmak istediğim tek şey bu olmasına rağmen."

Yan tarafındaki keskin acıyı hissetmeden bir daha nefes alabilecek miydi? "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Çünkü sen sadece bir şeyler yolunda gitmediğinde albüm yaparsın." Karşı şeritten geçmek zorunda kalan arabaların korna seslerini duymazdan geliyordu. Onları da fark etmedi çünkü Belmont hipnotize ediciydi, her özelliği ona yalvarıyor, sesi zihninin derinliklerinde yankılanıyordu. "Sadece buraya gel ve kulağıma fısılda. Seninle o her neyse onun arasında duracağım. Zamanına karşı bu kadar açgözlü olmamı telafi edeceğim. Telafi edeceğim. Ben etraftayken Sage'e hiçbir şey dokunamaz."

Sakın kırma. Henüz kırılma. "Yanlışı bir şey yok. Bana olan güvenin dışında. Günün her dakikası boğulmayacağım bir yere gitmem gerek." Kadın kapının koluna dokundu ve adam sarsıldı, mavi gözleri gideceğinin işaretine sabitlenmişti. "New York'a git, Belmont. Annenin istediği gibi Yeni Yıl Günü'nde kız kardeşlerin ve Aaron'la sahilde buluş. Ben senin endişen değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

"Kendini benden uzaklaştırabilirsin ama endişeyi uzaklaştıramazsın." Sesi somut ve kırılmazdı. "Sakın deneme. Saçının her teli için korku duyma hakkıma göz dikiyorum."

"Senden bunu hiç istemedim," diye yarı hıçkırdı, yarı fısıldadı.

"Sen yaptın." Konsolun diğer tarafına uzandı, parmakları kalçasının hemen üzerinde geziniyor, elbisesinin altındaki teni dağlıyordu. "Kalbin benimkini istedi. Ve benimki zaten yalvarıyordu."

Sage sıkılmış dişlerinin arasından, "Dur," diye itti. "Sadece dur. Ağzından çıkan her kelimenin kulağa ne kadar... ne kadar *kafa karıştırıcı* ve ileriye dönük geldiğini **göremiyor musun?**"

Tabuta son çiviği çakarken boğazının arkasında asit yükseldi. Kendisi kaçıp ruhunu kurtarıırken onu Suburban'da oturmaya devam ettirecek olan çiviği. "Sen ne hissedersen hisset, Belmont, benim için aynı şey geçerli değil. Sana yardım etmeye çalıştım çünkü Peggy benim en iyi arkadaşım ve seni seviyor. Ama benim için iyi değilsin. Normal ve mutlu bir hayat yaşamamı engelliyorsun."

Yüzünün rengi soldu. "Özür dilerim Sage." Yavaşça elini çekti, eliyle birlikte kutsanmış sıcaklığı da geri çaldı. "Git. Gitmek zorundasın."

Elbette şimdi, Belmont'tan ayrılma korkusu onu sırtından bıçakladığı için göz kırpmayı bile başaramıyordu. "Tamam. Ben gidiyorum."

"Sen..." Sesi güçlü olmaktan çıkıp donuklaşmıştı. "Peggy'yi kontrol et, lütfen. En azından Peggy'yi kontrol et. Ve şu kesikleri sarın."

"Evet," diye nefes aldı Sage, arabadan çıkmak için çabaladı. Arka kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken hiçbir şey görmedi, sadece kulaklarında uğuldayan rüzgârı duydu. Bagajını almak için kolay kısmıydı. Zor olan, ön camdan içeri bakmadan tekrar geçmekti. Sonunda bunu başaramadı.

Belmont'u son gördüğünde, gözlerinin ardında bir savaş yaşanıyordu. Ve iki taraf da kaybediyordu.

"Doğru olanı yapıyorsun." Nefesi kesildi, bavulunun tekerlekleri kaldırımındaki bir çatlağa takıldı. "Doğru olanı yapıyorsun."

Bazen doğru olan şey en acı verici olandı. Bazen içinizi kemirir ve sizi sonsuza dek mahvederdi, bu yüzden tek bir saniye bile hatırlatma olmadan geçmezdi.

Sage bu dersi çok iyi biliyordu.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Belmont ikiye bölünmüştü. Ancak bu yarılar eşit değildi, yoksa çoktan Sage'in peşine düşmüş olurdu. Bir taraf onun bir şeyler sakladığına inanıyordu. Hurley ile Iowa arasında bir yerde ondaki ince değişiklikleri fark etmişti, gerçi Sage'le ilgili her ince şey onu gelgit dalgası gibi vururdu. Yani farkındaydı. Güçlü bir yumruğun yaklaştığının bilincindeydi... ama yine de hazırlıksızdı.

Parçalanmış varlığının büyük yarısı dehşeti temsil ediyordu. Bu korku onu sürücü koltuğuna yapıştırmış, felçli uzuvlarını hareket ettiremez hale getirmiş, Sage'in kaldırımında ilerlerken giderek küçülen formunu izliyordu. Yüce Tanrım. Onu ezmişti. Kendini ona sarmış, vücutlarını birbirine bağlamış, saçlarının arasında birçok kez anlamsızca konuşmuştu. Ya da belki de ilk sefer yeterince kötüydü ve Peggy'yle olan ilişkisi, onun kaygısını hafifletmeye çalışmasına neden olmuştu.

Endişe. Nefes borusuna baskı yapan asfalt kütlesini, baş dönmesi dalgalarını, sevdiklerinin başına kötü bir şey geleceği önsezisini tanımlamanın bir yolu buydu. Sage'e. Ama Sage onun sevdiği kişi olmayı kabul etmemişti, o sadece... hayatta kalmak adına ona el koymuştu. Sage'in tenindeki nefesi onu normal hissettiren tek şeydi.

Bu kimse için adil değildi. Olmadığını *biliyordu*. Ama Sage'in de yararlandığı hissine kapılmıştı. Çok yanılmıştı. Onun arkadaşlığından kurtulmak için neredeyse tren istasyonuna doğru koşuyordu ve Tanrım, onu suçlamıyordu. Tabii ki suçlamıyordu.

Eve mi gidiyordu? Belmont yerini bile bilmiyordu. Bir kez olsun ailesinden, okulundan, eski arkadaşlarından söz etmemişti. Bu anlamda, ona alan tanıymıştı. Geçmişini uzakta tutmayı bilen biri varsa, o da Belmont'tu. Şimdi sessizliği ona acıya doğru nihai kaybı getirmişti.

Adaçayı'nın nereye gittiğini bilmeden. Ya da nasıl karşılanacağını. Güvende, sıcak, mutlu olup olmayacağını, düzgün beslenip beslenmeyeceğini. Güldürülecek mi? Ağlatılacak.

Belmont'un alnı, kendi hareketini bile fark edemeden direksiyona çarptı. Işıklar gözlerinin önünde dans ediyor, buna bir araba kornası senfonisi eşlik ediyordu. Ama bu hareket başka bir şeyin daha sarsılmasına neden oldu. *Bana bir kadın gibi davranmıyorsun.*

Kum torbasına dönmüş göz kapakları tam zamanında kalkarak Sage'in tren istasyonunda kayboluşunu yakaladı. Ulaşamayacağı bir yerde kayboluyor ve yumruklarını çaresizce sıkmasına neden oluyordu. Kafasının içindeki mayın tarlasında patlamalar meydana geliyordu ama dumanların arasından Sage'in sözlerine odaklanmaya çalışıyordu. *Ona bir kadın gibi davranmadım.*

Eğer Suburban'da kalan birileri olsaydı, Belmont'un ağzından dökülen kahkahadan korkarlardı. Zifiri karanlık bir sesti, yoğun ve korkutucuydu. Ne bir ağabey kahkahası ne de dürüst, çalışkan bir kurtarma gemisi kaptanının kahkahasıydı. Eğer Sage onun ne kadar müstehcen hayaller kurduğunu bilseydi, daha erken bir trene binerdi. Belmont'un en iyi gününde bile, Sage'in çıplak bedenine dair düşüncelerini ancak o kadar uzun süre engelleyebilirdi ki, düşünceler geri dönüp onu yönetmeye başlamadan önce. Hastaydı. Sage gibi nazik, sevgi dolu bir ruhu bu şekilde düşünmek onu hasta ediyordu. Onun altındaki çarşafı tuttuğunu, terlediğini, çığlık attığını... geldiğini hayal etmek.

Kafası ikinci kez direksiyona çarptı. Kadın... bunca zamandır onun ilerlemesini mi *istiyordu*? Fark edemeyecek kadar kendi bataklığına mı saplanmıştı? Eğer ona elleriyle sadece hayal ettiği şekilde dokunulmak istediğine dair en ufak bir ipucu verseydi, durması imkânsız olurdu. O kadar yumuşak ve gergindi ki. Sanki Tanrı onun vücudunun bir kalıbını almış ve onun her çıkıntısına ve açısına uyacak bir kadın yaratmış gibi ona uyuyordu. Belmont, Tanrı'nın ona bir kadın yaratmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı düşüncesiyle alay ederdi. Ama bu dünyada bir gerçek varsa, o da Tanrı'nın Sage Alexander'a fazladan zaman ayırmış olduğuydu. Onun kutsallığı, Belmont'un ellerini yırtıcı değil, besleyici kılan şeydi. Onun zevk vermesini beklemesi ve Belmont'un sinyalleri kaçırmış olması ihtimali... dayanılmazdı. *Kabul edilemezdi.*

Parmakları göz çukurlarına saplandı ve acımasız daireler çizerek hareket etti. Sage'in bir çarşaf ve yastık karmaşasından onu çağırdığı görüntüsünün ortasında kafa karışıklığı yüzüyordu. *Beni boğuyorsun.* Hangisiydi o?

Hem ona bir kadın gibi davranmasını isteyip hem de ondan nasıl uzak durabilirdi? Sadece bir süreliğine değil, *sonsuz kadar*.

Tanrım, hasta olacaktı.

Belmont başını geriye eğdi ve burnundan nefes aldı. İçeri, *dışarı, içeri, dışarı*. Şu anda Sage onu bulamayacağı bir yere gitmek için tren bileti alıyordu. Bu onun seçimiydi. Kendi sağlığına zarar verecek olsa bile bu kararı onun vermesine izin vermeliydi. Mutlu olmayı hak ediyordu ve eğer bu mutluluk ondan mümkün olduğunca uzakta olacaksa? Bir gün böyle olacağından hep şüphelenmişti. Öyle değil miydi?

Bana bir kadın gibi davranmıyorsun. Gözleri açıldı, tepeden tırnağa bir durgunluk çöktü üzerine. Yollarını ayırmak isteyebilirdi ama Sage'in bilmeden çekip gitmesine izin vermeden önce cehennem donardı. Onu tatmak, dudaklarını birleştirmek ve öpüşürken gerçekliğin kaybolmasına izin vermek için karnındaki sürekli yanma hakkında her şeyi biliyordu. Onu hatırlayacaktı. Eğer gitmek isterse, birlikte geçirdikleri zamanın her dakikasını acı çekerek geçirdiğini hatırlayarak yürüyüp gidecekti.

Belmont sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı ve trafiğe çıktı. Bir sürücü kornasına bastı ama Belmont başını çevirdiğinde iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. İki yönlü akan trafikte arabalar, tam şeridi işgal eden Suburban'a yer açmak için birbirlerine sokuldular ama Belmont tren istasyonuna doğru yürürken -kararlılık vücudunun her zerresine kazınmıştı şüphesiz- sürücüler ona yer açmak için araçlarını kenara çektiler ve o çift sarı çizgide ilerlerken trafiği ayırdılar.

Tren istasyonuna ulaştığında, omurgasında bir endişe belirdi. Sekiz hat. Bu kadar küçük bir kasabada sekiz ray mı vardı? Hepsini kontrol edecek zamanı olacak mıydı? Aciliyet duygusu boğazına sarılan Belmont, en yakın iki hattı inceledi ve ayaklarının dibinde bavullarıyla bekleyen bir avuç yolcu dışında boş olduklarını gördü. Yer üstünde bir geçit görünce oraya doğru ilerledi ve ortada durarak rayları yukarıdan taradı.

Oradaydı. Sage oradaydı. Dizlerinin bağı çözüldü, parmakları kemikleri gıcırdayana kadar metal çitin üzerinde kıvrıldı. Sage'in bavulunu göğsüne bir kalkan gibi tutarak nasıl durduğunu kataloglayacak kadar zaman bulabildi, sonra da yola koyuldu. Merdivenleri ikişer ikişer inerken bacakları lastik gibi hissediyordu. Aşağıya ulaştığında, çiseleyen yağmurun başladığını görünce şaşırdı, etrafındaki beton yürüme yolunda patırdıyor, ayak seslerini

Yastıklı. Uzak. Soğuk bir sabahta yağan ılık yağmur, ısınan nemin soğuk raylara çarptığı yerde cızırtılı bir kombinasyon yaratıyordu. Ani nem iğrençti ama yine de yutkundu, Sage'e ulaşmak istiyorsa nefes almaktan başka çaresi yoktu.

Sage'in kafası dönüp bavulu ayaklarının dibine düştüğünde neredeyse duracaktı. Yüce Tanrım, sanki ondan kaçacakmış gibi görünüyordu. Eğer kaçarsa kalbi duracaktı. *Yapma. Yapma. Yapma. Yapma. Yapma. Yapma.* Sage'den sadece birkaç metre uzaktaydı ve onu son gördüğünden bu yana değişmiş olma ihtimaline karşı her ayrıntıyı tek seferde gözden geçirdi. Saçlarında boncuk boncuk nemler vardı, çilleri yüzünün solgunluğunda göze çarpıyordu. Ama Belmont tamamen zorunluluktan onun ağzına odaklanmıştı. Onun düşüncelerini ya da Suburban'da kendisine söylediklerini incelemeye kalkarsa, bu *tek şeyi* asla doğru yapamazdı. Geriye kalan tek şey, dünya dönmeye devam etmeden önce yaptığı hatayı düzeltmekti.

"Sen bir kadınsın, Sage. Sen *tek* kadınsın," dedi Belmont telaşla Sage'e ulaşip onu iki koluyla yerden kaldırarak vücuduna yaslarken-

Ve sonra dudakları ilk kez birbirine değdi.

Belmont'un zihninde fırtına sonrası bulutlar gibi bir şey parçalandı ve o kadar çok ışık parladı ki, onu kör edebilirdi. Eğer gözleri coşkunun saldırısına karşı açık kalabilseydi, kör edebilirdi. İhtiyaç da. İhtiyaç *her zaman* vardı ama sonunda ağzı Sage'inkine dayanınca, arzu da devasa ve talepkâr bir hal aldı. Belmont kendine koyduğu tüm kurallara karşı gelerek kalçalarını eğdi ve Sage'in bunu hissetmesine izin verdi.

Kadının nefesi nem ve buharın cızırtısı arasında kayboldu, yağmur kaldırımı dövmeye başlamıştı ama Belmont sesi yutarak karnına hapsetti. Onu şehvetle çevreledi. Sage'in kalçaları onu sımsıkı, çok sıkı sararken, Belmont dilini onun ağzına soktu, yaladı ve dışarı çıkardı. Yaladı ve dışarı çıkardı. Her tat düşüncelerinin bulanıklaşmasına, dengesinin bozulmasına neden oluyordu. Kahvaltı çayı ve üzüm reçeli. Sage'in ağzından her ikisinin de en ufak bir izi bile çıksa, ölene kadar her gün bu şeylere ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Bir kolunu Sage'in beline dolayan Belmont, diğer elinin Sage'in saçlarına kaymasına izin vererek onu sabit tuttu ve yumuşak tellerini son bir kez daha hissetmenin tadını çıkardı. Ama bu sefer, ah, bu sefer, bir yumruk yaptı ve çekti. Yeterince. Şimdi Sage, adamın saçlarını

O saç tellerini karnına o kadar çok vurmuştu ki sayısını unutmuştu. *Artık* onu bir kadından başka bir şey olarak görmediğini sorgulayabilir miydi?

"Belmont," diye fısıldadı, hava almak için geri çekildi.

"Sage," diye cevap verdi, sert bir öpücükle tekrar içeri daldı. "Sage."

Tren, peronda durdukları yerin yanından kayarak geçti, elektrik uğultusu o kadar yersiz, o kadar yanlış, o kadar iğrençti ki. Ama bu korkuyu görmezden geldi, kızın başını belli bir açıyla eğdi ve kendini sonsuza dek mahvetti. Çünkü onun ağzının dokusu, verdiği ve aldığı, zamanın başlangıcından beri erkeklerin rüyalarını süslüyordu. Sonsuz ve cömertti, dilinin derinlere inmesine izin veriyor, onu kendi diliyle selamlıyor ve ayrıldıklarında inliyor, inliyordu.

Elleri kızın saçlarında çılgına dönmüştü. Tüm konsantrasyonu onun tadını ezberlemeye odaklanmışken, uzuvlarının kendi kendine hareket etmesini nasıl engelleyebilirdi? Sage'in nabız gibi atan etinin üzerine oturmuş, huzursuzca hareket eden mükemmel basıncı. Şu ana *kadar* gerçekten Sage'e dokunmuş, onu öpmüş olabilir miydi? Sefaletle dolu bir inilti göğsünü delip geçti ve öpüşmelerine karıştı. Hayır. *Hayır*. Onu kalabalıklaştırmış, kullanılmış, bir ucube gibi hissettirmişti. Kendisi gibi bir ucube. Belki de bu onun için son bir merhamet gösterisiydi, aziz olduğu için. Ve bunun için minnettardı. Kendisine böyle bir deneyim yaşattığı için minnettar olacaktı.

Tiz bir ses solunda bir anons yaptı ve gerçeklik yüzüne yumruk gibi indi. Geriye doğru tökezledi, Sage'i hâlâ vücuduna yaslıyordu, düşmesin diye dik duruyordu. Trene bindikten sonra bunun bir önemi kalmayacaktı. Hiçbir şeyin.

Dikkatle -ve binlerce bıçağın acısı altında- onu aşağı indirdi, böylece kendi ayakları üzerinde durabilecekti. Nabızı hâlâ damarlarında atan Belmont geri çekildi. Kadın ona anlam veremediği bir şekilde bakıyordu. Belki de hayal ettiğinden *daha da* kafa karıştırıcıydı. Ya da Sage her zaman başkalarını düşündüğü için, trene bindiğinde onun iyi olup olmayacağını merak ediyor olabilirdi. Ama o bilmiyordu. Öpücüğün ve onu kaybetmenin etkisini aynı anda düşünemiyor ya da muhakeme edemiyordu.

Son birkaç haftadır kızın hayatını bir sirke çevirmişti. Dış görünüşündeki çatlaklar ortaya çıkmaya başladığında kız kardeşleri, varlığının yardımcı olacağını umarak onu New Mexico'ya uçurmuştu. Yardım mı? Onu her gün, sürekli endişeye karşı nasıl sakinleştirdiğini tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

değişim, rutininin kaybolması, sonunda gerçek babasını bulma ihtimalinin dehşeti. Sage'in kendisini nasıl hissettirdiğinden faydalanmıştı... ve şimdi bu anı kolaylaştırarak onun kendisine yaptığı sayısız iyiliğe karşılık vermesi gerekiyordu. Onun için.

Belmont, Sage'in at kuyruğundan bir tutam kumral saçın çözüldüğünü fark etti ve uzanıp onu kulağının arkasına sıkıştırdı. "Nereye gidersen git, Sage," diye mırıldandı, "yabancı bir odaya her girdiğinde, içindeki en küçük kişi olabileceğini ama en güçlü ve en güzel kişi olduğunu unutma. Kalbinin en derin yerlerine kadar." Sage hâlâ kılını bile kıpırdatmamıştı, bu yüzden yere düşen bavulunu aldı ve trenin kapısının içine koydu. "Ama eğer korkarsan, kaybolursan ya da yalnız kalırsan, bir telefon uzağında olduğumu bil. Yarın da olsa, bulunduğumuz yerden elli yıl sonra da olsa, geleceğim. Sen farkına bile varmadan geleceğim."

Trende bir pencere açıldı. "Kapıları kapatıyoruz, millet," diye seslendi bir erkek sesi.

"Bunu beklemiyordum," diye fısıldadı Sage. "Buna hazırlıklı değildim."

Belmont çoktan inkârın ve yalnızlığın girdabına kapılmıştı, bu yüzden Sage'in neye hazırlıklı olmadığını anlamaya çalışamadı bile. Muhtemelen öpücük. O da hazırlıklı değildi ama hayatının en güzel anıydı.

Trenin makinistinden gelen bir başka uyarı telefonu Belmont'u harekete geçirdi. Ne kadar istese de, her şeyin üstüne bir de treni kaçırmasına neden olamazdı. Trenin yan tarafına bir delik açıp onu çalışamaz hale getirmeyi ne kadar istese de. Sage'in belini kavradı, iki adım attı ve onu yavaşça trenin içine bıraktı, tüm gücüyle gözlerinde parlayan ani korku ve yanaklarına yayılan renk hakkında endişelenmemeye çalıştı.

"Güle güle, kalp atışım."

Kapılar kapandı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Tren hareket etti ve Sage tökezleyerek kapının hemen içindeki plastik bölmeye düştü. Kalçası sızlıyor, komik kemiği karıncalanıyor ama bunların hiçbirini fark etmiyordu. Hayır. Hayır, bu az önce olmamıştı. Hâlâ Suburban'ın yolcu koltuğunda uyuyordu, ayaklarını tozlu gösterge paneline dayamıştı. Değil mi? Değil mi?

Başının içindeki cızırtıyla irkildi ve basıncı azaltmak için iki parmağını burnunun kenarına sıkıştırdı. Acı bir şeyi kanıtlıyordu. Bu an gerçektir. Dudakları Belmont'un öpücüğüyle hâlâ ıslaktı ve Belmont uzaklaşıyordu, uzun boylu, karanlık formu platformda ilerliyor, betondan yükselen buhar ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. Gözlerini kırpmayı reddetti çünkü bir şey ona kırparsa adamın o sisin içinde kaybolacağını söylüyordu.

"Belmont," diye mırıldandı, ellerinin topuklarını cama vurdu, avuçlarını cam tıkırdayana kadar oraya vurdu. "Bekle. Bekle, *bekle, bekle.*"

Lütfen. Neden arkasını dönmedi? Onda bir sorun olduğunu hep bilirdi. Hasta olduğunda, aç olduğunda, yorgun olduğunda. Tek kelime etmesine bile gerek yoktu. Kız içten içe boğulurken yürümeye devam etmezdi. *Belmont.*

Hata. Bir hata yapmıştı. Ayrı olmamaları gerekiyordu. Tren hızlanıyordu ve daha şimdiden kumaşının dikiş yerlerinden yırtıldığını hissedebiliyordu. Sağ eli boğazına gitti, derisini kavradı, tırmaladı ve oksijen için girişe yalvardı. Artık onu göremiyordu. Platformun sonuna ulaşmıştı ve köşeyi dönerek yer üstündeki geçit için merdivenleri tırmanıyordu. Başını çevirse, camı döven kadını görebilecekti ama yapmadı. *Bakmadı bile.*

Kendisine yetecek kadar cesaret biriktirmişti.

birlikte yaşadığı suçluluk duygusunu bastırmasına yardımcı olan tek kişi. Onu tatlı, kusursuz bir Sage olarak görüyordu ve bu doğruymuş gibi davranmanın, geçmiş gerçek değilmiş gibi davranmanın cazibesi çok davetkârdı. Bu bir yanılısama olsa bile. Alışkanlığının adı Belmont'tu ve içinde bir arı kolonisi gibi vızıldamayı hiç bırakmamıştı. O öpücük kovarı tekmelemişti.

"Hayır," diye bağırdı Sage, dönüp trenin arkasına doğru koşarak. "Hayır, treni durdurun." Koridorun ortasında bir daire çizdi, yüzler, renkler ve cep telefonu ekranları birbirine karıştı. "Durdurabilirler mi? Lütfen, inmem gerek. Ona *gitmem* gerek."

Sessizlik. Hepsi ona deliymiş gibi bakıyordu. Deli olmalıydı, değil mi? Güneşten bile daha inanılmaz ve güçlü bir adam sanki varlığı buna bağlıymış gibi onu öpmüştü... ve o da kendini bu lanetli metal makineye kaptırmıştı. Belmont için sadece bir koltuk değneği olmadığını, Belmont'un onu arzulanan bir kadın olarak gördüğünü kanıtlamak için o kadar çaresizdi ki, ama bir yandan da bundan korkuyordu. Bu onaydan korkuyordu. Çünkü bu onu geri çekecek, onu terk etmeyi dayanılmaz hale getirecekti. Ve *öyle de oldu*. Zaman geçiyordu. Değerli saniyeler. Dakikalar mı? Ne kadar zamandır koridorda durmuş, Belmont'un ellerini, ağzını, ayrılırken söylediği sözleri hatırlıyordu?

Kalp atışım. Ona daha önce hiç böyle seslenmemişti. Hep böyle mi demek istemişti?

Topuklarının üzerinde dönerek trenin arka tarafına doğru hızla ilerledi, sonunda arka cama ulaştı, vücudunun her santimini cama bastırdı, gözleri çılgınca tren istasyonundaki Belmont'u aradı. Ama artık çok uzaktaydı. Bir nokta. Tren operatörünü bulup onu geri dönmeye ikna edebilse bile, Belmont o oraya varana kadar gitmiş olacaktı. Suburban'ına binmiş ve tek başına yollara düşmüştü.

Sage'in dizleri trenin soğuk zeminine çarptı. Acının şokuyla birlikte nereye gittiğini hatırladı. En başta neden Belmont'tan ayrılmak zorunda kaldığını. Bu sabah tek bir seçeneği vardı ama şimdi... şimdi Belmont'un Louisiana'da karşılaşacağı durumla başa çıkma yeteneğini küçümseyerek büyük bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Ona bir kadın gibi muamele görmemekle ilgili güvensizliklerini anlatmıştı ve o da bunların üstesinden gelmişti, öyle değil mi? Platformda ona doğru hışımla gelen ve aşk, hayat ve ihtiyaçla ilgili tüm algılarını yerle bir eden o adam? O adam her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Gözlerini kapattı ve Belmont'un kapalı, havasız karanlığa doğru yürüdüğünü düşündü. Pek çok kez tekrarlanan bir kâbustu bu, gerçek hayatta olmasına izin vermeyi reddetmişti. Hayır. Aşkının izin verdiği tek kararı vermişti. Verdi.

Sonsuz raylara son bir bakış atan Sage, cansız bacaklarının üzerinde durdu, bavulunu aldı ve yerine oturdu.

* * *

Belmont kan çanağına dönmüş gözlerle tezgâhın arkasındaki adama baktı. Motel görevlisi Noel Baba şapkası takmış ve sigara içiyordu. Belmont yanan nesneyi alıp kırmızı, parlayan ucunu koluna sürerse, göğsünün çürüyen merkezinden başka bir yerde acı hissetmesini sağlayacaktı ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti. Bu tür yıkıcı davranışlarda bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Uyuşturucu, yumruk yumruğa kavgalar. Suyun dinginliğini keşfetmeden çok önce, toprağın içinde sıkışıp kalmanın anılarından uzaklaşmak için bu tür şeylere yönelmişti. Onunla birlikte gelen her şeyden. İhanet. Kemiklerini asla tam olarak terk etmeyen soğuk.

Su ona bir amaç vermişti. En büyük ağabey rolünü sürdürmenin ve kardeşlerinin ona yeniden güvenmesini sağlamanın bir yolu. Hiç bitmeyen bir ritmin üstünde elleriyle çalışmak onu merkezde tutuyordu. Sage'le tanıştığında ise "merkezde olmak" yeni bir anlam kazandı. En temel ihtiyaçlarını karşılamak için bir tekne ve bir avuç kurtarma sözleşmesi artık yeterli değildi. Hayır, kazanmak için yeni bir dürtü hissetmişti. Genişleme planları yapmak ve daha fazla mürettebat işe almak için. Yolculuk her şeyi duraklattığında başka bir gemi satın almanın ortasındaydı. Ama tanıştıkları günden beri motivasyonu, bir gün Sage'in geçimini sağlayabileceği hayaliydi.

Bu planlara onsuz devam etmek mi? Aklı buna bir anlam veremiyordu.

Onun nerede olduğunu bilmemenin acısına karşı dişlerini sıkıyordu, Belmont adamın acele edip boş bir oda bulması için sessizce yalvardı. Nasıl ilerleyeceğini düşünürken kendini saklayabileceği bir yer. Bunun ötesinde bir düşüncesi yoktu. Sadece bir süre var olabileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Yanıp sönen kırmızı ve yeşil ışıklar dikkatini çekti. Adamın bilgisayar ekranının etrafını sarmışlardı. Noel. Neredeyse Noel'di. Sage tatilini ailesiyle birlikte nasıl geçirecekti? Bir ağacı süsleyerek,

egg nog içmek. Normal şeyler. İyi şeyler.

Görevli oda anahtarını uzatırken rahatsızlığı boğazını yaktı. "Bir-o-dokuzdasın, dostum. Buz iki kapı ötede. Havuz kapalı."

Arkasını dönmeye başladı ama kasvetli, boş bir oda ihtimali duraksamasına neden oldu. "Peki ya parti yapmak istersem?"

Sessizlik uzadı. "Polis misin?"

"Polisler böyle yerleri umursamazlar."

"Yeterince doğru."

Bir çekmece açıldı ve Belmont ön masaya doğru döndü, adamın çeşitli poşetler çıkarıp bilgisayar klavyesinin üzerine koymasını izledi. "Zehirin ne, koca adam?"

Hepsini. Söylemek istediği buydu. Cüzdanındaki her yeşil banknotu vermek ve ceplerini kendini bırakma, uyuşturma yöntemleriyle doldurmak istedi. Bu çok kolay olurdu. Çok kolay. Hiçbir şey ona ulaşamazdı. İşte bu fikir onu durdurdu. Sage'e, eğer ona ihtiyacı olursa, o farkına bile varmadan orada olacağını söylememiş miydi? Kafası iyi olsa ya da kendinden geçse sözünü tutamazdı. Ve o kadına verdiği sözü tutmaması için dünyanın sonunun gelmesi gerekirdi.

"Eee?" Tezgâhtar bir torba hap aldı ve salladı. "Ne olacak?"

Adam sorusunu bitirmeden Belmont çoktan kapıyı yarılamıştı bile. Hiçbir şey hissetmeden hareket etti, yapraklar botlarının etrafında sürünüyordu. Hava buz gibiydi ama bunu biliyordu çünkü kendisine tahsis edilen odaya doğru yürürken yolunun üzerinde buz parçaları vardı. Havuz hemen ileride dikkatini çekti. Kilit yoktu. Sadece "*Yüzmek Yasaktır*" yazan bir tabela vardı. Gereksiz, diye düşündü dalgınca. Aralık ayının ortasında kim havuza girmek isterdi ki zaten? Tabii donarak ölmek istemiyorlarsa.

Çizmeli ayakları onu daha yakına taşıdı. Gömleğini çıkardı ve çürük kapıyı omuzlayarak açtı, giysiyi üstü kapalı bir barbekü çukuruna benzeyen şeyin üzerine fırlattı. Metodik hareketlerle botlarını ve kot pantolonunu çıkardı, cep telefonunun cebinde güvende olduğundan emin oldu.

Sonra içeri girdi ve kavurucu soğuğun ciğerlerindeki havayı emmesine izin verdi.

Ağzını açtığı anda, yüzeye uygun olmayan boğuk bir çığlık attı, yüzünün etrafında kabarcıklar oluştu ve görüşünü engelledi. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, soğuk adem elmasını çatırdatıyor, ses büyüyordu

daha az ve daha az doğal. Bitirdiğinde, yukarı doğru yüzme için kasları neredeyse çok fazla ağrıyordu, ancak cep telefonunun yukarıda olduğunu hatırlayarak, tamamen irade gücüyle bunu başardı. Gerçek dünyada. Onu gittikçe daha da karanlıklarına çekmekle tehdit eden derinliklerde değil.

Yüzeye çıktığında cep telefonunun çaldığını duyan Belmont, aynı anda hem ciğerlerine hava çekmeye hem de kenara doğru yüzmeye çalışırken neredeyse havuzun yarısını yutuyordu. Ölüm katılığı bir cesedin üzerine çöküyordu. Kendini havuzun beton kenarından yukarı itip dirsekleri üzerinde barbekü çukuruna doğru sürüklerken vücudu böyle hissediyordu. Tepeden tırnağa titriyordu, soğuk bir alev gibi yakıyor, acı çığlık çığlığa vücuduna yayılıyordu.

Parmaklarının çalışmasını emrederek, cebini karıştırıp cep telefonunu çıkarmak ve ekrana bakmadan cevaplamak için demir bir irade gerekiyordu. Gıcırdayan dişlerinin arasından ahizeye "Alo?" diye bağırdı. "Sage?"

Bir avuç sessiz saniye geçtiğinde Belmont çağrıyı kaçırmış olabileceğinden korktu ama kulağına tanıdık bir ses doldu. Hoş bir sestir ama tüm ruhuyla arzuladığı bir ses değildi. "Bel?" Aaron. Kardeşi. "Neyin var?"

Öne, buzlu betonun üzerine düştü ve yanağını betona yasladı. "O gitti."

"Sage?" Yine sessizlik. "Tanrım. Nereye gitti o?"

"Bilmiyorum." Treni hareket ettikten sonra bilet gişesine nasıl saldırdığını, adamı yakasından tutup bilgi talep ettiğini hatırladı. "Bindiği tren güneye gidiyordu ama Charleston'daki bir merkezde duruyordu. Oradan herhangi bir yere gitmiş olabilir. Gitmiş."

Aaron'un sesi daha yüksek, daha güçlü çıktı. "Bel, *neredesin?*"

Cevap vermek istedi. Her zaman olduğu gibi, bildiği tek ailesinin yanında olmasını istiyordu. İletişim kurmuyor olsalar bile, onlar bir teselliydi. Onun insanları. Ama onu bu şekilde görmelerine izin veremezdi. İlk seferini çok anımsatıyordu. Kuyudan sürüklenerek çıkarıldığında, sidiğe bulanmış ve oraya nasıl düştüğünü açıklayamaz haldeyken yaşadıkları şok edici dehşeti.

Asla. Onlara asla söylemeyecekti.

"Bilmiyorum." Dudaklarını zar zor oynatabildiği için kelimeleri çarpıtılmıştı. "Kalbim, Aaron. O olmadan atmaya devam edebileceğimi sanmıyorum."

Kardeşinden bir ses geldi. Bu korkuydu. Bu sesi duymaktan hoşlanmıyordu ve bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Hele soğuşun onu ele geçirmesine izin verirken. "*Belmont,*" diye bağırdı Aaron. "Beni dinle, pislik. Sen dinle. Hangi çukura düştüysen oradan kalk ve *gidip Sage'i bul.*" Zorlu nefesler. "Şu anda nasıl hissettiğini biliyorum. Sanki hiçbir yönün ya da amacın yokmuş gibi. Ama var. O senin amacın. Her ne olduysa, bunu sarsacak hiçbir şey yok. Bunu hepimiz biliyoruz. Sanki hepimiz bunu ezelden beri biliyor gibiyiz."

"Onu boğdum. O bana söyledi."

"*Yalan söylüyordu.*" Zihninin gözünde Aaron'ın kravatını çekiştirdiğini ve daireler çizdiğini görebiliyordu. "Hiç yalan söylemediğini biliyorum, bu yüzden anlaması zor, ama bunu ıslah olmuş bir ustadan dinle. İyi bir nedenin olduğunda kolaydır. Ya da iyi bir neden olduğunu *düşünüyorsan.*"

"Sage yalan söylemez. O çok iyi." Uykuya dalmaya mı başlamıştı? Gökyüzü kararıyordu. Ne kadar zamandır telefonda konuşuyorlardı? "Bulmamın hiçbir yolu yok-"

Bir elektrik şimşeği gibi çarptı ona. Karalama defteri. Karalama defterini yolcu koltuğunun ayak bölmesinde bırakmıştı. Onu görebiliyordu. Temiz gümüş kenarları, bordo harfleri. Klas, tıpkı onun gibi. Belki... belki de bunu onun için bırakmıştı? Umut etmek için çok fazlaydı ama ışığının çalındığı bir dünyada, bulabildiği her aydınlık parçasına tutunacaktı. Amaç. Bilgelik. Bunlar olmadan, sonsuza dek orada yatabilirdi. O yüzden bu şansı değerlendirecekti. Sevgili hayatı için tutunacaktı.

"Bel?" Aaron bağırdı. "Bana nerede olduğunu söyle. Ben ve Grace seni karşılamaya geleceğiz."

Belmont boşa kalan elini betona vurdu ve dizlerinin üzerine çöktü, o kadar şiddetli titriyordu ki dişleri birbirine çarptığı için başı ağrıyordu. "Aradığına sevindim Aaron. Ben her zaman memnunum. Seni seviyorum. İyi olacağım."

Kardeşi cevap veremeden Belmont telefonu kapattı ve üzerinde iç çamaşırı ve çoraptan başka bir şey olmadan tökezleyerek otoparka doğru yürüdü. Ön bürodan çıkan ve kendisine ağzı açık bakan motel görevlisini ve iki oda dolusu misafiri dalgınlıkla kaydetti.

"Lanet olsun, kardeşim. Ona ne sattın?" dedi içlerinden biri. "Ondan biraz alacağım."

Belmont hepsini görmezden gelerek Suburban'ın yolcu kapısını açtı. Vücudunda ne kadar nefes kaldıysa, Sage'in onu öldürdüğünün kanıtı karşısında

bir zamanlar orada, onun yanında oturmuştı. Sırtı dik, ellerini kucağında kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Tanrım, onu çok özlemişti. Her şey yanlış ve eksik hissediyordu. Dünya nasıl hâlâ dönüyordu?

Karalama defterini göğsüne bastıran Belmont, seyircilerin arasından geçerek motel odasına girdi ve kaloriferin sesini açtı. Sage'in el emeğini yakınında tutarak yatağa yığıldı ve uyanır uyanmaz kitabı baştan sona incelemeye yemin etti.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Sage bavulunu yere bıraktı ve dağınık çimenlere baktı, kâbuslarındaki ev toprak yolun sonunda beliriyordu. Hızlı ve uzaklara kaçmış, bir daha asla oraya adım atmamaya yemin etmişti. Kendi yalanlarına nasıl da inanmıştı. Annesinden gelen bir telefon. Pes etmesi için tek gereken buydu. Belki de derinlerde bir yerde, yeni hayatının geçici olduğunu hep biliyordu. Bir sahtekârlık. Kolay yolu seçip kendisine güvenen insanları terk eden bir kızın yeni bir başlangıç yapamayacağını.

Sibley'e dönecek cesareti toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Bu yüzden Belmont'un direksiyonda olduğu Clarkson'larla bin yedi yüz mil gitme şansını yakalamıştı. Onların inanç sıçramaları yapmalarını ve birbirlerini sınırlarına kadar zorlamalarını izlemişti. Bu anılarla donanmış olarak, şimdi aile yükümlülüğüyle yüzleşme sırası ondaydı. Bu bağlantı geçmişte ona ne kadar kötü davranmış olursa olsun, göz ardı edilmeyi reddediyordu.

Beş yıl sonra evin içinde ne bulacaktı? Yirmi yaşında Kaliforniya'ya gittiğinden beri yerleri fırçalamamış, halıları dövmemiş ya da fareleri öldürmemişti. Kimse onun yerine bu işleri yapmazdı, bu yüzden kapının diğer tarafında onu karşılayacak manzaradan korkuyordu.

Otogardan bavullarını taşımaktan kolu ağrıyordu; yürümekten başka çaresi yoktu. Ailesinin arabası yoktu ve taksi de pahalıya mal olacaktı. Şu anda her kuruşa ihtiyacı vardı. Sage yorgun uzuvlarını silkeleyerek çantayı aldı ve omurgasına çelik gibi bir kuvvet yerleştirdi. Yoldaki kırık camlara basmamaya dikkat ederek eve doğru ilerledi ve umutsuzca Belmont'u düşünmemeye çalıştı. Yine de imkânsızdı. Bu asla başarabileceği bir şey olmayacaktı, o yüzden kaçınılmaz olanın olmasına izin verebilirdi.

Eğer yolda onun yanında yürüyor olsaydı, sinirlerini hissederd. Ona sadece omzundan bir fırça atar ya da boğazından alçak sesle bir mırıltı çıkarırdı. Ve

Etrafında hiçbir şeyin aşmasına izin vermeyeceği görünmez bir kalkan olduğunu bilirdi. Ona sırtını çok fazla yasladığını söylemişti ama bu her iki taraf için de geçerliydi. Bu gerçek hiçbir zaman şu andan daha açık olmamıştı.

Daha önce kendi savaşımı verdim ve yine vereceğim.

Sage basamakları çıkarken gıcırdadı, verandada ilerlerken inledi. Kapıya yüksek sesle vurmadan önce yumruğunu bir an havada tuttu. "Anne?"

Kapı açıldığında, Sage bir telaş sesini bastırdı. Annesi yaşlanmıştı. Beş yıldan daha fazla yaşlanmıştı. Bir zamanlar Sage'inkiyle aynı tonda olan açık kahverengi saçlarının çoğu narin bir griye dönüşmüştü. Bu gri, neredeyse zarif bir şekilde faremsi rengin içinden geçiyordu. Zarif. Sibley'deki insanlar annesini böyle tanımlardı. Ya da Sage'e öyle söylenmişti.

Bernadette Alexander bir zamanlar bale dansçısıydı, ancak eş ve annelik onun büyük şehir hayallerinin gelişmesine izin vermemişti. Sage'in hayatının ilk dönemlerinde Bernie, hayatının aldığı yoldan memnundu. Ama bir madenci eşi olmak kolay değildi. Kocasının uzun çalışma saatleri yalnızlık demektir. Neleri kaçırdığını düşünmek için zaman. Ve çok fazla bardak Crown Royal viskisi içerken kararlarından yakınmak için daha da fazla zaman. Ancak Bernie ayıkken bir melek gibiydi. Sevecen bir eş. Dağınıklığı görmezden gelerseniz, Güneyli ev sahiplerinin en misafirperveriydi.

Sage, annesini böyle bir öğleden sonra yakaladığını görünce rahatladı.

"Kızım benim." Bernie'nin elleri ağzına gitti ve parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıktı. "Geleceğini biliyordum. Tanrı'ya şükürler olsun.

Tanrı'ya şükür evdesin." Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Baban şu anda uyuyor ve bunun için minnettarım. Biz "Kız kıza sohbet etmek için çok geciktik, sadece sen ve ben, değil mi?"

"Evet anne," diye mırıldandı Sage, Louisiana aksanı sanki yıllarca saklamayı öğrenmemiş gibi akıyordu. Utanç duyduğu için değil. Ama geçmiş, ağzını her açtığında düşünmek zorunda kalmayacağı bir yere saklamak istediği için. "Çok geciktik."

Çizgili yüzüne yayılan memnun bir gülümsemeyle Bernie, Sage'i içeri buyur etti. "Dağınıklığa aldırmayın. Bugün henüz ortalığı toparlamaya fırsatım olmadı." Sage şartlanmışlıktan nefesini tuttu ama kedi idrarı kokusu onu o kadar hızlı yakaladı ki tamamen kaçamadı. Her birkaç adımda bir

Yerdeki gazeteler, ıslak lekelerle kaplı, muhtemelen haftalar öncesine ait. Belki de daha uzun. Her yer kir içindeydi. Duvarların boyası soyulmuştu. Sanki annesi bir ara duvar kâğıdı asmaya kalkışmış ama yarıda bırakmış, uzun şeritler salonda hüzünlü bir palmetto ağacı gibi asılı kalmıştı.

Mutfağa girdiler ve her şey daha da kötüleşti. Bulaşıklar lavaboya taşmış, kediler tezgahın üzerinde kirli tabakları yalıyordu. Ve tüm bunlar olurken annesi hiçbir şey yokmuş gibi gülümsüyordu. Sanki şehrin öbür ucundaki büyük malikânelerden birinin tertemiz salonuna girmişlerdi.

Tanrıya şükür evin dışında uyuyacak bir yeri vardı. Kulübenin biraz temizlenmesi ve parlatılması gerekebilirdi ama ailesinin duvarları arasında tek bir geceye bile tahammül edemezdi.

Farkında değilmiş gibi görünmesine rağmen annesinin ne kadar anlayışlı olabileceğini bilen Sage, yüz hatlarını belli etmedi ve bavulunu kemerin yanına bıraktı. Bernie'nin ellerini lavabonun iki yanına koyup başını öne eğmesini izledi. Ve öylece kaldı, yorgunluğu omuzlarının eğiminden belli oluyordu.

"Anne?" Sage sesinin birdenbire bu kadar genç çıkmasından dolayı irkildi. "Babam nasıl?"

"Korkunç." Bernie döndü ve lavaboya doğru yığıldı, yanaklarını nem kaplamıştı. Sage'in hatırlayabildiği kadarıyla, annesinin ruh hali rüzgârla birlikte değişirdi ama göğüs kemiğinin arkasında ritmik bir çarpıntı yaratmayı asla ihmal etmezdi. "Sana telefonda da söyledim kızım, o adam yerin dibine batıyor. Baban günün sonunda merdivenleri zorlukla çıkabilecek, öyle kambur duruyor." Burnundan uzun bir nefes çekti. "Bu gidişle emekliliği göremeyecek. Ve emekliliğine sadece *iki ay kaldı*. O makinelerle devrilmesinden ya da kendini öldürmesinden korkarak yaşıyorum."

Suçluluk duygusu güçlü bir yumruk gibiydi. Bu hayatta hiçbir şey bedelsiz değildi ve işte kanıtı. Sage buradan özgür ve temiz bir şekilde kaçmamıştı. Oh, hayır. Babası bunca zamandır yaptığı anlaşmanın bedelini ödüyordu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

İşte orada. Sözler söylendiğine göre, Sage onları gerçeğe dönüştürmek zorundaydı. İşleri yoluna koymalıydı. Boğazında bir çığlık yükseldi ama onu yuttu ve odaklandı. Dikkatini annesinin göğsünün üzerindeki bir noktaya odakladı.

ve Belmont'u düşündü. Boynunun kokusunu. Okyanus, tuz ve sonsuzluk. Dün yola çıkmadan önce onun gömleklerinden birini çalmıştı. Yalnız kalır kalmaz ona sarınmak niyetindeydi. Koku ne kadar sürecekti? Şanslıysa birkaç hafta.

Annesinin başının üzerindeki nokta dalgalandı, ama gözlerini kırptırdı ve tekrar odaklandı. Bu sefalet içinde büyümüştü. Hayır, büyütülmemişti - *kendi kendini yetiştirmişti*, küçük yaştan itibaren içgüdüsel olarak ebeveynlerinin becerikli olmadığını biliyordu. İlk sıkıntı belirtisinde şişeye yönelen, çözülebilir insanlar olduklarını. Kendisini fark etmeyecekleri ya da daha fazla içmek için bir bahane olarak kullanmayacakları kadar küçük yaşamaya çalışmış ama yine de kendilerini boğmuşlar. Boğuldular, boğuldular ve tekrar boğuldular.

Bu yüzden yeterince büyür büyümez kaçmak için şeytanla bir anlaşma yapmış.

Kısa bir süre için özgür olduğu yanılsamasının tadını çıkarmış, sevdiği bir kariyeri geliştirmişti. Düşün planlaması. Böyle bir yeteneği olduğunu kim bilebilirdi? Hatta bu iş Sage'i, cesaretini şimdiden özlediği en iyi arkadaşı Peggy ile arkadaşlığa bile götürmüştü. Evet, kısa bir süre için her şey yolunda gitmişti. İyiden de iyiydi.

Mükemmel. *Fazla* mükemmel.

Gerçi şeytan bir kez el sıkıştıktan sonra insanı asla rahat bırakmazdı. Kalbinin derinliklerinde, eninde sonunda serpentinin yağacağını biliyordu. Verdiği umutsuz kararlar yüzleşmek için evinin aranmasını bekliyordu, bu yüzden son beş yılını rol yaparak geçirdi. *O zavallı Alexander'dan* başka biri gibi davranarak. Ama olduğu kişi buydu. Sürekli güneşli bir mizaca sahip şık bir düşün planlayıcısı değildi. Hayır, bazen Sage de bencildi. Ve şimdi son beş yıllık özgürlüğünün bedelini geleceğiyle ödeyecekti.

Sibley ona ihtiyaç duyulan yerd. Ailesini bir daha terk etmeyecekti. Başına geleceklerden kurtulsa bile, ona ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmeyeceklerdi. Ve şeytanın onlara zarar vermenin başka bir yolunu bulmamasını şansa bırakamazdı.

"Onu görmeye gideceğim," diye fısıldadı Sage.

"Bugün mü?" diye sordu annesi çok hızlı, çok hızlı, ellerini çenesinin altında kavuşturarak. "Bugün mü, Sage?"

Başını salladı. "Tamam, anne."

Sibley kasabası ikiye bölünmüştü. Zengin ve fakir.

Augustine "Augie" Scott tam ortada yaşıyordu.

Bir keresinde, tütüncüden babası için sigara alırken, Sage iki bakkal çocuğunun Augie'nin dört katlı devasa evini sınır çizgisinin tam üzerine inşa etme nedenlerini tartıştıklarına kulak misafiri olmuştu. *Böylece iki tarafı da gözetleyebilecekti. Sırada hangisinin olduğunu görebilmek için.* Sage bu sözleri bir kenara not etmişti, o zamanlar anlamlarını pek kavrayamamıştı. Ama yaşı ilerledikçe anlam kazanmaya başlamıştı.

Augie büyük bir tuz madeninin özel sahibiydi. Eyaletteki en büyüklerden biri. Birinin babasını işe almadıysa, ona başka bir şekilde sahip olmanın bir yolunu bulurdu. Sage'in babası bir madenciydi ve Augie'nin şirketin kapılarını açmasından birkaç yıl önce madenci olmuştu. Augie'nin Scott Explorations'ı kurmak için yeterli kaynağı tam olarak nasıl bir araya getirdiğine dair söylentiler, en sert eleştirmenlerden biri kamyonetinin direksiyonuna yığılıp kafasında bir kurşun deliği açılana kadar sonu gelmeyen spekülasyonlara yol açmıştı. Ondan sonra kimse Augie'nin zirveye yükselişi hakkında fazla konuşmamıştı. Sadece kabullenmişlerdi.

Sage'in Sibley'de bir genç kız ve genç bir kadın olarak hayatını sürdürürken öğrendiği bir şey varsa o da hayatın gerekli kötülüklerle dolu olduğuydu. On dört yaşındayken, okul servisi şoförünün haftada bir kez eteğinin altına bakmasına izin verirdi, böylece şoför güzergâhını değiştirir, onu sokağın sonunda karşılardı, böylece öğrenciler evinin önünden geçerken gülmezlerdi. Çoğu zaman babası çimenlerin üzerinde sızar, annesi verandada ağlar ve ellerini ovuştururdu. O otobüs şoförünün gözlerinin ortasına bir yumruk atmak istemişti ama kahkahaların, yıpranmış külotuna bakan adamdan daha kötü olduğuna karar vermişti.

Gerekli kötülük. Ve Augie en kötüsüydü.

Ailesinin Augie ile bir geçmişi vardı. Sage'in kurtarma gemisindeki bir halat gibi tutunduğu bir geçmiş. Boşluğu ve dolayısıyla Sibley'den çıkış biletini bu kadar net gören Sage, o parlak yüzüğü kapmanın karakteri hakkında ne anlama geldiğini düşünmeye zaman ayırmamıştı. Bu can simidini kullanmak onu nasıl bir fırsatçı yapmıştı. Kendi ailesini terk eden biri.

Beş yıl önce durduğu aynı yerde dururken, akşam gökyüzünü karartırken, *tek* düşündüğü kendisindeki bu zayıflıklardı.

Augie'nin malikânesinin önündeki kaldırımında durmuş, çatıdan sarkan dev Amerikan bayrağına bakıyordu. Birkaç metre ötede ferforje bir kapı ve bir Çağrı butonu vardı. Şimdiden elektronik gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Biri içeriden onu izliyor, hatta belki de gülüyordu. Büyük olasılıkla kasabaya geldiği anda haberdar olmuştu, çünkü adam sürprizlerden hoşlanmazdı.

Augie'yle buluşmadan önce biraz oyalanmak için kendine zaman tanıyarak, ailesinin arazisindeki küçük, terk edilmiş kulübeyi temizlemişti. Bu küçük yapı, bir zamanlar, evin sahibi varlıklı insanlarken, personel odası olarak hizmet vermişti. Dokuz yaşındayken tesadüfen bulmuş ve yıllar içinde oyun evinden... eve dönüşmüşüştü. Sage kasaları üst üste yığmış ve ince, köhne yatağını arka bahçeye sürükleyerek orada uyumaya başlamıştı. İçki kokusundan ve çığlık çığlığa kavgadan uzakta. Kulübesinin hâlâ bazı örümcek ağlarından arındırılması gerekiyordu ama bunu daha sonra yapacaktı.

Şeytanla buluşup *ikinci bir* anlaşma yaptıktan hemen sonra.

Genellikle gergin gelinlere ya da huysuz kayınvalidelere ayırdığı sakın ifadesini yüzüne yapıştıran Bilge, zile doğru yürüdü ve bastı. Kapı hemen açıldığında telaşlanmayı reddetti, bunun yerine kapıyı arkasından kapatıp ön kapıya doğru süzülürken çenesini dik tuttu. O daha kapıya ulaşmadan kapı açıldı, Augie elinde bir kahve fincanıyla çerçeveye yaslanmıştı.

"Şuna bakar mısın?" Gözleri sertti ama her nasılsa hâlâ eğlenceyle parıldıyordu. "Sage Alexander. Batı Yakası hayatı sana iyi gelmiş."

"Teşekkür ederim." Basamakların dibinde durdu, suçluluk duygusu içini yalıyordu. "Uzakta olmam babama pek iyi gelmedi ama."

Tepki yok. "Neden içeri gelmiyorsun, bunu konuşuruz." "Burada kalmayı tercih ederim..."

Adam çoktan gitmişti, telaşsız ayak sesleri fuayede yankılanıyor, kadın orada durup kanındaki huzursuzluğu yatıştırmaya çalışırken giderek azalıyordu. *Bunu tekrar yapabilirdim. Bu bahçeden çıkıp otobüse geri dönebilir ve bu kasabadaki her şeyi unutabilirdim.* Yine de ne olacağını biliyordu. Ailesinin bu eylemleri yüzünden yine acı çekeceğini biliyordu ve Sage bu kez sorumluluklarından kaçmayacaktı. Bir evlat olarak. İyi bir insan olarak.

Belmont'un gömleğinin onu kulübede beklediğini hatırlayan Sage başını salladı ve Augie'yi içeri kadar takip ederek kapıyı açık bıraktı.

amaç. Eve daha önce sadece bir kez gelmişti ama söyleyebildiği kadarıyla hiçbir şey değişmemişti. Pencerelerden içeri sadece çok az ışık giriyordu. Pırıl pırıl koyu renkli ahşap, antikalar, heykeller, tablolar, tamamen rahatsız görünen mobilyalar. Kullanışlılıktan eser olmayan pahalı mobilyalar. Ama temizdi. Çok temizdi. İlk ziyareti sırasında evin bu özelliğine imrendiğini hatırlıyordu.

Augie'nin ofisi arka taraftaydı ve kapıyı aralık bırakmıştı, masasının sağ köşesinde durduğunu bildiği Tiffany lambadan yeşilimsi bir ışık parlıyordu. Sage içeri girdi ve deri bir koltuğa oturdu, Augie bir şişe burbon uzattığında başını salladı. Kıza alkol isteyip istemediğini sormaktan zevk aldığı belliydi ve bu kendini beğenmişlik Sage'e onu ters köşeye yatırma arzusu veriyordu. O zavallı Alexander kızının kimliğinden asla kurtulamayabilirdi ama Kaliforniya'da yaşarken bir omurga geliştirmişti. Clarkson'larla araba sürerken. "Annem ağlayarak beni aradı, eve dönmem için yalvardı."

Burbon şişesi mini bara doğru inerken dondu ve sertçe yere bırakıldı. "Annen yatağını yaptı. Şimdi topak topak buluyorsa, bu beni ilgilendirmez."

"Bunu kendine dert edindin. Hep öyle yaptın." Sage sesindeki sıkıntıyı duydu ve Augie'nin en ufak bir zayıflık belirtisinde üzerine atlayacağını bildiği için onu dizginledi. "Bu biraz klişe, sence de öyle değil mi?"

İçki bardağını bir hareketle dudaklarına götürdü. "Açıkla." "Sırf kız onu seçti diye otuz yıl sonra bir adama acı çektirmek."

Onun irkilmesinden herhangi bir memnuniyet duymadı. Odada tatmin olacak bir şey yoktu. "Zaman seni daha kabullenici yapmalıydı. Ama bunun yerine onu parmağının altında ezdin. Onu gerçekten öldürmek istiyor musun? Onu kendi haline bırakmak bu kadar kolayken ölümüne çalışmak?"

Augie fazla burbonlu dudaklarını yaladı ve birbirine vurdu. "Kısa cevap evet. Ve vermem gereken tek şey de bu." Sandalyesine çöktü. "Ama Sibley'e onca yolu beni eleştirmek için gelmedin, değil mi küçük Sage Alexander?"

Yanaklarında yükselen öfke ateşine lanet okudu. Augie ondan nefret ediyordu. Her zaman olduğu gibi şimdi de sert bakışlarında bu vardı. O, ailesinin evliliğini temsil ediyordu. Birlikte bir hayata başlamayı seçtiklerinin ve genç üçlülerinin üçüncü üyesi olan onu toz içinde bıraktıklarının kanıtıydı. Sage, Augie'nin onu bir piyon gibi kullanmasına izin vermiş, parasını alıp

ve Kaliforniya'ya gitti. Ailesini birden fazla yönden inciten bir taşınma. Bir kızlarını ve bakıcılarını kaybetmişlerdi. Babası, kızının özgürlüğünü finanse eden başka bir adamın öfkesine maruz kalmış ve şişeye iki kat daha sert vurmuştu.

Gerekli bir kötülükten faydalanmak, kırılğan ailesini savunmasız bırakmıştı. Babasının bu yavaş ve küstah cinayeti, eğer durduramazsa, onun başına kalacaktı.

"Buraya onun yerini almaya geldim," dedi Sage, gayet net bir şekilde.

Augie kendini beğenmiş gülümsemesinin bir kısmını kaybetti. "Madende babanın yerini almaya geldin." Soru değildi. Augie'nin sonsuza dek ona bakmaya devam edeceğini düşündü ama göğsünde bir gümbürtü başladı ve tam teşekküllü bir kahkahaya dönüştü. "*Bir gün bile dayanamazsın.*"

"Sanırım öğreneceğiz." O ana kadar korkunun denkleme girmesine izin vermemişti. Belmont'tan ayrılmak baş etmek için yeterliydi. Ama şimdi, kaderi şeytanın ellerindeyken, omurgasını soğuk bir ürperti sardı. "Emekliliğine iki ay var. Eğer... eğer... ben o güne ulaşırsam, onun emekliliği için evrakları imzalarsın ve ailemi rahat bırakırsın."

"Ölene kadar içsinler diye mi?" Augie ayağa fırlayarak tükürdü. "Eğer bu onların seçimiye."

Adamın tiksintisi elle tutulur gibiydi, sanki üzerine kutsal su dökülmüş gibiydi. İçinden gelen şaka ona Peggy'yi düşündürdü. Peggy de böyle bir şey söylerdi. *Sakinliğini kaybetme.*

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" Sage sordu.

Augie'nin üstün havası göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü. "Biliyor musun, baban en zor işlerden birine sahip, küçük Sage."

Midesinin astarı kurşuna dönüştü. "En zor iş onda çünkü ben gittikten sonra işi ona sen verdin. Emekliliği gelene kadar hafif işleri yapması gerekirken onu daha genç bir adamın pozisyonuna koydun. Onun yaşındaki diğer adamlar gibi."

İnkâr etme zahmetine girmedi. "Bir sondaj kulesi işletmeye hazır mısın?" Gri bir kaşını kaldırdı. "Yeraltında."

"Doğru eğitimi aldığım sürece." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Evet."

El sıkıştıklarında Augie, Sage'in kemiklerinin birbirine geçtiğini hissedeceği kadar sıkı sıkı ama Sage irkilmeyi reddetti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Sırf kadın olduğu için ona daha kolay davranmayacaktı.

Gözlerindeki heyecan, daha da sertleşebileceğini söylüyordu.

Belmont'un görüntüsü onu gafıl avladı. Madenin karanlığına doğru yürüyor, geniş omzunun üzerinden ona bakıyordu. Her zamanki gibi güven verici bir şekilde. Ancak son birkaç haftadır tekrarlanan korkunç, hareketli görüntüde, en büyük korkusu olan karanlık, kapalı alanlarla yüzleşerek her zamankinden daha içine kapanık ve perili bir şekilde ortaya çıktı. Ya da daha kötüsü, bir daha hiç dışarı çıkmadı.

Sage kendini hiç o anki kadar yalnız hissetmemişti ama yaklaşan sınavla tek başına yüzleşmek konusunda da kendini hiç bu kadar haklı hissetmemişti.

"Sabah işe gideceğim."

Döndü ve titrek bacakları üzerinde ofisten çıktı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Belmont soğuk terler içinde uyandı.

Sage'in treninin uzaklaşırken çıkardığı uğultu hemen onu sardı, bu yüzden nerede uyuyakaldığını hatırlaması biraz zaman aldı. Bu, hayatında ilk kez başına gelen bir şey değildi. Lisenin sonu kaçınılmaz bir değişim getirmişti. Rutininin elinden alınmasından daha çok nefret ettiği bir şey yoktu, bu yüzden yolculuk başlangıçta çok zor olmuştu. Sage'den önce.

Boğazına bir ağrı saplanan Belmont doğrulup üst dudağındaki teri sildi. On sekiz yaşına alışmaya çalışırken pek çok tuhaf motel odasının içini görmüştü. *Şimdi ne olacaktı? Nereye aitim? Şimdiye kadar nereye aittim?* Bir kimyasal perdenin arkasına saklanarak bastırılması kolay olan sorulardı bunlar. Aynı ilaçları alan insanlar da hiçbir yere ait görünmüyorlardı. Onlar sadece geceleri ortaya çıkan, tek bir amaçla sokaklarda dolaşan hortlaklardı. Unutmak. Şüphe uçuşunun beyinlerinin pistlerinde taksi yapmasını durdurmak.

Evet, o günlerde pek çok sabah bir önceki gecenin parçalarını bir araya getirerek başlamıştı. Ta ki bir sabah, dünyanın altında sallanıp durduğuna uyanıncaya kadar. Kötü bir şekilde değil. Kendinden geçtiği yer teknenin altındaki okyanus dalgalarıydı. Sabit ritimle ilgili bir şey ona çekici gelmişti. Hiç bitmeyen bir rutinin eksikliğini çekiyordu. Elbette, gelgit değişebilirdi ama her zaman devam ederdi ve dalgalar *asla* durmazdı. Aydan daha sabit bir şey yoktu ve o da günün belli saatlerinde suyu dans etmeye zorluyordu. Bu kesinlik onu daha az başıboş hissettiriyordu.

Kimseyi şaşırtmayan bir hamleyle üniversiteyi bırakan Belmont, San Diego'da yerel bir balıkçılık şirketinde işe girmiş, ancak kısa sürede

deniz kurtarma. Uzun zamandır unutulmuş değerli eşyaları okyanus tabanından çıkarmak ona bir amaç duygusu vermişti. Kaybolan şeyleri bulmak, tıpkı kendisinin toprakta kaybolduğu gibi.

Tekne şimdi San Diego'da bir liman rıhtımına bağlı olarak onu bekliyordu ve Ocak ayı başına kadar parasını ödemişti. Mürettebatı o dönene kadar ek işler yapıyordu. Yine de *ona* güveniyorlardı. Clarkson Salvage'ı evrensel olarak saygı duyulan bir isim haline getirmenin eşiğindeydi ama... o hayat şu andan çok uzak görünüyordu. Şu andan. Güvertede durduğunda düşündüğü tek şey Sage'di. Sage'in mutluluğunu sağlamak istiyordu.

Sage.

Belmont gözlerinin önünde yanıp sönen karanlığı silkeleyip Sage'in hatıra defterine daldı ve sonunda neden aciliyet hissiyle uyandığını hatırladı. Zihninin arkasında bir uğultu yükseliyor, gittikçe daha yüksek sesle onu kitabı açmaya zorluyordu. O da öyle yaptı.

Ve kalbi göğsünden dışarı fırlamaya çalıştı. Sage'in dokunduğu her şey büyüye dönüşüyordu, değil mi? Ne detay ama. Parmakları *tam oradaydı*, dantel parçalarını düzeltiyor ve şık tüyleri yapııştırıyordu. Dergilerdeki resimleri kesme şekli bile eşsizdi; köşelerde küçük zikzak desenler ya da alt kısımda kesilmiş saçaklar vardı. Her sayfada farklı bir tema vardı, hepsi bir kilise etrafında tasarlanmıştı, ancak kilise resmedilmemişti, sadece onun sanatsal eliyle yazılmıştı. Onun internette kilise içlerini araştırdığını ve bunları hayata geçirmek için bir düğün planladığını hayal edebiliyordu. Bazı mekânlar Cincinnati, Iowa ve New Mexico'da, yolculuk sırasında uğradıkları yerlerdeydi.

Belmont sayfaları çevirmeye devam etmek için kendini zorlasa da, tek istediği yüzünü karalama defterine gömmek ve onun kokusunu aramaktı. Ona daha yakın hissetmek için her şeyi yapardı. Ama devam etti, bazı sezgiler onu teşvik ediyordu.

Son sayfaya geldiğinde nedenini biliyordu. Ondan kaçışının her ayrıntısını en ince ayrıntısına kadar planlamışken, hatıra defterini geride bırakmasının neden tuhaf göründüğünü biliyordu. İzini süremesin diye büyük bir merkezden on mil uzakta mükemmel bir tren istasyonu bulmuştu. Baltayı bırakmak için son dakikaya kadar beklemişti. Boşa kürek çekiyor olması tamamen mümkündü ama belki de karalama defterini Suburban'da bırakması başının belada olduğuna dair ona verdiği bir işaretti. Parmakları

Dergideki gelinlik kesitini çizmek için kullandığı küçük inci dizisi. Sayfanın her yönüne gösterilen bu özen, unutkanlığın Sage'in karakterine ne kadar aykırı olduğunu bir kez daha ortaya koyuyordu.

Bu, Belmont'un devam etmesi ve incelemeye devam etmesi için yeterliydi.

Belmont daha yakından bakmak için sayfanın başına dönmeye başladı ama son sayfa diğerlerinden daha kalındı. Başka bir sayfaya yapışmıştı. Sayfaları dikkatle birbirinden ayırırken boynuna bir karıncalanma geldi, körelmiş, iş yorgunu parmaklarının narin el işçiliğini mahvedebileceğinin çok farkındaydı. Sonunda onları ayırdı ve bastırılmış bir nefes verdi... ama sayfa düz bir şekilde yerleştirildiğinde oksijeni çabucak geri çekti.

Bu tasarımla diğerleri arasındaki farkı anlamak mümkün değildi. Karanlıktı. Sayfadaki her şey siyah ve kahverengiydi. Sertti. Kilisenin adını yazdığı el yazısı bile kör ve düzensizdi, sanki zifiri karanlıkta yazmış gibiydi. Yazmış mıydı? Onlar uyurken Sage kitabının bu kısmı üzerinde çalışmış mıydı?

Belmont'tan yırtılmış bir ses yükseldi; parmak uçları titreyerek kaba kahverengi bir tülbent şeridini, ölü, preslenmiş bir çiçeği, bir kilisenin çan kulesini tasvir eden kömür kaleminin çiziklerini çizdi. Sibley'in İlk Baptist Kilisesi. *Sibley*. Neresiydi orası? Sage'in konuşmasına zaman zaman karışan o Güney imasını düşündü ve ayağa kalkarak dizüstü bilgisayarıyla birlikte valizini alacak kadar uzun bir süre için Suburban'a gitti.

Lanet olsun, bitmek bilmeyen güncelleme ve şarj ihtiyacı yüzünden bu elektronik alete çok kızmıştı ama şimdi ona sahip olduğu için çok minnettardı. Sage, Peggy ve Aaron'ın parmaklarının klavyenin etrafında uçuşmasını yeterince sık izlemişti ve bunun için de Tanrı'ya şükretti.

Dizüstü bilgisayarı açar açmaz bir arama motoru açtı ve kilisenin adını yazdı. Arama sonucunda sadece Louisiana'daki bir adres değil, First Baptist'in bir resmi de çıkınca rahatladı. Sage'in hatıra defterine çizdiği resmin birebir aynısıydı.

Belmont kontrol etmeye zahmet etmedi. Duş aldı, giyindi ve Sage'i bulmaya gitti.

* * *

Aman Tanrım. Noel günü ölmek gerçekten berbat olurdu.

Zaten açılacak hediye ya da alınacak kart da yoktu. İpe dizilecek patlamış mısır ya da ocakta karıştırılacak sıcak çikolata da yoktu. Gerçekten neyi özliyordu? Kaliforniya'ya dönmüş olsaydı, büyük olasılıkla geç saatlere kadar yastığına sarılıp uyuyor olurdu. Geç saatlere kadar *uyuduğunda* aslında hiç uyumazdı. Zevk, *uyuyabileceğini* bilmekten geliyordu. Temiz bir daireye uyanacak ve elbise koleksiyonundan o günün kıyafetlerini seçebilecekti. Çok büyük bir koleksiyon değildi, sadece on iki taneydi. En sevdiği her zaman mavi kuş desenli açık bej olanı olmuştu.

San Diego esintisinde etrafında dalgalanan yumuşak kumaşın anısı, giydiği sert ve ağır tulumu daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Madende Kaliforniya güneşi yoktu, sadece siyah, durgun hava ve iğrenç benzin ve toz kokusu vardı. Tozun tenine çöküp kekleştiğini, güvenlik maskesinin altından kayan ve etini çiğ çiğ kazırken kendilerini evlerinde gibi hisseden kir zerreciklerini hissedebiliyordu.

Altındaki devasa makine titriyor ve öksürüyordu, vızıltı o kadar yüksekti ki işitme duyusunu korumak için kulak tıkacı taktı. Bunun yerine arka dişlerinin birbirine çarpmasını dinledi, saçlarında oluşan ter tanelerini ve boğazında biriken öksürükleri duydu. Tam tersini istediği halde kafasının içinde yaşamaya zorlanıyordu.

Dün sabahdan akşama kadar antrenman yapmış ve neredeyse kusmasına neden olacak sorumluluk formlarını imzalamıştı ama tüm bunları Noel'de izinli olacağını bilerek yapmıştı. En azından küçük bir ertelemesi olacaktı. Kabul ettiği ve iki ay boyunca alacağı riskleri zihnine yerleştirmek için bir şans.

Ama hiç ara verilmemişti. Augie hafta boyunca üretim kotasını dolduramamıştı, bu da Sage de dahil olmak üzere herkesin dokuzdan beşe tam mesai yaptığı anlamına geliyordu. Şimdi karanlığa bakıyordu, titreyen makine sadece kaskına takılı ışık ve baş üstü direğinden sarkan hızla sönen endüstriyel ışıkla aydınlatılıyordu. Kolları yanıyordu. Kasları o kadar ağrıyordu ki, kumandaları nasıl kullanabildiğini, devasa, çalkalanan metal parçasını toprağı yararken nasıl sabit tutabildiğini merak ediyordu.

Çocukluğu boyunca babası daha az kırılıyordu ama asla sağlam değildi. Onun şu anki sağlığıyla bu işe kalkıştığını hayal bile edemiyordu. Hasta olmasına da şaşmamalıydı. Eğer fiziksel efor insanı yakıp bitirmiyorsa, sadece atmosfer bile bunu yapabilirdi. Aşağıda ne kadar uzun süre kalırsa,

ciğerlerini kükürt kokulu havadan başka bir şeyle doldurmak daha da zorlaşıyordu.

Sage'in başının üzerinde gümbürtüler başladığında, elleri neredeyse kontrollerden kayıyordu ama onları kapatmayı, gözlerini kapatmayı ve dinlemeyi başardı. Bir çarpma sesi kalbinin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu. *Aman Tanrım. Bu da neydi böyle?* Kaslarındaki rahatlamanın, madenin çökmesinden duyduğu korkunun önüne geçmesi saçma değil miydi? Başparmaklarıyla kaslara saldırdı, daireler çizerek masaj yaptı ve kalçasındaki telsizin canlanmasını bekledi. Ustabaşı ilerleme raporu almak için saatte bir onu kontrol ediyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olsa da, zamanı gelmek üzereydi-

"Alexander."

Yüzünü buruşturarak Konuş düğmesine bastı. "Evet," diye cevap verdi. "O ses de neydi?"

Ölü bir parazit hattı. "Burada küçük bir göçük oldu. Temizlemeye çalışıyoruz." Arka plandaki sesler. Acil ama paniklememiş. "Birkaç saat sürebilir, sıkı durun."

Saatler.

Histerik kahkahaları mağaranın içinde yankılanıyor, bu da mağaranın ne kadar ürkütücü bir şekilde durgun ve sessiz olduğunu vurgulamaya yarıyordu. Makine durduğunda hava ne kadar nemli ve ısırgan bir hal alıyordu. Tanrım, yakın ışığın dışı çok karanlıktı. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı. Bu göreve at gözlüğü takmadan, tehlikeli olduğunu bilerek girmişti. Bunun alternatifi babasının kendine ya da daha kötüsüne zarar vermesiydi ve bunun olmasına izin veremezdi. Hayır, bu iki aylık cehennem ve ardından ömür boyu ailesine bakmak, Kaliforniya'ya kaçmak için ödediği bedeldi. Kendisi geç saatlere kadar güneşin altında uyurken Augie'nin pençelerini geçirmesine izin vermişti. Hatta bir parçası o beş muhteşem yılın buna değdiğine inanıyordu. Ama bu inanç mağaranın kapkara sessizliğinde çoktan sarsılmaya başlamıştı.

Tulumunun fermuarını açtı ve Clarkson Salvage logosunu tam kalbinin üzerine gelecek şekilde bir zırh gibi giydiği Belmont'un gömleğinin yakasına yapıştı. Güzel kokulu kumaşı burnuna bastırarak büyük metal canavarın koltuğuna kıvrıldı ve güçlü kolların ve kıyıya vuran okyanus dalgalarının hayalini kurdu.

* * *

Belmont Sibley'e ulaştığında, izini sürmek yeterince kolay olmuştu.

Sage'in evi. Ama Alexander'ın evini sorduğunda aldığı tepki hiç hoşuna gitmemişti. Hiç hoşuna gitmemişti. Bakkaldan çıkan bir kadını durdurmuştu, kalçasında bir pasta vardı. İlk başta kadın ona, her zaman kadınlarda şaşkınlık uyandıran o bakışı atmıştı. Sanki daha ağzını açmadan onları memnun etmek için bir şey yapmış gibiydi. Orada bir beklenti vardı. Üstelik bu memnuniyet ifadesinin ona verdiği duygudan da hoşlanmamıştı. Sanki sadece bunun ortasında bulunarak Sage'e sadakatsizlik ediyormuş gibi.

Ama Sage ona aynı şekilde baktığında? Buna *bayılırdı*. Peggy'nin prova yemeğinde ilk kez karşılaştıklarında, kravatını bağlamasına yardım etmişti. Kısa bir an için ellerini yakalarına koymuş ve kalbi yerinden fırlamış, kaburgalarından ve omurgasından yansıyarak beyninin her zaman sönük olan kısımlarını aydınlatmıştı. Ve kız geri çekilip Belmont'un o güne kadar gördüğü en güzel, en dürüst gülümsemeyi takındığında... onun için yaşamaktan başka çaresi kalmamıştı. Onu her nefesinde korumaktan başka. Kalbi kararını vermiş, zihni ve bedeni onaylamış ve onun mutluluğu bir zorunluluk haline gelmişti. Sage'in ona hissettirdiklerinin basit bir yanı yoktu. Ama onun önemini anlatmak için hiç çaba sarf etmesine gerek yoktu. Ve bu hiç değişmedi. O *en* önemlisiydi.

Bu yüzden bakkalın önündeki kadın Sage'in isminde tatsız bir şeyler bulmuş gibi görüldüğünde gerilmişti. Yol boyunca da öyle kalmıştı ve şimdi, ev yerine kullanılan o zavallı bahanenin önünde durduğunda, gözleri tik tak etmeye başlamıştı. Yemek borusu yandı ve bağırsakları da ona katıldı. Hayır. Doğru adrese sahip olamazdı.

Her yerde çöpler vardı, ölü çimenlerin üzerine sanki bir geçit töreni yapılmış gibi saçılmıştı. Ön bahçedeki tek ağaç ölmüş ve budaklanmıştı, bir iskelet gibi evin üzerine sarkmış, ev sakinlerini söküp atmak için bekliyordu. Camlar kırılmış, boyanın rengi atmıştı. Sage'e layık olabilecek en uzak şeydi.

"Yüce Tanrım, yanlış yerde olmama izin ver," diye mırıldandı.

Belmont arabadan çıktı ve yürüyüş yolunda ilerledi, kediler topuklarının etrafında sekiz çiziyor, uzun zamandır bir şey yememişler gibi miyavlıyorlardı. Dalgın bir şekilde elini cebine attı ve benzin istasyonundan aldığı yaban mersinli çöreği çıkardı, bir keresinde yakıt almak için durmuştu. Uyuşmuş parmaklarından yere düşürdü, kediler h e m e n üzerine üşüştü... ama birdenbire sadece aç bir kedi hayal edebildi

Sage ve dünya onun etrafında titreşti.

Kapıyı çaldı ve daha kapı açılmadan, uzanıp kapı çerçevesini kavramak ve her yeri yerle bir etmek istedi. Sage içeride değildi. İliklerine kadar hissedebildiği bir şeydi bu. Onun yerine bir adam ve kadın cevap verdi. Adamın kollarından biri kadının omuzlarına dolanmıştı, diğeri ise destek için bir koltuk değneği kullanıyordu. Kadının Sage'i doğurduğuna hiç şüphe yoktu ama yaşamının kalitesi yüzünün çizgilerine kazınmış, kızının en iyi özelliklerini silmişti. Hayat, iyimserlik, sihir.

İkisi de alkol kokuyordu ve yeni bir bakış açısı bir okuma gözlüğü gibi gözünün önünden geçti. Sage meyve suyu, kahve ya da çay dışında hiçbir şey içmezdi. Sıkıntılarını bastırmak ya da bira veya viski içerek zaman öldürmek isteyen kardeşlerini asla yargılamazdı; sadece ellerini kucağında kavuşturmuş, hiçbir sorun yokmuş gibi parlak ve ilgili gözlerle gülümseyerek otururdu.

Önündeki manzarayla ilgili her şey yanılttı. "Bir şeye ihtiyacın var mı evlat?"

Oğlum denmesi gururuna dokundu, o kadar hızlı, durduramadan. Daha önce hiçbir erkek ona böyle hitap etmemişti. Bu istenmeyen duyguyu kararlılıkla bir kenara itti. "Sage nerede?"

İkisi karşılıklı bakıştı, ikisi de biraz sağa kaydı. "Sizi daha önce buralarda görmemiştim," dedi anne. "Bize kim olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Küçük kızımızı nereden tanıyorsunuz?"

Bu tanım onu bir sivrisinek gibi soktu, çünkü Sage bir kadındı. Onun tadına bakmış ve ona sarılmıştı, yani biliyordu. Adını söylemeye başladı ama omuzlarının üzerinden eve bakınca vazgeçti. Gördüğü felaket karşısında gözlerinde kırmızı havai fişekler patladı, inkâr sesini kalınlaştırdı. "Benim adım Belmont. Ben kızınızın..." Onların yakın ilgisi altında alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başladı. "Ben senin kızınım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum," dedi kadın usulca, bir elini göğsüne bastırarak. "Ben Bernadette, kısaca Bernie ve bu da Thomas."

Belmont başını salladı. "O burada mıydı? O iyi mi?"

Thomas ilk kez konuşarak, "Evet," dedi. Birdenbire adamın yüzünde bir mutsuzluk ifadesi belirdi ve vücudu Bernadette'in karşısında gevşedi. "Hayır. O gerçekten iyi değil."

Sundurma Belmont'un bacaklarının altında o kadar hızlı bükölüyordu ki, destek için kapı pervazına tutunmak zorunda kaldı ama tahta eline çarparak kırıldı ve ona hiçbir şey bırakmadı. Tek yapabildiği, avucunun ortasına saplanan parçalanmış kalıntılara bakmaktı.

Kadın kocasını teselli ederken, çift ileri geri sallanırken kulağına mırıldanırken şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bir yerlerde kızları *gerçekten iyi değildi ve birbirlerine ve sarhoşluklarına o kadar dalmışlardı ki umursamıyorlardı.*

Pek iyi sayılmaz. Gerçekten iyi değil.

Belmont eve adımını attı, kokudan gözleri yaşardı, Sage'in bu kapıdan içeri girmiş olduğunu tamamen inkâr etti. "Her şey yoluna girecek. Artık buradayım." Tüm dikkatlerini onlara vermelerini bekledi. "Onu iyileştireceğim. Bu hayatta bunu yapmaktan başka bir şey istemiyorum. Anlıyor musunuz?"

Bernadette ağlamaya başladığında sabrını korudu, ardından ikisi arasında daha fazla karşılıklı rahatlatma oldu. Sonra Sage'in ona arabada, tren istasyonuna varmadan hemen önce söylediği şeyi hatırladı.

Bana bu kadar güvenmen çok fazla. Babam da aynı şeyi anneme yapıyor. Ve tam tersi. Kendileri için endişelenecek enerjileri kalmayana kadar birbirlerine destek olmak. Ya da bir şey başarma arzusu. Teşvik yok, sadece olan için bahaneler var.

Bu anının hemen ardından, Sage'i kollarının arasında ezdiği, kucağına oturttuğu, köşeye sıkıştırdığı ve neden kendini iyi hissetmediğini öğrenmek istediği görüntüler geldi. Kaç kez onun kişisel alanını işgal etmiş, kendisine tahsis etmişti? Hiç razı olmuş muydu? Hayır, hayır, etmemişti. Onun boynuna sarılmasını bir onay işareti olarak almıştı, oysa nazik olmak onun doğasında vardı. Onu kendisine koltuk değneği olmaya zorlamıştı.

"Madende çalışıyor," dedi Thomas, sözcükler karısının omzuyla boğuklaşmıştı. "Ben artık makinelerle başa çıkamıyordum, o da benim yerimi aldı. Ona sorundan başka bir şey yaratmadım, zavallı kızım, ama bunu bir gün daha yapamazdım. Yapamadım."

Bernadette Thomas'ın başını tutarak yüzünü göğsüne bastırdı. "Tabii ki yapamazdın. Kimse seni suçlamıyor. Hiç kimse."

Belmont döndü ve kuru bir şekilde verandanın üzerinden atladı, midesindekilerin olmaması o an için tek kurtarıcı lütuftu. Bu vücudunu durdurmadı

Bulabildiği her şeyi dışarı atmaya çalışırken, endişe bağırsaklarını tırmıklıyor ve büküyordu. Ellerini dizlerine koymaya çalıştı ama dizleri kayarak onu öne doğru savurdu.

Adaçayı yeryüzünün karanlıklarında bir yerlerdeydi. Bu gerçeğin ardındaki imaları ya da nedenleri aklına getirmenin bir yolu yoktu. Henüz değil. Tam o anda, klostrofobi ve tamamen inkârdan başka bir şey yoktu. Birbirleriyle çarpışıyor, zemin için savaşıyorlardı. Çünkü yerin altında kapalı bir alan fikrinin en kötü kabusu olduğunu düşünmüştü ama Sage'in orada olması çok çok daha kötüydü.

"Nerede?" Belmont bağırdı.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Maden girişinde son bariyerin de buldozerle kaldırılmasını bekleyen Sage, tulumunun fermuarını tekrar çekti ve omurgasını dikleştirdi. *Derin nefes al. Endişeni görmelerine izin verme.*

Dün eğitim için geldiğinde iş arkadaşları gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüşlerdi. Hatta bazıları onunla iş değiştirmeyi teklif etmiş, aynı yaşta kızları olduğunu ve onları madenin elli metre yakınında istemediklerini söylemişlerdi. Ama Augie'nin buna asla izin vermeyeceğini çok iyi bildiği için reddetmişti. Bu talepler büyük bir zevkle reddedilecekti ve o da bunu Augie'ye *veremezdi, veremezdi.*

Karanlıktan gözleri korkudan yaşarmış yanaklarla da çıkmayacaktı. Tanrı onun orada olduğunu biliyordu. Üç saat boyunca kapana kısılmış, temiz oksijen sıkıntısı çeken Sage, dua etmeye daha fazla zaman ayırmış olmayı diliyordu. Kiliselerde geçirdiği onca saat boyunca genellikle oturma düzenine odaklanırdı. Başka bir çökme durumunda hayatı tehlikeye girebilecekken, tüm bunlar çok saçma geliyordu. Ya da havanın bitmesi.

Yine de yarattığı bu peri masalları onu karanlıkta güçlü tutmuş, gözyaşları Belmont'un gömleğini ıslatmıştı. Birkaç saatliğine Sibley'den kaçtığı için kendini yargılamayı bırakmış ve özgürlüğüne kavuşmanın sevincini hatırlamıştı. Mutluluk sıkı çalışmayla elde edilebilirdi. Madencilik daha zor bir işti ama bu, birine sonsuza dek mutlu bir hayat yaşatma sevincini azaltmıyordu. Uzun bir süre boyunca bu düşünlerin anılarıyla hayatını sürdürecekti.

Kalçasındaki telsiz çatırdadı. "Seni beş dakika içinde çıkaracağım Alexander."

Derin bir nefes aldı ve Konuş düğmesine bastı. "Tamam. Acele etme."

Sanki az önce aynı fikirdeymiş gibi, düşünmeden cevap verdi.

Peggy ile plajda buluşmak için. Peggy. Sage gözlerini kapadı ve en iyi arkadaşını düşündü. Bir gün futbol koçu Elliott'la evlenecek miydi? Alternatif bir evrende, düğünü planlaması için onu ararlar mıydı?

Bu özgürlüğe sahipmiş gibi davranan Sage, fikirleri süzölmeye başladığında yaptığı gibi parmaklarını oynatmaya başladı. Peggy açık pembe giyecekti, kalçasında bir çeşit ışıltılı süsleme olacaktı. Belki de on dokuz kırklı yılların film yıldızı saç ve kulağının arkasına kıvrılmış zevkli bir tüy. En iyi arkadaşı, daha önceki dört başarısız evlenme girişiminin aksine, bu kez sade olmasını isteyecekti. Büyük bir tören ve resepsiyon istemeyen nişanlısını düşünerek küçük ve zevkli bir şey.

Ama küçük olmaları gösterişli olamayacakları anlamına gelmiyordu. Peggy'nin tarzı buydu. Fuşya ve temiz, canlı beyaz. Calla zambakları. Her yere. Aynaların üzerine yerleştirilmiş mumlar, böylece yumuşak ışık mekana yansıyacaktı. Bir caz grubu, ama sinirli bir grup. Trombonlar, piyano ve yumuşak vokaller. Elliott'ı da estetiğe dahil etmeleri gerekecekti. Belki futbolcu konuklarından bazılarını koreografili bir dans yaptırabilirdi. Peçete halkaları, Elliott'ın lakabı olan Kral Yaratan'ı simgeleyen küçük altın taşlar olabilir.

Yapabilirler-

Gün ışığı.

Sage'in elleri parlaklığı kovmak için havaya kalktı, göz kapakları uyum sağlamak için çırpındı. Ve nefes aldı. Ağır ağır, derin derin, madenin ağzından içeri süzülen soğuk kış havasını açgözlü ciğerlerine çekerek. Yeni oksijen dozuyla kanının yeniden pompalandığını hisseder hissetmez, Sage omuzlarını dikleştirdi ve sol tarafta yarattıkları hafif açıklıktan içeri süzöldü. Buldozerin kalan enkazı kaldırmak için gece boyunca durmaksızın çalışacağı belli olmasına rağmen, dışarı tırmanması için yeterince büyüktü. Birisi yüzüne bir oksijen maskesi taktı ve nefes almasını söyledi.

Kendisine söyleneni yaparak başıyla onayladı ve gözlerini kısarak öğleden sonra ışığına baktı. Baretli adamların silüetleri ilk başta seçebildiği tek şeydi, ancak madenci arkadaşlarının endişeli yüzleri sonunda odak noktasına geldi. Garip bir şekilde omuzlarını okşadılar ve içine işlemesine izin vermediği kelimeler mırıldandılar. *Orada olmamalısın. Çok ileri gitti.*

Bir arabanın kapısı çarptı.

Ve sonra... sessizlik.

Adamların üzerine çöken on bin kiloluk sessizliği tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Gözleri hâlâ alışmaya çalışıyordu, bu yüzden güneş ışığını engellemek için bir elini kaldırmaya çalıştı. Yine de kolu kalkmadı, rahatlama adrenalini çalmış ve kaslarını düğümlenmiş, sert bırakmıştı. Adamlardan birinin gölgesine doğru eğilerek, Suburban'ın üzerine gelene kadar ekibin dikkatini takip etti.

Belmont.

"Hayır. Oh, hayır." Kelimeler ağzından dökülürken kalbini de kendileriyle birlikte havaya kaldırdı ve organı boynuna saplanmış halde bıraktı. Sevinç her şeyi örtmeye çalışıyordu. Saf, kör edici bir sevinç. Kulaklarında minik uğultular başladı, sinir uçları ona doğru uzanıyordu. *Benim, benim, benim.* Ayakları hareket etmek istedi, enerjisinin tükendiğini düşündüğü bacakları harekete geçerek kendini Belmont'un kollarına atmak istedi. Eğer onu tutarsa her şey tıkır tıkır işleyecek, doğru, iyi ve temiz olacaktı. Ona maden için, bu kasaba için fazla iyi olduğunu söyleyecek ve o da ona inanacaktı.

Yine de bu doğru olmazdı. Sağladığı güvenlik de kalıcı olmayacaktı. Birincisi, sırrı ortaya çıkmıştı. Onu koruma savaşı gerçek, belki de imkânsız hale gelmişti. Peki ya ikincisi? Belmont'tan ayrılmasının diğer nedenini hatırlaması şarttı. Anne babasının ilişkisini yeniden gözden geçirdikten sonra, Belmont'la geliştirmekte olduğu ilişkinin benzerliklerini görmezden gelemezdi. Eğer şimdi, zayıf bir anında teslim olup ona sarılırsa, pekâlâ onun içinde boğulabilirdi.

Sage hâlâ Belmont'un bir serap olmadığından emin değildi. Dans eden, kırılan ışıkla tozlanmıştı. Filmlerde gördüğü mutlu bir yaz anından fırlamış gibiydi. Ama bu mutlu bir an değildi, değil mi? Hayır, derisinin altında ziller gibi çınlayan bu coşkuya izin yoktu.

O burada. Geldi. Artık çökebilirim.

Hayır. Yapamazsın. Bu çok kolay olur.

Eğer bir baltayla ortadan ikiye bölünseydi, daha sağlam bir şekilde bölünemezdi. O anda kollarını ona dolaması hayatını değiştirebilirdi. Karanlıkta çok korkmuştu ve o bunu anlayacaktı. Gezegendeki herkesten daha iyi anlardı. Ve onu çok özlemişti. Onun neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair inancını. Onun güvenilirliğini ve

Neye mal olursa olsun bir karara bağı kalma şekli.

Ve Sage onun peşinden gelmenin ona pahalıya mal olmasına izin veremezdi.

Onun geleceğini biliyor muydu? Derinlerde bir yerlerde, bu olasılık hiç susmamıştı ama o bunu görmezden gelmişti. Çünkü bu ihtimali kabul etmek, ona ihtiyacı olduğunu inkâr edemeyeceği anlamına geliyordu. Onun yanında. Sabit ve sürekli.

Bir bulut güneşin önüne geçerek Sage'in onun inanılmaz yüzünü ilk kez görmesini sağladı. *Aman Tanrım*. Görünmez bir yumruk karnına indi. Belmont karmaşık bir adamdı ama onu hiç bu kadar öfke ve inkâr karışımı bir yüz ifadesiyle görmemişti. Kış rüzgârı etrafını kırbaçlıyor, gür saçlarını seksen yöne savuruyor, paltosunu bacaklarına çarpıyordu. Aynı anda hem çok sessiz hem de çok hareketliydi.

Büyülediği tek kişi Sage de değildi. Sadece iki gün çalıştıktan sonra, etrafındaki erkeklerin konuşmayı hiç bırakmadığını biliyordu. Birbirlerine sataşıyor, hava durumu hakkında spekülasyon yapıyor, kerevit tariflerini değiş tokuş ediyorlardı. Ama Belmont ona doğru ilerlemeye başladığında sessizlikte bir iğne düşse duyabilirdiniz. Belmont'un her adım atışında karnı ve uyluk kasları kasılıyor, öpücüğünün ve sert erkek vücudunun anısı yüzeye çıkıyor, yanakları kızarıyordu.

Onun rahatlığının çekimine direnmek hayatının en zor sınavı olacaktı. Bu kasabadan kurtulmaktan ya da madende çalışmaktan daha zor. Ama girdaba kapılmasına, bağımlı bir ilişkiye sürüklenmesine izin vermeyecekti. Vermeyecekti. Sadece birkaç hafta birlikte seyahat ettikten sonra zaten çok yaklaşımlardı ve anne babasını izlediğinden biliyordu, çekim zamanla daha da yoğunlaştı. İnsanları bütünüyle yuttu. Dünyayı engelledi.

Dünyayı seviyordu. Belki onu sadece birkaç yıl önce keşfetmişti ama sunduğu pek çok şeye bayılıyordu. Belmont da onlardan biriydi. Ama artık birbirlerinin rahatını suiistimal etmelerine izin veremezdi.

Ve izin veremeyeceği daha önemli bir şey vardı. Onun kendi adına o madene adım atmasına izin veremezdi. En başta onu terk etme gücünü ona veren şey bu ihtimalin ta kendisiydi ve geriye dönmek sadece kabul edilemez değil, ikisi için de işkence olurdu. Farklı türden ama yine de acı verici. Bu *onun* ödemesi gereken bir borçtu.

"Sage," diye fısıldadı Belmont. "Lütfen oradan uzaklaş."

İç organları onun sesiyle senkronize bir şekilde titredi. "Eğer yaparsan gelirim. Eğer uzak durursan."

Adımları duraksadı.

"Madenden," diye çabucak açıkladı. "Madenden uzak durun."

Yüzüne yeniden renk geldi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Şuna bakar mısın?" Augie'nin sesi -sağından geliyordu- yangın hortumundan gelen soğuk bir patlama gibiydi. "Küçük Sage'in kendine bir erkek arkadaşı var. Hem de büyük bir tane."

Sakın ona bakayım deme, diye bağırarak istedi. Sakın onu düşünme.

Ama ölüm gibi hareketsiz kaldı, gözleri Belmont'a dikilmişti, bundan sonra olacakları durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Zaten biliyordu, çünkü bunu uykusunda pek çok kez hayal etmiş ve genellikle sonrasında soğuk terler içinde uyanmıştı.

Belmont şimdi sadece birkaç metre uzaktaydı, madenci grubu soru sormadan geçmesine izin vermek için ayrıldı. Ama durdu ve kısık gözlerini Augie'ye çevirdi, birbirlerini ölçerlerken rüzgârın uğultusundan başka ses duyulmuyordu. "Onu oraya gönderen sen misin?"

Sage, Augie'nin yüz ifadesindeki geçici farkındalığı yakaladı. "İşte o kadar kolay geçemeyeceğim bir bakış" diyen bir bakış. Ve eğer Belmont'un cehenneminin ağzı onun arkasında ardına kadar açılmamış olsaydı, yüzde yüz haklı olurdu. "Gerçekten de öyleyim. Burası benim."

Belmont'un çenesi gerildi ve dikkati tekrar Sage'e yöneldi. "Lütfen oradan uzaklaş, yoksa seni taşımaktan kendimi alıkoyamayacağım."

Ve bunu istemediğini biliyorum.

Bu sözler rüzgârda söylenmeden kaldı ama Sage onları bir mızrak gibi göğüs kemiğinin tam ortasından yakaladı. Augie'nin önünde Belmont'la daha fazla laf dalaşına girmek istemiyordu, çünkü Augie her bilgiyi kendi lehine kullanabilirdi, Sage gidip Belmont'un yanında durdu. Başını geriye eğip Belmont'un göz temasını içine çekme arzusu o kadar şiddetliydi ki, bu dürtüyü reddetme zahmetine bile girmede. "Beni nasıl buldun?"

"Karalama defteri." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Bana bir harita bırakmışsın. Ben de onu takip ettim."

Kitabı bilerek mi bıraktığından, yoksa bilinçaltının mı onu yönlendirdiğinden hâlâ emin olamayan kadın yutkundu. "Benim evime mi gittin?"

Cevabı sessizliğin içinden yüksek sesle ve net bir şekilde geldi. Karşısındaki kişi istemese bile sempatisini bastırabilecek türden bir adam değildi. Gerçeği temsil ediyordu. Dürüstlük Belmont'un en sevdiği yanlarından biriydi ama utanç bu kez bunu takdir edemeyeceği kadar keskindi.

"Kahretsin, Belmont. Buna *hakkın* yoktu."

Şaşkınlıkla çenesini kaldırdı. Ona hiç küfretmemişti. Asla. Belki de onun hakkında her şeyi bilmiyordu, değil mi? Belki de *kimse bilmiyordu*, çünkü hatalarını suçluluk duygusuyla birlikte içine hapsetmişti. Sırtını duvara dayamış ve önünde ıssız bir gelecek uzanırken, belki de mavi bir çizgiyi lanetleyen türden bir kadın haline gelmişti. Gözlerindeki şok kaybolur kaybolmaz yerini güven aldı. *Bunu düzelteceğim*, dediler. Ve yapabilirdi de. Eğer izin verirse, onun dünyasındaki her şeyi düzeltebilirdi. "Eski patronunla konuşmam gerek, Sage."

"Eski değil," diye nefes aldı. "Ve hayır. Sen de değilsin."

"Şimdi anlıyorum." Sırtını adamlara dayayıp onu güneşten koruyarak yer değiştirdiğinde, adamın sıcaklığı tulumun içinden kadına ulaştı. "Bu sorunu benden neden sakladığını anlıyorum. Bir zayıflığım olduğunu biliyorsun." Bakışlarını kızıdan ayırmadan madene doğru başını salladı, bakışlarının yoğunluğu kızın nefesini ve mantığını çalıyordu. "Yine de önemli bir şeyi unuttun, Sage. Senden daha büyük bir zayıflığım ya da gücüm yok."

Tüm varlığı uçuşa geçmeye çalıştı, ancak büyük bir çabayla onu geri çekti. "Asla-" diye geveledi, sonra etraflarındaki düzinelerce kulağa saygı duyarak sustu. "*Zayıf* kelimesini seninle asla bağdaştırmazdım ama herkesin yüzleşemediği bir şey vardır. Bunda utanılacak bir şey yok." Şakaklarında bir çarpıntı başladı. "Ve bunların hiçbirinin önemi yok, Belmont. Çünkü bu benim sorumluluğum. Senin değil."

Dinlemeyi bırakmıştı. Oh, onu duyuyor ve dinlemeye devam ediyordu ama mantığı dinleme kısmı pencereden dışarı atılmıştı. Onun kendini kapattığını görebiliyor, içindeki kararın çimento gibi sertleştiğini hissedebiliyordu. Bu Kararlı Belmont'tu ve onun ördüğü duvarı yıkmak istiyorsa patlayıcılara ihtiyacı olacaktı. Ama şu anda hiçbir şey başarılmış sayılmazdı, çünkü çoktan Augie'yle yüzleşmeye dönmüştü ve Augie'nin neşeli bir hali vardı.

"Sana söyleyecek iki şeyim var," dedi Belmont, sesinin tonunu değiştirerek.

Granit kalitesindeydi, sırt kasları paltosunun altında daha da büyümüş ve güçlenmiş gibiydi. "Öncelikle, ona bir daha Küçük Bilge derseni, boğazından aşağı uzanır ve dilini koparırım."

Madencilerin ağzının açık kalması neredeyse komikti. Hatta bazıları, Augie'nin gazabının, onun küçültülmesine şahit olanlara bile yöneleceğini bilecek kadar akıllıca davranarak olay yerinden uzaklaştı. Sage bile Belmont'un yaptığı tehdide inanamıyordu. Genelde güçlü ve sessiz biri olduğundan, bu kadar kontrollü bir öfkeyle konuşması onun karakterine uymuyordu. Yine de daha önce hiç kimse onun gözetiminde onu bir madene göndermemiştir.

Augie'nin yüz ifadesi kendini beğenmişlikten hiç uzaklaşmadı, gözlerindeki parıltı tehditkârdı ve ölçüyordu. "Öyle mi?"

"Öyle," diye yanıtladı Belmont, samimiyeti konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmadan. "Eğer onunla iletişim kurmak istiyorsan, bunu saygılı bir şekilde yapmalısın. Neyin saygılı olduğuna karar vermek için yardıma ihtiyacın varsa, önce benden geçir, ben de onun kulaklarına layık olup olmadığına karar vereyim."

"Neden sadede gelmiyorsun?" Augie araya girdi, boynunda kızarıklıklar belirmişti. "Kendi mülkümde bana ders veremezsin."

Belmont döndü ve omzunun üzerinden Sage'in gözlerini tuttu. Orada bir özür vardı ama kararlılığı da hissediliyordu. "Şu andan itibaren onun yerini ben alacağım."

Yedinci Bölüm

Sage'in eli kir içindeydi. Kalçasının üzerinde duruyordu, tozlu ve kahverengiydi... ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Öyle değil mi? Bir hafta önce olsa, Suburban'ı kenara çeker, arkadaki soğutucudan su şişelerinden birini alır ve onu temizlerdi. Tırnaklarının altındaki siyah halkaları bile görebiliyordu ve karanlık, soğuk toprağın herhangi bir parçasını kendisiyle birlikte taşıdığını bilmek Belmont'un midesini bulandırıyordu.

Ama arabayı evine doğru sürmeye devam etti, çünkü kadın onun dokunuşunu istemiyordu. Onu boğmuş ve bu ayrıcalığı kaybetmişti. Zaten bu ayrıcalık ona hiç tanınmamıştı. Ailesiyle tanıştıktan sonra, bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini tahmin edebiliyordu. Onun tarafından sıkıştırılmak, sözlerinin didik didik edilmesi, her hareketinin dikkatle incelenmesi. Onu mutlu görmekten başka bir şeye katlanamadığını açıklamak muhtemelen yardımcı olmayacaktı. Hatta bu noktada daha da kötüleştirebilirdi, çünkü bugün Sibley'e gelmiş ve kaldığı yerden devam etmişti.

Sage'in ihtiyaçlarını karşılamak onun yardım edebileceği bir şey değildi. Tıpkı insan vücudunun kendi isteğiyle boğulamayacağı gibi. Sonunda beyin o kişiyi oksijen için yüzeye çıkmaya zorluyordu. Onun için de durum böyleydi. Suyun altında kalmak bir seçenek değildi.

Sage, yüzüne oksijen maskesi tutarak bir yarıktan madenden dışarı kayıyor.

Ellerinin direksiyonu boğduğunu fark eden Belmont kendine mümkün olduğunca rahatlamasını emretti. Son zamanlarda bu noktaya geldiğinde, Sage'i bir yere kapatır ve nabızı tekrar normal şekilde atana kadar ona sarılırdı. Ama bunu yapamıyordu. Bu yüzden elleri titremeye devam etti. Hiç duracaklar mıydı? Onun yeraltında çalıştığını öğrenmek yeterince korkunçtu. Sonra oraya varmış ve onun kapana kısıldığını öğrenmişti. Kapana kısılmıştı. Bir *makine* olmadan ona ulaşamayacağı bir yerde.

"Belmont," diye mırıldandı Sage. "Orada olduğum süre boyunca iyiydim." "Öyle miydin?"

Hayır, dedi sessizliği. Ve Suburban'ı geri çevirip onu tehlikeye atan adamı öldürmek istedi. "Peggy'nin düğününü kafamda planladım."

Onun sonsuza kadar konuşmasını istiyordu. Molozların temizlenme sesini duyamayana kadar konuşmasını ve konuşmasını. "Büyük mü küçük mü?"

"Küçük." Kadın gülümsemesiyle adamın görüş alanına girmeye çalıştı ama adam gözlerini yoldan ayıramadı. Direksiyonu düz tutmak zaten çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu, ama onun gülümsemesi bu konsantrasyonu ortadan kaldıracaktı. "Beşinci sefer uğurludur, değil mi?"

"Evet." Parmaklarında sayfaların hissini yaşadı. "Karalama defterinde bir pasta vardı. Üçüncü sayfada. Peggy bunu severdi."

Sage'in gülümsemesinin kaybolduğunu görmek yerine hissetti. "Vitray tasarımı mı?" "Elliott ve onun dini. Ona ne kadar... olduğunu göstermenin bir yolunu arayacak.

destekleyici." Daha fazlasını istediğini hissederek boğazını temizledi. "Ayrıca, içinde çok fazla pembe var."

Sage'in kahkahası bir dizi baloncuk gibi arabanın içine yayıldı ama çok hızlı söndü. "Az önce orada gerçekten tehlikeli bir düşman edindin. Keşke bunu yapmasaydın."

Onun onaylamaması sağ gözünün seğirmesine neden oldu. Çoğu durumda Sage'i mutlu etmek için elinden geleni yapardı ama mevcut durum buna izin vermiyordu. Özellikle de onu yatıştırmak, dünyaya geri dönmesini izlemek anlamına geliyorsa - ve bunun iğrençliğiyle yaşayabilmesinin hiçbir yolu yoktu. "Benden de bir düşman yarattı."

Kasabadan geçerken her ev Noel ışıklarıyla aydınlanmış gibiydi. Kırmızı kurdeleler elektrik direklerine bağlanmış, serin rüzgârda dalgalanıyordu. Kapılara çelenkler asılmıştı. Ama kasabanın Sage'e ait kısmına yaklaştıkça bu şenlik havası da kayboluyordu. Belmont evine giden yolda ilerlemeye başladığında, Sage elini onun koluna koyarak, "Bekle," dedi ve onu tıslayarak nefes almaya zorladı. Tanrım, uzun zamandır birbirlerine dokunmamışlardı. Kalbi midesine doğru ağırlaştı, her atışı ağır ve gürültülüydü, kanının sıcaklığı damarlarında dolaştığı yeri ısıtıyordu. Bacaklarının arasında, ona verebileceği her şeyi... arzulayan et, pantolonunun fermuarına doğru kabarmıştı.

Dudaklarından bir inilti çıkmaya çalıştı ama bunu öksürükle gizledi. "Oraya geri dönmek istemiyor musun?" Onun da o köhne evde kalmasını istemediğinden emindi ama her seferinde bir savaş verecekti. Madene geri döndükten sonra onu tekrar boğma riskini göze almıştı bile. "Bu gece için bir motele yerleşecektim," diye mırıldandı, ereksiyonu rahatsız edici bir şekilde nabız gibi atmaya başlayınca yerinden kaydı. Kadının uyuma fikri bile onu bu hale getirebiliyordu. Sütyenini çıkarmak için arkasına uzandığını hayal edince sesi kalınlaştı. "Sana benimkine yakın bir oda tutabilirim."

"Benim bir yerim var," dedi Sage yumuşak bir ses tonuyla, kirle kaplı eli tulumunun önünden aşağı kayarken. Avuçları onunki gibi terliyor muydu? "Ama orada benimle kalmana izin veremem. Yapamam işte. Sen-"

"Ne yapacağım?"

"Tüm odağımı çalacaksın. Tüm kararlılığımı. Eğer sana izin verirsem."

"Her şey yolunda, Sage." Kalbi kanıyordu. Ama tüm o kırmızılığın arasında bir yerlerde umut vardı. Ondan bu kadar etkilendiğine göre bir umut olmalıydı, değil mi? "Kalmayı asla beklemezdim."

Camı indirmeden hemen önce avuçlarını bacaklarından aşağı doğru bir kez daha kaydırды ve soğuk hava arabanın içine doldu. "Eskiden komşularımızdan birinin misafir odasıydı, ama terk edildi ya da unuttular. Ama su tesisatı ve eski bir ocak var." Ön camı işaret etti. "İleriden sola dönün. Yol dar ama bize bir şey olmaz. Çok uzak değil."

Sage'in eskiden nasıl yaşadığına dair hiçbir şey bilmediğinin farkına varması -nasıl başa çıktığı, hangi korkunç anıları barındırdığı, bunların ona musallat olup olmadığı- bir dikiş iğnesi gibi derisinin altına battı. Bir yanı neredeyse Sage'in kaldığı bu terk edilmiş yeri görmekten korkuyordu, çünkü herhangi bir şekilde güvenli değilse, onu orada yalnız bırakamazdı. Onu rahat bırakmaya çalışırken bu hiç iyi olmazdı.

Büyük bir tuğla yapıya benzeyen yere varmadan önce, engebeli toprak yolda -aslında patıkada- sadece bir dakikalık inişli çıkışlı bir yol vardı. Ön kapıya çıkan hiçbir basamak yoktu, sadece yere doğru bir metrelik bir iniş vardı. Her iki yanda birer pencere vardı ama ambalaj kâğıdına benzeyen bir şeyle kapatılmışlardı. Belmont'a o günü hatırlatan da buydu. Noel'i. Ve New Mexico'dan beri Sage için bir hediye saklıyordu.

Sage dışarı çıkamadan Belmont sürücü koltuğunun altına uzandı.

ve küçük paketi çıkardı. Dekoratif kırmızı kâğıt ve kıvrırcık beyaz fiyonk, ülke çapında yapılan yolculukta, ayakkabılarında seyahat tozuyla arabaya binip inen insanlarla biraz lekelenmişti ama o daha çok kızın içindekini beğenmesi konusunda endişeliydi.

"Bu benim için mi?" Sage sordu.

Belmont cevap olarak ona hediyeyle uzattı. "Hurley'deki antika dükkânı." Artık hareket etmiyor olmalarına rağmen direksiyonu tutmaya devam etti. "Şimdi açmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Beyaz kurdeleyi parmaklarının arasında ovuşturdu. Direksiyon simidi Belmont'un ellerinin baskısıyla gıcırdadı. "Teşekkür ederim."

"Henüz ne olduğunu görmediniz."

"Önemli değil." Kirpiklerinin altından ona yan gözle bir bakış gönderdi. "Yine de sana verecek bir şeyim yok. Beklemiyordum... Beklemiyordum işte."

"*Her zaman* benden beklemelisin," diye homurdandı. Kahretsin, onun yakınlığı çok fazla olmaya başlamıştı. Ona sarılamamak ve *tam oradayken, bu* kadar yakın otururken onu içine çekememek, kendisini saatli bir bomba gibi hissetmesine neden oluyordu, yüzeyinin altında enerji kaynıyordu. Ulaşamadığı yerlerde kaşıyamadığı kaşıntılar vardı. Her yerde. Her zaman. "Affedersiniz," diye neredeyse bağırarak kendini şoför mahallinden dışarı attı.

Soğuk hava boğazından aşağı inerken, ayaklarının altında çıtırdayan çam iğneleri kulaklarında daha da güçlendi. Sırtını Suburban'a dönüp bekledi, açık kapıdan ambalaj kâğıdının kırışmasını, kutunun karton çentiklerinin ayrılmasını dinledi. Yumuşak nefes veriş gözlerinin kapanmasına neden oldu, aynı sesi boynunda duymayı diledi. Soğukkanlılığını kaybediyordu ve gidecek hiçbir yeri yoktu çünkü Sage'i sağ salim içeride görmesi ve rahat ettiğinden emin olması gerekiyordu.

Dönerken Belmont'un çizmesinin topuğu yerde bir çukur açtı, amacı banliyöden geçip küçük evi güvenlik açısından incelemektir. Ama kısa kaldı. Sage ön çamurlukta durmuş, iki elinde tuttuğu hediyeyle onu izliyordu. Yaşadığı sürece, çizdiği resmi asla unutamayacaktı. Aynı anda hem çok küçük hem de çok güçlüydü, kirden sıırıslıklam olmuş tulumunun içinde, sağlam mavi antika kalp saatini göğsüne dayamış tutuyordu. Sanki kendi gerçek saatinin yerini alması için onu içine bastırmaya çalışıyordu.

Tik, tik, tik. Gecenin karanlığında duyulabilecek tek şey buydu.

"Bana seni düşündürdü." Kendi çarpan organı kaburgasının içinde isyan etti

Kafes. "Arada bir kurmayı unutmamalısın yoksa çalışmayı durdurur."

Saati kaldırdı ve çenesinin altına sıkıştırdı. "Bunu istemezdim."

"Bu senin hatan olmazdı." Başını salladı ve onun yanından geçti. "Bunu bilerek yapmazsın."

Kapıda Belmont gözlerini kapadı ve hediye vermek için kolay kelimeleri bulamadığı için kendini azarladı. Tek söylemesi gereken, "Rica ederim, beğendiğinize sevindim," olmalıydı. Bu yeterli olurdu. Saati aldığını bilmesine gerek yoktu çünkü gerçek kalbini onun şöminesinde görmek istiyordu ve bunu başarmanın ve nefes almaya devam etmenin tek yolu buydu. Onun dünyasında yaşamaya devam etmenin.

Onun ayak seslerini duyan Belmont kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, duvarda bir elektrik düğmesi aradı ama bulamadı. "Um," dedi Sage arkasından. "Henüz elektrik yok. Hâlâ gelip açmalarını bekliyorum. Birkaç mum yakmam için bana bir saniye verin."

Karanlıkta yaşamasının darbesini sindirmek için bir an durdu. Kasabaya geldiğinden beri darbe üstüne darbe yemişti. Ama karanlığa katlanan Sage'di, kendisi değil, bu yüzden sineye çekti ve öfkesini daha sonrası için dosyaladı. Nabızı normale döndüğünde döndü ve elini uzattı, onu eve sokarken dokunuşuna tepki göstermemeye çalışıyordu. "Su akıyor mu?"

"Evet, çok şükür. Gaz da var. Dün ikisi de tahrik olmuştu." Kapı aralığında yavaşça ona sürtündü, Belmont'u kalçalarını eğmeye zorladı, böylece sertleştiğini anlamayacaktı. "Arkada bir duş kabini ve tuvalet var. Su önce kahverengi aktı ama yaklaşık on dakika sonra berraklaştı." Gözlerini kısarak sessiz akşam ışığına baktı ve Sage'in kalp saatini dar bir ahşap rafın üzerine yavaşça bırakmasını izledi. Sonra çömeldi -ağrıdan inleyerek, *lanet olsun-* ve alçak, çömelmiş ocağın içinden birkaç eşya çıkardı. Mumlar ve kibritler. Altı tanesini yaktı, hepsini tek kibritle yaktı, sonra da onları kulübenin her tarafına yerleştirmeye başladı.

Belmont kapıyı arkasından kapattı ve küçük odayı inceledi. Ocağın karşısında iki kişilik bir yatak vardı, örtüleri düzgün ve pürüzsüzdü. Tıpkı yaptığı diğer her şey gibi düzenli ve dikkatliydi. Yatağın altına bavulunu yerleştirmişti. Trene bindiğinde taşıdığı bavulu.

ondan hızla uzaklaşıyor.

"Geceleri yeterince sıcak oluyor mu?" diye sordu, gölgelerinin duvarlarda dans edişini izlerken.

"Evet."

"Güzel." Dönüp kapıda kilit olup olmadığını kontrol etti ve eski moda bir sürgü buldu. Sağlam ve iyi yapılmış. Pencereleleri tek tek dolaşıp güvenliklerini sert bir gözle değerlendirirken botları çukur zeminde takırdıyordu. "Elektriğiniz yoksa telefonunuzu nasıl şarj ediyordunuz? Bana ihtiyacınız olursa..."

"Eğer sana ihtiyacım olursa." Yer değıştirdi, döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırdıyordu. "Kendime izin vermeyeceğim, Belmont. Trene binmemin bir nedeni var ve bu değışmedi."

Belmont gözlerini ovuşturdu, ancak rahatsızlık daha aşağıda, göğsünün tam ortasıındaydı. "Yine de acil bir durum varsa-"

"Annemlerin evinde şarj ederim," diye fısıldadı.

Kendini hazırlamadan önce minnettar bir şekilde başını salladı. "Ne kadar kötüydü, Sage?" İç çekişi titrekti. "E n d i ş e l e n d i ğ i n buysa, bana vurmadılar. Sadece beni nasıl yetiştireceklerini bilmiyorlardı, ben de kendim yaptım." Bir mum aldı ve tekrar yerine koydu. "Onlar sadece farklı bir dünyada kaybolmuşlar. Birlikte paylaştıkları zihinlerinde yarattıkları bir dünya. Birbirlerine sahip oldukları sürece gün ışığıyla yüzleşebilirler. Beni denklemin dışında bıraktılar, ama sanırım bir çocuğun ebeveynlerine olan sevgisi... bazen gelmiyor ile koşullar. Maden yok." O durakladı. "Ya da belki Ben

sevgiyi sorumlulukla karıştırmak. Bunun mantıklı olmasını beklemiyorum."

Hayır, bu ona mantıklı gelmedi. Tam olarak değıl. Sage ve aşk eşanlamlıydı, bu yüzden ailesinin ona her şeyi vermek istememesini hayal bile edemiyordu. Onu tanımak onu sevmek demekti. Kendi aşk deneyimi farklı bir şey ifade etse bile, bu onun anladığı bir gerçektir. Kısıtlama, fedakarlık, mutluluk, acı, disiplin. Kayıp.

"Keşke geri dönüp her şeyi değıştirebilseydim."

Öfkesi odayı doldurdu. "Şimdi de zamanda geriye gidip geçmiş düzeltmek mi istiyorsun? Bunu yapamazsın. Rota ben daha var olmadan önce belirlenmişti." Elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. "Annemle babam her zaman sevgili değıllerdi. Çocukluklarından beri arkadaşarmış. Ve Augustine -madenin sahibi olan adam- onların üçüncü tekerleğıydi. İkisi de

annemi severdim. Benim... annemi." Durakladı. "Hepsi lisedeyken babamı seçti ve Augie bunun peşini hiç bırakmadı. O zamandan beri hıncını ondan çıkarıyor. Babam bu tür bir baskıyı kaldıracak kadar güçlü değil."

"Öyleyim, Sage." Tanrım, eğer ona sarılabilseydi, ne kadar hareketsiz olduğunu hissedene kadar sıkardı. "Sana göstereceğim."

"Hayır," diye fısıldadı. "Bana hiçbir şey göstermek zorunda değilsin. Bu kasabayı terk et, Belmont. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Sana istediğimin bu olduğunu söylüyorum."

Onu terk ettiğini ve sorunlarıyla tek başına yüzleşmeyi seçtiğini hatırlayınca kafatası daraldı. Birlikte geçirdikleri süre boyunca ona yeterince güven vermemişti. "Yapamam. Özür dilerim. Her şey bittiğinde gideceğim."

Tanrım, buna söz verebilir miydi? Kadının solgun ifadesi Belmont'a onun da aynı şeyi merak ettiğini söylüyordu. Bunu yapamayacağından mı korkuyordu? Yoksa yapabileceğinden mi korkuyordu? Bu belirsizlik onu kapıya doğru döndürdü ama kadının sesi onu bir anda durdurdu. "Bekle."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Sage cennet ya da cehennemin varlığından hiçbir zaman emin olmamıştı. Ailesi onu Sibley'in geri kalanı gibi Pazar günleri kiliseye götürmemiş olsa da, küçük bir kasabada dinle iç içe büyümüştü. Verandasından gelen çan seslerini duyduğunu, basamakların kenarından geçerken elindeki ağaç dalını hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Arkasında, kanepede sızıp kalan babasının horultuları dışında ev sessiz olurdu. O sessiz sabahlar kendi başlarına bir tür kurtarıcı görevi görmüştü. Genellikle kontrolü dışında görünen şeyleri düşünmek için zamanı oluyordu.

Eğer cennet ve cehennem gerçekse, hangisini hak ettiğimi nasıl bileceğim diye merak ediyordu. Kutsal Kitap ona öğretilmemiştir, bu yüzden zaten dezavantajlıydı. Emin olmanın tek yolu iyi olmaktır. Yerel kütüphanenin duvarında On Emir'in bir kopyası vardı, bu yüzden onları kopyaladı ve "Anneni ve babanı onurlandır" ile başlayarak onları takip etmek için elinden geleni yaptı, bazen zor olsa da.

Kaliforniya'ya kaçarak ve ailesini ortada bırakarak bu emri çiğnemiştir. Ve şimdi, Belmont onu karanlığın küçük diliminde yalnız bırakmak için dönerken, Sage belki de iyi bir kız olmak yerine günahkâr olmak için yaratılmış olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü bu adamın dokunuşunu arzuladığı kadar, onu kollarıyla, sözleriyle, nefesiyle sarmasını, içine çekmesini de arzuluyordu. Onu almadan almasını.

Madende saatlerce mahsur kaldığından beri titriyordu. Belmont'u tekrar görmek onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştır. Tanrım, hayır. Vücudundaki her hücre, güneş yanığı üzerindeki aloe gibi onu yatıştırabilecekken, neden onun kollarına direndiğini merak ediyordu. Dışarıda, ona bir saat şeklinde kalbini uzatmıştı. Saatin tik takları uzun anlar boyunca onun nabzıyla eşleşti ama sonra uyuşmadı çünkü adam durdukça onunki de hızlanmaya başladı.

onun önünde.

Ona bağımlı olma tavşan deliğine geri dönmeyecekti -ya da onun da aynısını yapmasına izin vermeyecekti- ama belki de sadece onun yakınlığını özümsemek onu çok fazla geriye götürmezdi? Bugünkü cehennemden sonra kendine bu kadarına izin verebilirdi. Pazartesi günü madene geri dönecekti ve onun gücünün bir kısmını yanına almak belki de onu kurtaracak fark olabilirdi.

Belmont dönüp kaşlarının altından onu izlemeye başladığında Sage, "Hemen gitmene gerek yok," dedi. "Ben hızlı bir duş alırken sen burada bekleyebilir misin?"

Belki de bu söylenmesi gereken doğru şey değildi. Adamın koca sırtı kasıldı ve dilinin kızın ağzına dokunuşu dev bir dalga gibi geldi. Tren platformunda konuşulmamış bir sınırı aşmışlardı. Daha öncesine, sert, ezici kucaklaşmalarda durdukları zamana geri dönüş yoktu. Sanki bu bir şekilde cinsellikten daha *fazlası değilmiş gibi*.

"Evet, bekleyeceğim," dedi, sesi tırtıklı metal gibi çıkıyordu. "Senin için ateşi yakabilirim."

Söyleyeceğim. Tanrım, neden şimdi her şey bir ima gibi geliyordu? Vücudu tulumun altında kızarmış ve terlemiş olmasaydı, buna gülebilirdi. Ama Belmont'un metrelerce ötede belirip, tek bir teşvik sözcüğüyle zincirlerini kırarak ve ona doğru koşacakmış gibi görünmesinin komik bir yanı yoktu. "Bu mükemmel olur. Sadece... birkaç dakika sürer."

Sage ufacık banyoya daldı, sırtını kapıya dayadı ve hızla atan kalbinin sakinleşmesini diledi. Neden ondan kalmasını istemişti ki? Kararlılığı her geçen saniye daha da zayıflıyordu. Alt dudağını ısırarak tulumunun fermuarını indirmek gibi dayanılmaz bir işe girişti, bu da triseps ve omuz kaslarında bir protestoya yol açtı. Sonunda indirdiğinde, tişörtünün eteklerini kavradı ve başının üzerine kaldırmaya çalıştı.

Kolları işbirliği yapmadı. Kaburgalarından daha yükseğe çıkamıyor, tişörtü havada asılı bırakıyorlardı. Kasları, sanki biri onları çakmak gazına batırmış ve alevin üzerinde tutuyormuş gibi yanıyordu. Sage'in acısı bir inilti şeklinde kaçmış olmalıydı, çünkü Belmont'un botları kapının hemen dışında gıcırdadı. Ve midesi farkındalıkla çukurlaştı, şimşekler teninin her yerinde hızla çaktı.

"Sage." Sesi derin ve acildi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hayır. Hayır de. Ona ihtiyacı *olmadığını* hatırlatmayı daha yeni bitirmişti. Ama bu durumda bu bir yalan olacaktı ve son zamanlarda bunu çok yapmıştı. Belmont'la. Tanıdığı en dürüst insan. "Gömleğimi çıkaramıyorum." Burnu ağrımaya başlamıştı, ucu muhtemelen kızarmıştı. "Kollarım acıyor."

Hırıltısı kısa ve kesikti. Kapı açılana kadar bir süre geçti ve Belmont'un arkasından kapı aralığını doldurduğunu hissetti. Kadim aynaya bir bakış fırlattı ve zihninin gözlerinde gördüklerini doğruladı. Belmont, mum ışığının aydınlatıldığı, intikamcı bir melek gibi üzerinde yükseliyordu. Ceketini çıkarmış, üzerinde dirseklerine kadar kıvırdığı siyah, uzun kollu bir gömlek kalmıştı. Görünür derisinin her santimi gergin kas kordonlarıyla kaplıydı, sanki hayal kırıklığı bir yol haritası gibi üzerine yazılmıştı.

Sage'in gömleği hâlâ yarıya kadar kalkıktı, bu yüzden sırtının alt kısmı görünüyordu. Çoğu insan için önemli bir şey değildi. Ama Belmont onun boynundan aşağısını hiç görmemişti. Ya da dizlerinin üstünü. Tulum yarıya kadar soyulduğu için iç çamaşırının bandı bile görünüyor olabilirdi.

Belmont bir adım daha yaklaşp tişörtü tuttuğunda nefes almak zorlaştı, parmak eklemleri kadının sırtının küçük kısmını sıyırdı. "Giyiyorsun" - nefesi boynunda geziniyordu- "benim tişörtümü."

Sage gözlerini kapattığını ancak gözleri açıldığında fark etti. *Aman Tanrım.* Belmont'un gelişinin şokuyla unutmuştu. "Öyle miyim?" Ağzı kurumuştu. "Şuna bak."

"Bakıyorum." Belmont sol eliyle omzunun üzerinden uzanıp duşu açtığında sıçradı, sprey sesi odayı dolduruyordu. Sonra parmak eklemlerinin sertliği geri döndü ve gömlekle birlikte omurgasından yukarı kaydı. "Seninle toprak arasında benden bir katman olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Bacakları jöle kıvamına gelmişti. Dokunuşu bir uyuşturucuydu, onu uyuşturuyordu ama her zamanki dokunuşundan farklıydı. Bu sefer seks vardı. Hem de çok fazla. Ve Sage'in onun parmaklarının sıyrılmasını kabul etmesini sağlayan da bu büyük farktı. Şehvet duyan yanını kabullenmesini. Karanlık bir odadaydılar ve zaman bu küçük alanın dışında herhangi bir yerde kesinlikle durmuştu. Kelimeler ağzından çıkmak için can atıyordu, güneş ışığında uygun olmayacak kelimeler. Bu adam, çok sıcak

Arkasında cesur ve büyük bir adam vardı, onun hakkında kimsenin bilmediği şeyler biliyordu. Bir sır daha neydi ki? "Onu senin bavulundan çaldım. Bir emri ve her şeyi çiğnedim."

"Neden?" Saçlarına doğru nefes alıp verdi, sıcaklığı karnına bir çapa gibi batırdı. Gömleği çıktı, kolları iki yanına düştü ve belden yukarısı sütyenden başka bir şeyle kalmadı. Belmont'tan birkaç santim uzakta. "Neden, tatlı kız?"

Hafif bir buhar, çağırın parmaklar gibi havada kıvrılmaya başlamıştı. *Belki de bu bir rüyaydı.* Ara sıra uyandığı ateşli fantezilerden biri gibi hissetti, göğüslerini ve boynunu ter kaplamıştı. "Çünkü kokun hoşuma gitti ve yıkanmamıştı."

Nefes verişini çakıltılıydı. "Sage."

"Evet?"

Adamın cevap vermeyeceğini düşündü ama sonunda meme uçlarını sert noktalara dönüştüren bir soru sordu. "Sütyenle başa çıkabilir misin?" -uzun, rüzgârlı bir nefes- "Sütyenle başa çıkabilir misin?"

Sage denedi. Gerçekten, gerçekten denedi. Kolları kopup yere çarpacakmış gibi hissediyordu ama kasları kilitlenip daha fazla hareket etmeyi reddedene kadar geriye uzandı. Ama Belmont çoktan oradaydı, kollarını aşağı doğru itiyor, kalçalarından tutuyordu.

"*Tanrım.* Lütfen, dur. Bunu izleyemem." Adamın dokunuşu sadece bir saniyeliğine kayboldu ve ardından sütyenin pamuklu malzemesi göğüslerinin üzerinde sıkılaştı. Adamın çok iyi tanıdığı parmaklarıyla arka kopçayı sıktığını hissedebiliyordu. Parmakları pek çok kez saçlarında gezinmiş, giysilerinin içinde kıvrılmıştı ama hiçbir zaman, ama hiçbir zaman ona herhangi bir niyetle dokunmamışlardı. Baştan çıkarma niyetiyle. Kasıtlı ya da değil, yaptığı şey buydu. Sonsuza dek sıkı sıkıya tuttuğu çekingenliği, duş suyuyla birlikte boşa aktı. "Sırtın çok güzel." Bir parmak ucunun hayaleti omurgasında gezindi. "Ama önce gitmem gerek-"

"Ne?"

"Seni döndürmeden önce." Birbirlerine dokunmuyorlardı ama kadın adamın içinden geçen ürpertiye hissedebiliyordu. "Ya da şu aynaya bak."

Doğru ya da yanlış, maden, karşılıklı bağımlılıkları bir yana, Sage o anda gitmesine izin verirse bundan sonsuza dek pişmanlık duyacağını biliyordu. Vücudu uyanmıştı. Bir adam tarafından. Onu binlerce kilometre boyunca jiletin ucunda tutmuş, gücüyle kuşatmış ve elinden almıştı. Tekrar ve tekrar.

Ve küçücük banyoda etraflarını saran bu ateş, endişesini hafifletmekten tamamen farklıydı. Sonunda, karşısında sakinleştirici bir cihaz yerine bir kadın duruyormuş gibi hissetti. Bu karşılıklı ve canlı bir şeydi ve bitmesine *dayanamıyordu*. Yarın farklı bir hikâye olabilirdi ama bu an binlerce hayalin doruk noktasıydı ve onun yüzünü unutamayacağı gibi kendini de inkâr edemezdi.

"Belmont, öpücük hakkında ne düşünüyorsun?"

"*Asla durmam*," diye inledi saçlarına doğru. "Asla."

Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Benimle duş alır mısın?"

* * *

Halüsinasyon mu görüyordu?

Her kullanıcının peşinden koştuğu bir doruk noktası vardı. Kan dolaşımına daha fazla kimyasal girdikçe, o zirveye ulaşmak daha zor ve daha yorucu hale geliyordu. Ve geçiciydi. Çok geçiciydi. Sage'e yakın dururken, tenleri neredeyse birbirine değerken, çıplak sırtı duş buharıyla parlarken... içinde, etrafında, ayaklarının altında gerçekleşen yerçekimi değişimini tarif bile edemezdi. Buna dayanamayacağından endişeleniyordu. Bu şiddetli yükselişin diğer tarafında ne vardı? Dibe vuruş onu paramparça edecekti, değil mi?

Bunu öğrenecekti, çünkü başka seçeneği yoktu. Sage. Sage Alexander. Onu duşa davet ediyor.

Bana bir kadın gibi davranmıyorsun. Bu sözleri ona bir kez söylemişti ve bu hatayı düzeltmek için biraz ilerleme kaydetmiş olmalıydı. Evet, öyle. Öyle olmalıydı, çünkü kadın daha fazlasını istiyordu. Ama ne kadar fazlasını?

Belmont ellerinin Sage'in beline yerleşmesine izin verdi, Sage sallandığında onu sabit tuttu. *Tanrım*, orası ne kadar da yumuşaktı. Boynunun derisinin pürüzsüz olduğunu düşünmüştü ama kalçalarının kıvrımı onun mükemmel dokusunu evine taşıyordu. "Tulum..." diye başardı, kız başını salladığında bir iniltiyi yuttu. Nişastalı kumaşı ayak bileklerine kadar indirdikten sonra, bakmadan önce kendini desteklemek zorunda kaldı. Ama hiçbir şey yardımcı olamazdı. Kadının arka tarafını şişmiş kasıklarına bu kadar yakın görmek, üstelik o kısmı ince, siyah bir iç çamaşırından başka bir şey örtmüyorken... bacaklarının arasındaki ağrıyı dayanılmaz hale getirene kadar arttırdı.

Hareket etmekten başka çaresi yoktu yoksa patlayacaktı ama fikrini değiştirmesi için onu ürkütmek istemiyordu. Bu yüzden onu yavaşça yürüttü.

Sage'in kaburgalarından aşığı ve parmaklarının üzerinden akan suyun hissine hayret ederek duş kabinine girdi.

"Soyunmayacak mısın?"

"Hayır," diye homurdandı. "Çok fazla."

Sanki daha fazla açıklamaya ihtiyacı yokmuş gibi başını salladı, bu sadece kalbinin çılgın temposunu artırmaya yaradı. Muhtemelen duşun spreyinden ve ikisinin nefes alış verişlerinden bile duyabiliyordu, o kadar gürültülüydü ki. Gömleğine ve pantolonuna su dolmuş, botlarını ıslatmıştı ama algılayabildiğı tek rahatsızlık, sikiinin üzerindeki malzemenin giderek ağırlaşması ve aynı anda hem hoş karşılanan hem de hoş karşılanmayan bir şekilde aşığı doğru bastırmasıydı.

Saçlarını, boynunu ve omuzlarını koklamak için eğildi, onun temiz, tatlı kokusu yerine toprak kokusunu yakaladı. Boğazında bir hırıltı yükseldi. "Seni yıkayabilir miyim, Sage?" Elleri beyninden gelen bir komut olmadan hareket etti ve karnını yanlara doğru düzleştirdi. "Hepsini mi?"

Belmont, kız eğildiğinde ön koluyla onu belinden yakaladı. Ağırlığını desteklemek onu yaklaştırmak anlamına geliyordu ve işte o zaman şehvet hapisanesinden kurtuldu. Kadının poposunun sert tümsekleri adamın nabız gibi atan etine baskı yapıyordu ve onu oraya daha sıkı yerleştirmekten başka çaresi yoktu... başka çaresi yoktu. Bunu birçok kez hayal etmişti ve o da istemişti, değil mi? Evet, öyle düşünmüştü. Sage'in kıvrımlarının, sadece kolayca çıkarılabilecek sıırıslıklam bir kumaşla ayrılmış, canını acıtan kısmına yaslanmış olduğunu zar zor düşünebiliyordu. Eğer istediğı buysa.

"Beni istiyorsun," diye nefes aldı. "Hiç emin olamadım. Beni mi istiyorsun?"

Kalçalarını sallamamak için gösterdiği çabadan dolayı alnında buharla karışık ter vardı. "'Ben miyim' de ne demek?"

"Yani, beni mi çekici buluyorsun yoksa..." Sesi o kadar kısılmıştı ki, adam kelimelerini zar zor seçebiliyordu. "Herhangi bir kadın mı?"

Boğazından bir çığılık yükseldi ama onu geri bastırdı. Sage konusunda çok başarısız olmuştu. Onun bu şekilde dokunulma ihtiyacını tamamen kaçırmıştı. Aptal gibi görünmeden, bunu bilmesinin mümkün olmadığını ona açıklayabilir miydi?

Dikkatini dağıtmak için çaresizce boştaki eliyle bir kalıp sade beyaz sabun aldı. "Ayakta durabilir misin?" Sage'in ıslak başı bir kez sallanınca elini bıraktı ve kolunu çekmeden önce sabit durduğundan emin oldu. Karnı ile Sage'in beli arasında, elindeki kalıbı köpürttükten sonra tekrar küçük fayans rafın üzerine koydu.

Sabunlanmış avuç içleri göğüs kafesinin üzerinden geçip aşağı indi, kalçalarını tırmıkladı ve karnına doğru ilerledi. Parmak uçları iç çamaşırının kemerini sıyırdığında Sage'in nefesi kesildi ve poposunu adamın kasıklarına doğru itti. Belmont onun ismini homurdanırken, gözleri iki katına çıktı ve sonra tekrar bir araya geldi. "Daha önce hiç böyle bir kadınla birlikte olmadım, Sage." Gerçek, o daha durduramadan düşün buğusuna karışarak ortaya çıkmıştı. "Bir kadının iç çamaşırının altına hiç dokunmadım. Ya da göğüslerine. Hiç içine girmedim." Yutkunamadı, bu yüzden boğuk bir ses çıktı. "Ne kadar sen olduğunu açıklamanın bir yolu yok. Milyonlarca kadın arasından her zaman sen olurdun. Bedenim... bacaklarımın arasında hissettiğin kısım... başka hiç kimse için acımadı."

"Ben de hiç kimseyle birlikte olmadım."

Dengesini kaybetme sırası Belmont'taydı. Öne doğru savrulmaktan ve Sage'i duş duvarına sıkıştırmaktan kendini kurtaramadı. "Bunu ummakla hata ettim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi." Dudaklarını ıslak boynuna götürdü ve ağzını açarak onu öptü. "Ama bu dünyada cehenneme göndermek isteyeceğim erkekler var mı diye merak ettim."

Sage'in başı sola doğru düştü, böylece ağzını Sage'in kulağına doğru kaydırabildi ve Sage'in ona karşı ürperdiğini hissetti. "Başka neyi merak ettin?"

Dürüstlük ve açlık içinde kabardı. "Sana nasıl zevk verebileceğimi merak ediyordum. Bana nasıl olduğunu söyleyebilecek misin? Ya da sen haykırana ve ben bilene kadar her şeyi denemek zorunda kalacak mıydım?"

Arka tarafıyla itti, kasıklarını kaldırdı, onu öne doğru sürtmeye davet etti, o da yaptı. Sertçe yaptı. Ve gözlerinin önünde ateş patlamaları yanıp söndü, tatmin vaadi karnında alçak ve acı verici bir şekilde ilerliyordu. Ama hiçbir şey, kadın tekrar konuştuğunda onu neredeyse batıran ihtiyaç seliyle karşılaştırılmazdı. "Kendime dokundum, Belmont." Yatak odasından gelen sönük mum ışığında bile kızın boynundaki ve yanaklarındaki pembe kızarıklığı gördü. Sageness'in bu görüntüsü o kadar hoşuna gitmişti ki, onu yaladı. Kız inlemeye başlayınca kadar pembenin artan zenginliğini yukarı aşağı, soldan sağa yaladı. "Neyi sevdiğimi biliyorum."

"Göster bana."

Dokuzuncu Bölüm

Ne zaman bu kadar cesur oldu?

Belki de en başta Belmont'tan ayrılmasıydı. Ya da ruhunun en derinlerinde korktuğu bir yere, bu öğleden sonra karşılaştığı kıl payı kurtuluşa eve dönmek. Basitçe banyonun karanlığı ve cinsel doğasını kucaklamak da olabilirdi. Her neyse, Sage bunu sorgulamıyordu. Belmont'un kalın çıkıntısının üzerine oturmuş, parmak uçları ıslak duş zemininde sallanıyordu. Dili boynundan kulağına kadar bir yol açmıştı ve şimdi nefesi o noktayı havalandırarak vücudunun her kadınsı bölgesine elektrik gönderiyordu.

Aklının bir köşesinde hâlâ dikkatli olmasını söyleyen bir uyarı vardı. Yakınlaştıklarında birbirlerini tüketiyorlardı. Karşılıklı güvenleri, sorunlarını bir süre daha görmezden gelmek için bir bahaneydi. Biraz daha. Ama Belmont ona dokunurken yüzünü ona dönmesi, her şeyin fiziksel olarak kalmasını sağladı. Sage'in kararlılığını tamamen unutmasını engelledi.

Başka bir insanla hiç bu kadar yakın olmamıştı ve o... o hâlâ kıyafetlerini giyyordu. Ve botlarını. Duştaydı. Tam anlamıyla karanlıkta yollarını hissetmek *onlar* içindi. Yolculuğa çıktığından beri Belmont'un onu ancak *dozunda* alabildiğini hissetmişti -kendisini de dozunda alabiliyordu- ve şimdi bunu anlayabiliyordu. Eğer pantolonunu çıkarırsa, Sage ne yapacağını bilmiyordu. Avuçlarının göbek deliğinin altında olması bile dünyasının dönmesi için yeterliydi. Aralarından, yanlarından süzülen su sadece yakınlıklarını vurguluyor ve bunu çok gerçekçi kılıyordu. O kadar gerçekti ki dizleri titriyor, nabızı şakaklarında çarpıyordu.

Göster bana.

Bunu gerçekten söylemişti.

Vay be. Kendi vücudunuzla özel olarak deney yapmak bir şeydi, ama bir erkeği ifade etmek, ona talimat vermek bambaşkaydı. Sadece bir erkek değil ama.

Belmont. Hayattan daha büyük ve... ve az önce ona milyonlarca kadın arasından onu seçebileceğini söylemişti. Ona nasıl zevk vereceğini açıklayacak kadar konsantre olmak bir yana, bunun ağırlığıyla baş etmekte bile zorlanıyordu.

"Sage." Belmont'un sesi duşun duvarlarında yankılanıyor, sanki gök gürültülü bulutlarla dolu bir gökyüzünden iniyormuş gibi geliyordu.

"Alfabeyi ezbere okuyabilirsin ve bunun için minnettar olurum. Özellikle de *m*'leri telaffuz etme şekline." Orta parmağını külotunun bel bandının altına daldırdı. "Söylediğin her şeye bayılıyorum. O yüzden iç çamaşırının altındaki yer hakkında konuşmanı dinlemenin... bana ne yapacağını bildiğinden emin değilim." *Vay be.* "Bana anlatabilir misin?" Onu kucağında daha yükseğe sürükledi ve ikisi de inledi. "Vücuduna ne yapacağını. Benim hakkımda konuşmama yardımcı olabilir-benim."

Uzun dakikalar boyunca banyodaki tek ses duvarlara sıçrayan duş spreyiydi. "Iowa'da bir keresinde. O kızlar gecesinde dışarı çıkacaktın... ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Zaten gitmeni istemiyordum, ama sonra bu ayakkabılarla çıktın."

Sage gözlerini kapadı ve onun kastettiklerini hayal etmeye çalıştı. "Tokalı, kırmızımsı kahverengi olanları mı?"

"*Evet.*" Bu tek kelimeyi hırıldayarak söylemesi Sage'in kıcını kıvırmak için sabırsızlanmasına neden oldu. Ve yaptı da. Yapacak bir şey yoktu. Belmont onun kulağına acı dolu bir ses çıkardı ve onu yerden kaldırarak duvara yasladı. "Evet, o ayakkabılar. Bacaklarının gerilmesine neden oldular. Baldır kasların... Onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Ve bütün gece merak ettim. Onları arkamdan kilitlemek nasıl bir şey olurdu?" Adamın ereksiyonu artık o kadar sertleşmişti ki, acı çekiyor olması gerektiğini biliyordu. Sesinde de bu vardı. "Sen eve geldikten sonra o gece ikimiz de kulübede uyuduk ve bunu yapmamalıydım, Sage."

"Ne yaptın?" diye nefes aldı.

İç çekişi pişmanlık doluydu ama içinde bir parça heyecan da vardı. "Sen uyurken yorganını çektim, sadece dizine kadar. Daha yukarı değil, söz veriyorum." Parmağı külotunun içinde daha da ilerledi, cinsel organının dudaklarını ayırdı ve Sage nefes almayı kesti. "Çarşafın içinde birlikte ve ayrı kayıyorlardı... ve ayakların da çıplaktı. Sadece birkaç saniye izledim ama sormadan bakmam gerekenden daha uzun sürdü." Adamın alçak sesle mırıldandığı onay, kadının karnının içinde ve çevresinde sıcaklığın kaymasına neden oldu. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebiliyorsun. Ve bundan zevk alıyorum. Seni istemek bir ayrıcalık. I

kendime dokunmayarak kazandım. Sadece bakarak, isteyerek ve... *acıyarak*."

Eğer Sage ayakta olsaydı, sırt sırta verdiği sarsıntıdan dolayı düşebilirdi. Bacakları onu tahrik etmişti ve kendi kendini tatmin etmeye bile direniyordu. "Kendine dokunmadın mı?"

"Hayır. Bu baştan çıkmadığım anlamına gelmez." Parmağı uyarıda bulunmadan klitorisinin üzerinden geçti ve kadın dişlerinin arasından çığlık atarak Belmont'a doğru eğildi. Bir an için sertleşti, sonra dokunuşunu tersine çevirerek sinir demetini tekrar buldu. "Tam orası."

"Evet," diye başardı. "Evet, *tam orası*." Parmağının pedi tekrar zonklayan yumrunun üzerinden geçti, ayaklarını kaval kemiklerine doğru itti, kemerlerini onların etrafında kıvırdı ve destek için kullandı. "*Ohhh*. Belmont, evet."

"Ben burada sana dokunurken *adımı* söyledin." Yaklaşan mutluluğun sisi içinde, onun ses tonundaki inançsızlığı ve hayranlığı duydu, bu da onu bir şekilde daha yükseğe, güneşe daha da yaklaştırdı. "Duş seni iç çamaşırına kadar ıslattı mı?" Sesi siyahların en koyusuydu. "Yoksa bu-"

"Sensin. Sensin." İki parmağıyla en hassas noktasına tatlı daireler çizerek masaj yapmaya başladı, hızlı ve yavaş, hızlı ve yavaş, sanki onun tepkilerinden öğreniyormuş gibi.

"Başını omzuma yasla," diye bağırdı. "Gözlerini göremiyorum."

Tehlikeli. Yapmamalıydı. Belmont'la yüz yüze gelmek çok fazla ağırlık getiriyordu. Onu tekrar içine çekecek, olamayacağı birine dönüştürecek. Ama serbest bırakılma hissi savunmasında bir delik açmıştı. Bu, onlarca saat boyunca sarıldığı, sessizce daha fazlası için yalvardığı adamdı. Her şey için. Bu yüzden başını adamın omzuna koymakla kalmadı, dizindeki bir ayağını kaldıraç olarak kullanarak daha yükseğe attı. "İşte. İşte," diye boğuk bir sesle adamın gölgeli yüzüne baktı. Yüzünde gezinirken neredeyse mavi kömür gibi parlayan gözleri dışında gölgeliydi. "Ben buradayım."

"*Seni özledim*." Kocaman bedeninde bir titreme oldu. "Beni sürgün etme."

"Lütfen. Lütfen sadece bunu almama izin ver. Sadece bunu." Fısıltısı tırtıklıydı çünkü Belmont'un parmaklarının okşaması midesinde coşkulu bir hızlanmaya neden oluyor, kasları titremeye başlıyor ve

sözleşme. Ağzının neredeyse şaşkın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti, tamamen istemsizdi, muhtemelen vücudu uzun zamandır bu tür bir rahatlama için yalvarıyordu. Tüketen, yoğun ve ona en başta zevk arayışına ilham veren adam tarafından bahşedilmişti. "Sakın durma. Çok mükemmel hissettiriyor."

"Mükemmel hissediyorsun." Sevişmesi bir çentik attı, sadece doğru miktarda sert ve *hızlı hızlı hızlı*. Sanki vücutları birbirleri için neyin doğru olduğunu hissetmiş ve bunu sağlamış gibiydi. "Yapabilirim..." İnledi. "Tanrım, güzel göğüslerini görebiliyorum, Sage. Bir dahaki sefere onları bana ver. Ağzım üzerlerinde..."

"Evet," diye inledi, şehvet iç organlarını toplayıp sıkıyordu. "Al-neredeyse..."

"Bilseydim," diye başladı Belmont, boynunu yalayıp kalçalarını döndürerek. "Bunu sana iki parmağım ile yapabileceğimi bilseydim, onları yumuşatmak için losyon kullanırdım. I-"

"Onları değiştirme. Hiçbir şeyi değiştirme."

Peşinde koştuğu mutluluk, mümkün olan en yüksek noktada plato çizmiş ve onu sınırın ötesine geçmek için çıldırtmıştı. İç duvarları sıkı, küçük kasılmalarla dövülüyordu, bu genellikle durduğu noktaydı, orgazm olduğu ve sürecin bittiği için tatmin olmuştu. Öyle değil miydi? Alınmak için yalvaran *daha fazla, daha* yüksek bir zevk var gibiydi. Aynı anda hem parlak hem de korkutucu bir şey. Ama korkunun yarısı kaçırmaktan, bir sonraki seviyeye tırmanamamaktan kaynaklanıyordu.

"Parmaklarını içime sokmanı istiyorum," dedi Sage. "Lütfen. İhtiyacım var."

Boğuk iniltisi havada bir gök gürültüsü gibi yankılandı ama tereddüt etmedi. Orta parmağı girişini hissetti ve derinlere kaymadan önce iki sığ itme ile test etti. "Sage'e ihtiyacı olanı veriyorum," diye homurdandı ıslak saçlarına doğru. "Yaptığım şey bu. Ne yaptığımı hisset."

Sage'in bedeni Belmont'un parmağının kalın varlığı etrafında kenetlendi ve kırıldı. Tam ortadan kırıldı, bacakları sarsıldı, karnının altındaki özel, denenmemiş kaslar çılgık atana kadar kasıldı. Bu, bir havuzun dibinde uyanmak ve serin, taze cennetin içinde olma hissine hayret etmek, ama yine de tepede bekleyen hava için çabalamak gibiydi. Çok fazla rahatlama. Neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. "Aman Tanrım. *Belmont*. Lütfen beni henüz bırakma."

Onu duş duvarına daha sıkı bastırdı ve bu da

ihtiyacı olan her şeydi. Arkasında onun sıcak gücü ve önünde bir çapa. Yavaşça yeryüzüne geri indi, vücudu gevşedi ve gevşedi. Uyku onu hemen o anda ele geçirmeye çalıştı ama Belmont'un hareketleri onu uyanık tuttu. Hâlâ çok çalışan bir aygır gibi nefes alıyordu, sabunu bir kez daha eline aldı ve parmak uçlarından, bileklerinden başlayarak onu yıkadı. İri, nasırlı elleri etinin üzerinde hürmetle gezinirken, hırıltılı solumaları bastırılmış dürtüleri anlatıyordu. Daha keşfetmeye bile başlamadıkları dürtüler.

Ve yapamadılar. Belmont'la devam eden fiziksel bir ilişki asla yürümezdi. Zaten ona koruması gereken biriymiş gibi davranıyordu... daha da ileri giderlerse bu sorumluluk daha da artacaktı. Bunu ne kadar arzulamış olursa olsun, bunun olmasına izin veremezdi.

Belmont, hâlâ tepeden tırnağa sıırılsıklam, siyah, dağınık saçları yüzüne topak topak yapışmış bir halde onu duştan çıkarıp havluya sardığında Sage'in dikkati bu ağır düşüncelerden dağıldı. Sonra onu kucağına alıp ikiz yatağa taşıdı, cızırtılı çarşafların üzerine yatırdı ve geri çekildi. Uzaklara. Adam topuklarının üzerinde dönüp ocaktaki ateşle ilgilenmeye başlamadan önce, fermuarının arkasından çıkan iri et parçasına hızlıca bir göz attı.

"Belmont," diye fısıldadı Sage, göğsünde bir şeyler kıpırdanıyordu. O kadar şaşırılmış ve kendi zevkine o kadar dalmıştı ki, *adamın* ne kadar acı çekiyor olabileceğini düşünmemişti. Demir şöminede turuncu ateş parlamaya başladığında Sage ayağa kalktı, havluyu omuzlarında tutmaya dikkat ediyordu. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum..."

Tekrar büyümüze kapılıyor. Bu kadar bencil olmamalıydı. Şimdi onun yüzünden acı çekiyordu. Ama Sage orada oturup tek taraflı durumu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışırken, zahmet etmesine gerek olmadığı giderek daha açık hale geldi. Adamın geri çekilmesi odanın her yerinden hissediliyordu, o kadar tanıdıktı ki neredeyse gülecekti. Neredeyse.

Belmont onunla konuşurken arkasını dönmedi, sesi sert ve mesafeliydi. "Burada güvende olacaksın. Lütfen kapıyı kimseye açma."

Başına gelecekleri bilse de, bu göğsüne bir örs düşmesini engellemedi. "Gidiyorsun."

Bu onun rutiniydi. Eğer ona sarılmıyor ve endişesini yatıştırmak için onu kullanmıyorsa, ortadan kayboluyordu. Onunla aynı odada bulunmaya dayanamıyordu.

Onunla birkaç dakikadan daha uzun süre birlikte olamıyordu, tabii göğsüne yaslanıp onun tarafından boğulmadığı sürece. Fark etmediği şey neydi? Arkasını dönüp gittiği her seferinde onu öldürüyordu. Her seferinde.

Bu. En başta onu terk etmek zorunda kalmasının nedenlerinden biri de buydu. Nasıl unutabilirdi ki? Ya tam gaz ya da hiçti ve bu şekilde yaşayamazdı. Bu sağlıklı değildi ve en büyük korkularından biri gerçek olmuştu. Bir bütün yerine yarım olmak.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Belmont, tutuşu kapı pervazını gıcırdatıyordu. "Keşke..." Boğazını temizledi. "Lütfen bu kapıyı arkamdan kilitleyin."

Kapı onun arkasından tıkırdayarak kapandığında irkildi.

* * *

Keşke...

Ne derdi? O ne derdi?

Keşke seni karanlığımdan ayırabilseydim, çünkü ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Keşke normal hissedebilsem ve senin de aynı şeyi hissetmene izin verebilsem. Keşke gerçekten ten tene olsaydık ne olacağını bilseydim.

Faydasız dilekler, çünkü Belmont için normal diye bir şey yoktu. İlk anısı Miriam'ın beşiğinin başında ağlamasıydı ve zaman içinde yavaş yavaş terk edildiklerini fark etmişti. Miriam belirsiz bir noktada hayatına devam etmişti ama bu duyguyla ilgili bir şey onu asla tamamen terk etmeyecekti. Bir baba onun fikrini eksik bulmuştu. Ve yeni bir baba geldiğinde...

Belmont sırtında ellerin baskısını hissedince kaldırırda tökezledi ama arkasında kimse yoktu. Bunu doğrulamak için arkasını dönmesine bile gerek yoktu. O elleri hayatında o kadar çok hissetmişti ki, neredeyse derisini delip geçeceklerdi. Belki de arkasına dönmesine gerek yoktu ama akıl sağlığına duyduğu saygıdan dolayı yere baktı ve önünde bir delik olmadığını teyit etti. Düşecek bir şey yoktu.

Ve sonra sadece Sage'in madenden çıkışını hayal edebildi. Sage odanın karşısında bir havluya sarınmış, onu izliyordu. Normal bir adam, bedenine hâlâ yapışan nemli giysileri çıkarır ve onun yanına uzanırdı. Vücudunu ona yaklaştırır ve uyurken onu korurdu. Ama bilinçli bir karar vermeden ona haksızlık etmişti. Kendini patlamaktan korumak için Sage'e bel bağlamaya başladığında, ona izin vermişti.

gölünün en derin yerlerinde yutuldu. Onu yaşadığı travmanın sonuçlarıyla ilişkilendirmişti ve ondan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Onu yetenekli, iyi niyetli bir adam gibi nasıl tutacağını ve zamanı geldiğinde nasıl serbest bırakacağını. Geri adım atıp onun kaynaklarını tüketmekten daha fazlasını nasıl yapabileceğini. İkisini de bunaltmadan Sage'i sevmek. Onun varlığında hissettiği şey o kadar büyük ve talepkârdı ki, bunun ortasında nasıl duracağını ve kendini nasıl kontrol altında tutacağını bilmiyordu.

Ama bu gece ona dokunmuştu. Bacaklarının arasına. Hâlâ hamdı ve Sage'in yaptığı bir şey yüzünden kıvrandığını, inlediğini ve titrediğini hissetmenin tarif edilemez hazzından dolayı heyecanlıydı. Onun... amının kıvrımlarının içine gizlenmiş minik tomurcuğu okşuyordu. *Tanrım*. Böyle diyebilir miydi? Bu kelimeyi düşünmek bile ereksiyonunun yenilenmiş bir ihtiyaçla zonklamasına neden oldu. Kulübeye döndüğünde, gizlice havlusunun düşmesini ummuştu. Böylece yaklaşımdan başka çaresi kalmayacaktı. Eğer öyle yapsaydı, seks yaparlarmıydı?

Bu ihtimalin onu kasabaya getirmiş olmasından utanmalıydı. Onu Noel günü kasabada açık olan tek yer olan bir marketin önündeki kaldırımında, yapay ışığın altında durmaya itmişti. Yine de elinde değildi. Sage'i koruma dürtüsü öylesine kök salmıştı ki bunu inkâr edemezdi, bu yüzden prezervatif almaya gelmişti. Hayatında ilk kez.

Sert bir rüzgâr otomatik kapıların açılmasına neden oldu ve Belmont bunu bir işaret olarak kabul etti. İçeri girip koridorları taradı ve bir avuç yerlinin mağazaya göz attığını gördü. Bazıları son dakika hediyeleri ya da şeker kutuları alıyor gibi görünüyordu, diğerleri ise mağazanın karşısındaki eczane tezgahında sıradan sohbetler yapıyordu. Onu izlemek için döndüler ve Aaron'ın teni bu ilgi karşısında karıncalandı. Kısa bir süre için Aaron'ın nasıl korunma satın aldığını merak etti. Kardeşinin ukala yürüyüşü, muhtemelen paketi tezgâhın diğer tarafına fırlatıp göz kırpması Belmont'u yeniden harekete geçirdi. Neredeyse gülümsüyordu.

Ama arkasından açılan kapı dükkâna yeni birinin girdiğini işaret edince gülümsemesi sekteye uğradı. Herkes o kadar sessizleşti ki, Belmont arkasını döndüğünde Sage'in madendeki patronunun onu takip ettiğini göreceğini sezdi. Otomatik olarak ellerini yumruk yaptı, kemikleri yaklaşımda olan bir savaşa hazırlanıyordu ama kapıya doğru dönüp baktığında onun yerine bir kadınla karşılaşınca şaşırdı.

Ondan muhtemelen on beş yaş daha büyüktü. Ve Belmont

onun bir fahişе olduğunu anlayacak kadar karanlık yerlerde zaman geçirmişti. Dükkândaki herkes de bunu biliyor gibiydi, dudak büküp arkalarını döndüklerine bakılırsa. Kadın cevap olarak güldü, topukları muşamba zeminde takırdıyordu ama ağzının etrafındaki çizgiler gergindi.

Kadın Belmont'a meydan okuyan bir bakış fırlattığında, Belmont ondan kaçmak yerine başını sallayarak selamlama ihtiyacı hissetti. Kadının yüzünde bir şok ifadesi belirdi ama Belmont çoktan kişisel sağlık ürünleri reyonuna yönelmiş, alışverişini yapmaya hazırdı. İki blok ötede kiraladığı motel odası onu bekliyordu. Muhtemelen bütün gece orada volta atacak, Sage'e dönebileceği sabahı bekleyecekti. Pazartesi gününe kadar madende dikkatini dağıtacak bir işi olmadığından, Sage'in planlarını öğrenecek ve ona eşlik etmesine aldırmayacağını umacaktı. Kasabada genel olarak onu tedirgin eden bir şeyler vardı ve onu güneşin doğuşundan daha uzun süre yalnız bırakmak bir seçenek değildi.

Belmont prezervatif reyonunun önünde durdu, seçeneklerin bolluğu karşısında ağzı kurudu. Doğal hisli, ultra hassas, ateş ve buz. Klasik, genişletilmiş, zevk paketi. Sage için doğru olan hangisiydi? Onun da hiçbir fikri olmayacağı gerçeği, kararı daha da önemli hale getiriyordu. İlk seferi - eğer bir ilk olacaksa- yanlış beden ya da marka gibi bir şey yüzünden mahvolamazdı. *Tanrım*. Terlemeye başlamıştı, parlak ışıklar üzerine vuruyordu. Dükkânın öbür ucundan kahkahalar duydu ve eğer Sage'in onu içinde istemesi ve ona ihtiyacı olanı verememesi ihtimali olmasaydı oradan ayrılabilirdi. Hayır, onun hayal kırıklığı yerine kahkahalarına her zaman dayanabilirdi.

"Bana bir Magnum erkeği gibi görünüyorsun," diye mırıldandı kadın sağ dirseğinin dibinde. "Daha sonra giymek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Belmont ona doğru bakınca kıs kıs gülmesi kesildi. "Hayır," diye cevap verdi, dili ağzında düğümlenmiş, kulakları yanıyordu. Etraftaki tüm gözler ona çevrilmişti, bu yüzden sesini alçak tuttu. "Ama kadın için hangisinin en iyisi olduğunu söyleyebilirsiniz minnettar olurum."

"Ah." Kadın ince ceketini vücuduna daha sıkı sardı. "Benimle dalga geçiyorsun, öyle mi?"

"Hayır." Onun yorgun bakışlarını tuttu. "Benimkine gülüyor olman daha muhtemel."

Dikkatini ona vermeyi sürdürerek uzandı ve raftan siyah bir paket alıp kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Hayır. Sanırım insanlar da sana çok sık gülmüyor."

"Neden?"

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Ne düşündüğümü neden umursuyorsun ki?"

Kadının bu soruya gerçekten bir cevap bekleyip beklemediğini anlayamadı, bu yüzden tekrar kutulara bakmaya başladı. Hâlâ sallanmakta olan ve kadının hangilerini aldığına dair ipucu veren bir dizi paket vardı, bu yüzden onlara uzanmaya başladı.

"Bu... kız arkadaşınız için mi?" diye sordu kadın.

"O benim kız arkadaşım değil," diye cevap verdi Belmont, Sage'in titreyen midesinin anısı avuçlarının ısınmasına neden olmuştu. "O benim korumak için yaşadığım kişi. Bu onu güvende tutmanın sadece küçük bir parçası ve şimdiden başarısız olabilirim." Belmont onu bir yabancıyla bu kadar içten konuşmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Belki de **a r a l a r ı n d a k i** tanışıklığın olmaması bu işi kolaylaştırıyordu. Vücudunun mağazanın diğer müşterilerine bakan tarafı kaskatı kesilmişti, omzu sanki kendini onların yargısından korumak istercesine kulağının hemen altına sıkışmıştı. Belki de ait olmadığına küçük bir kanıtıydı bu. Bu da aklından geçenleri söylemesini çok doğal kılıyordu.

"Yardımanız için teşekkürler," dedi kadın cevap vermeyince.

"Hayır, bekle." Bir adım daha yaklaştı, sonra geri çekildi, kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Bana ondan bahset. Yardım edebilirim."

Midesi rahatlamıştı. "Adaçayım küçüktür. Omzumdan sadece beş santim aşağıda. Narin görünür ama güçlüdür." Sage'in karanlıkta fısıltıyla yaptığı itirafları hatırlayınca başı döndü. "Bunu daha önce yapmadı. Belki de yapmak istemeyecektir. Hâlâ bekleyip göreceğim..."

"Eğer o ne?"

"Beni o şekilde istiyor," diye mırıldandı. "Bütün yol boyunca."

Bu kez kadın güldüğünde sesi sersemlemiş gibiydi. "Sanırım bu konuda güvendesin." İkisi de dikkatlerini sıra sıra dizilmiş renkli kutulara çevirdi. "İlk seferimden bu yana epey zaman geçti ama gergindim. Ve kadınlar gergin olduklarında, biraz daha fazlasına ihtiyaç duyarlar..." Parmağını ekstra kayganlaştırıcı olduğunu ilan eden turuncu bir kutuya dokundurdu. "Bu benim sana asıldığım anlamına gelmiyor, tamam mı? Ama bu tür şeyler söz konusu olduğunda altıncı hissim vardır, o yüzden..." İki parmağının arasından XL bedenini çıkardı ve uzattı. "Haklı mıyım?"

Belmont sarsakça başını sallarken ona bakmaya cesaret edemiyordu. Boyut gibi şeyler onun için hiç önemli olmamıştı. O da fark etmişti ki

Büyürken soyunma odası gibi yerler onun diğerlerinden farklı bir yapıya sahip olduğu yerlerdi ama bu onun bilincinin bir parçası olmamıştı. Ta ki Sage'in onu orada görme ve ona dokunma ihtimali ortaya çıkana kadar. Bacaklarının arasına sıcak bir ağırlık çöktü ve bu duygular ona çarptığında Sage'den başka kimsenin yanında olmak istemediğinden çıkışını yapmaya başladı.

"Ben Libby, bu arada," dedi adam yanından geçerken hızla.

"Ben Belmont." Tokalaşmak için elini uzattı. Birkaç dakika sadece bakmakla yetindi, ama sonunda elini Belmont'un elinin içine koydu, sıkıp bırakırken gözlerini dikti. "Teşekkür ederim," dedi. "Mutlu Noeller."

"Sana da."

Belmont kasada ödeme yaparken dükkândaki tüm faaliyetler durmuş gibiydi. Ancak dükkânın floresan baloncuna bir şarkı sesi girdiğinde hareketlilik yeniden arttı. İlahiciler mi? Elinde kâğıt torbası, Belmont dışarıya, soğuğa doğru adım attı ve kaldırımından, genç ve yaşlı bir grup insanın kasabanın iki şeritli sessiz ana caddesinde ilerleyişini izledi. *Sage bunu özlüyor.* Gerçek bir Noel geçirmemişti. Belki de hiç yaşamamıştı. Ve o anda, küçücük bir odada, eski bir yatağa kıvrılmış, adamın onu bıraktığı yerde yalnızdı. Karanlıkta kalp saatinin tik taklarını dinliyordu. Kaba bir çıkıştan sonra. Asla bir açıklama talep etmeyecekti, çünkü Sage böyleydi. Olmaması gereken zamanlarda bile kabullenici ve nazik.

Ama o daha iyisini hak ediyordu. O daha iyisini yapabiliirdi.

Belmont'un aklına bir fikir geldi ve sokağa adım attı.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Sage hâlâ uyanıktı, kulübenin tavanına bakıyordu ki tekerleklerin çıtırtısını duydu. İki takım mı?

Birden fazla araba olduğu gerçeği kalbinin gırtlığına kadar yükselmesine neden oldu. Oturur pozisyona geçti ve uzun süre donup kaldı, farların pencerelerin üzerindeki ince ambalaj kâğıdını kesişini izledi. Aman Tanrım. Kimdi o? Augie mi? Belki adamlarından biri? Burayı kimsenin bilmediğinden o kadar emindi ki... hatta ailesinin bile... ama o yokken keşfetmiş olma ihtimalleri vardı. O gün madende yaşananlardan sonra patronunun öfkelenmesini bekliyordu ama burada güvendeydi. Ya da öyle sanıyordu.

Sage yatağın üzerinde dönüp ceketine uzanırken bacakları titriyordu. Yavaşça, sanki hareketleri onları içerideki varlığından haberdar edecekmiş gibi- giysiyi omuzlarına doladı ve çenesine kadar ilikledi. Cep telefonu bavulunun içinde kapalıydı ama Belmont'u araması gerekiyordu. Ona bu kadar çabuk bel bağladığı için boğazı düğümlendi. Parmakları bavulunun sapında tereddüt etti. Onun için gelen her neyse ve her kimse onunla tek başına başa çıkabilir miydi?

O daha kararını veremedi şarkılar başladı.

İlk başta ürkütücüydü. Arabalardan birinin teybinin "O Come, All Ye Faithful" şarkısını çaldığına yemin etti. Belki de onu tedirgin etmek için? En kötü durum senaryoları sağduyusunu ezip geçtikten sonra, Sage'in nabzının normal bir tempoya düşmesine neden olan şey Belmont'un kapıdan ona seslenmesiydi. Şey. Belmont yanındayken olabileceği kadar normaldi.

Şaşkınlık yerini korkuya bırakınca Sage kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Yükseltilmiş sahanlık onu Belmont'la göz hizasına getiriyordu. *İşte orada, diye* fısıldıyor gibiydi kanı. Aralarındaki çekim o kadar yoğunlu ki, Belmont'a doğru sıçramak yerine hareketsiz kalmaya odaklanmak zorunda kaldı

Onu yerden tutacağını bildiği bir yere. Gözleri gölgelenmişti, saçları rüzgârla savruluyor, ceketi kıpırtısız bedeninin etrafında çırpınıyordu. Onun tam orada, karanlıkta çok az uyarıyla bu kadar sağlam ve tetikte olması, konuşmasını engelledi. "Ne..."

"Sage."

Arkasında, Suburban'ın farlarının ışığında bir koro belirdi, sekiz üye yüreklerini ortaya koyarak şarkı söylüyordu. Müzik çok güzeldi. Eğer Tanrı'nın kendisi yanında bir grup melek inmiş olsaydı, hiç şaşırmasdı, çünkü içten armonileri ve gülümseyen yüzleriyle ona doğru sesleniyorlardı.

Belmont'un sıcak elleri kendi parmaklarının üzerine kapanıp onları çekene kadar on parmağının da ağzına bastırılmış olduğunu fark etmedi. "Ne yaptın sen Belmont?"

Parmaklarına bakıyordu, nefesinin beyaz pufları parmaklarının arasından süzülüyordu. "Kasabada şarkı söylüyorlardı ve ben de onları dinlemeni istedim." "Yani onları buraya mı getirdin?" Adamın dokunuşu kadının midesini uyarı ve şehvetle bulandırıyordu. "Bu, onların bir şarkıcıyı takip etmeleri için oldukça güven vericiydi.

yabancı ormana."

"Onlara şarkılarını senden daha fazla kimsenin takdir edemeyeceğini söyledim." Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Yine de benimle ata binme konusunda çizgiyi çektiler."

Kahkahası nefes vermesiyle karıştı. "Onları takdir ettiğim konusunda haklıydın. Hiçbir şeyin sesi daha iyi çıkmamıştı."

İfadesindeki rahatlatma kısa sürdü. "Daha önce nasıl ayrıldığım için özür dilerim.

Her zaman böyle gittiğim için özür dilerim."

Sage dudaklarını birbirine bastırdı, çünkü ona bu davranışının sorun olmadığını söylemek çok cazip geliyordu. Her zerresini ona vermenin -ve sonra da onun bir hırsız gibi kaçışını izlemenin- canını acıtmadığını iddia etmek. Acıtıyordu. İster sadece bir kucaklaşma olsun, ister yakınlaşma sınırında olsun, her seferinde acı vericiydi. İkincisinde, acıdan daha fazlası vardı; delinmiş kadınlık gururu, kendinden şüphe ve zedelenmiş bir kalp vardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı, tam da ilahiciler yeni bir şarkı olan "Away in a Manger "a başlarken. "Sonradan pişman olacağını biliyorsan, neden seni yakıyormuşum gibi gidiyorsun?"

"Yanmamı *engelliyorsun*." Kelimeler boğazında düğümlendi, sanki sonsuza dek içinde saklanmışlardı. "İlk başta. İlk başta yapıyorsun. Ama sonra

Sakin ol, kokunla beni dünyaya geri getirdikten sonra, bana dokunuşunla ve fısıldamanla... Yanıyorum. O kadar yanıyorum ki, seni canlı canlı yiyeceğimden korkuyorum."

Sage bir nefes çekti, göz kapaklarının arkasında havai fişekler patlıyordu. Belmont bu kadar çok gerçeği açıkladığı için neredeyse acı çekmiş görünüyordu. Ama sözlerini geri almadı. Çekip gitmedi de. Gerçeği. Ona dürüstlüğünü gösteriyordu ve o da aynısını yapacaktı. "Ve şimdi, duşta yaptıklarımızdan sonra, belki de canlı canlı yenmeyi umursamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Parmakları iki yanında büküldü. "Bu varsayımı yapmadan önce öldüm." "Yaptım," dedi Sage sessizce. "Onca zaman beni yemeni istedim.

Yaşıyor." Nefesi o kadar hızlı gelmeye başladı ki, yüzünün etrafında yoğun beyaz bir bulut oluşturdu. "Ama bu, beni diğer her şeye karşı uyuşturmaya izin vermenin ne kadar kolay olduğuna bağlı. Senden başka her şeye. Yolculuk sırasında bana sarıldığında, Belmont, buna ihtiyacı olan tek kişi sen değildin. Hem de hiç. Buraya geri dönüyordum ve korkuyordum. Birbirimizi kullanıyorduk."

Titreyen bedenini Sage'e doğru çevirdi, rüzgârı engelledi, gerginlik duman gibi üzerinden yuvarlandı. "Artık korkmana gerek yok. Ben buradayım."

"Hayır, korkmam *gerek*. Korku bana ait. Onu ben kazandım."

"Hayır." Öfke yüz ifadesini yıkadı. "Hayır, sen asla-"

"*Evet*, Belmont." Onun anlamasını sağlayacak sözcükleri aradı. "O kadar ilerlemiş olsaydık beni canlı canlı yerdin. Senin içinde kaybolurdum. Bizde. Belki sen de benim içimde kaybolurdun. Ama tek başıma kim olduğumu unutamam. Kendimi kaybedemem." Boğazı yandı. "Ve üzgünüm ama ben senin mükemmel Bilge'n değilim. Sinirleniyorum. Hatalar yapıyorum. Beni buraya geri getiren bir hata yaptım. Başarısızlıklarımı benden almayın."

"Anlat bana. *Her şeyi*."

Her kartı masaya koymak istiyordu ama onun desteyi yeniden karıştırmaya çalışmasını göze alamazdı. Suçluluk duygusuna tutunması gerekirken, onu hafifletmeye çalışmasını göze alamazdı. "Noel'deyiz." Yutkunurken canı acıdı. "Sadece ilahicileri dinleyebilir miyiz?"

İfadeli gözlerinde hayal kırıklığı vardı, ama şarkıcıların görüşünü engellemedi, omzu ona dokunmaktan bir santim uzaktaydı. "Eğer benim mükemmel bilgem değilsen, bırak da seni öğreneyim. Bunu kanıtla. Böylece sana hiçbir yere gitmediğimi kanıtlayabilirim."

Sage cevap veremedi. Ne diyecekti ki? Hayır mı diyecekti? Şimdiden bu inanılmaz adamı incitmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmak ona da acı veriyordu. Yine de evet derse, onun için açık bir kitap olacaktı. *Bırak da öğreneyim.* Yine de onun mükemmelden daha az mükemmel bir versiyonunu ister miydi? "Şu anda bilemiyorum."

Başını salladı.

"Mutlu Noeller, Belmont."

Şarkının bitmesini dinlerken uzun dakikalar geçti. Şarkı bitip de ilahiciler bir sonraki şarkıya başladıklarında Belmont tekrar ona döndü. "Mutlu Noeller, tatlı kız." Kızın ağzını incelerken kaşları birbirine çarptı. "Söylediklerinden sonra, ben gittikten sonra, hakkımı kaybettiğimi biliyorum. Ama seni öpmeye ihtiyacım var. Daha önce yapmam gerektiği gibi."

Aman Tanrım. *Ohhhh* oğlum. Daha önce yaptıkları dokunuşlara rağmen onu öpmemişti. Bir kere bile. Gerçi dürüst olmak gerekirse, doğru yöne bakmıyordu bile, değil mi? Ağzları tren platformundan beri hiç birleşmemişti. Kendisini bu kadar kolay tüketebilecek bu adama karşı savunmasız kalmaktan duyduğu endişeye rağmen, heyecanının kan dolaşımında binlerce şemsiye gibi açılmasına engel olamadı. Ama hayır. Hayır. Belmont'u öpmek onu geriye götürecekti, tıpkı trene bindiğinde ve onun bağımsız olma kararlılığını da peşinden sürükleyerek uzaklaşmasını izlediğinde olduğu gibi.

"Sadece bir öpücük olabileceğini düşünseydim evet derdim." Kendi kendine hareket eden hain dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kaydı ve adamın gözleri bu hareketle sıvıya döndü. "Ama seninle benim aramda hiçbir şey o kadar basit değil."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Belli ki sıkıntılıydı, geri çekilmeye başladı. Aralarına soğuk hava girdi ve kadın panikledi. Dizleri titremeye başladı ve her şey yüzüne çarptı. Belmont'u soğuk hindi gibi bırakmıştı ve vücudu onun yokluğuyla sarsılıyordu. Kelimeler ağzından uçtu, birbiri üzerine yuvarlandı. "Ama Noel'de bana o güzel saati aldığın ve ben sana hiçbir şey almadığım için sana borçluyum."

Bakışlarındaki dramatik yükselişe bakılırsa, söylediği yanlış bir şeydi. Burada söylenecek doğru bir şey var mıydı? "Ah, Sage. Bana asla bir şey borçlu olmayacaksın. Sana elli yıl boyunca her gün bir hediye alsam bile." Kaşlarının çatılması derinleşti. "Bu hiç de fena bir fikir değil."

Bu işe yaradı. Elli yıl boyunca her gün ona bir hediye verme konusundaki ciddiyeti kararlılığını kırdı. Sadece bir öpücük. Sadece bir öpücük mü? *Noel'deyiz. Noel'deyiz.*

Noel şarkıcıları tarafından şaşırtılmış ve kibarca öpücük isteyen bir kadın gibi davrandığı için kendini affedemez miydi? O kadar büyük bir kalbi olan bir adamdan, o kadar büyük bir kalbi zar zor idare edebilecekken? Bir öpücükten sonra durmaya cesaret edebilmek için derin bir nefes alan Sage, Belmont'u ceketinin yakasından tutup kendine çekti ve dudaklarını birbirine yapıştırdı.

Bu sesi çıkardı -mmmhh- ve onu o kadar uzun ve derin bir inilti takip etti ki, kadın bu iniltinin hiç bitmeyen titreşiminde kayboldu. Tuzlu okyanus sonsuzluğu kokusu ormanla, dokusuyla, vücudunun sıcaklığıyla çarpışarak duyularını patlattı. Ayaklarının inişten ayrıldığını ancak havada asılı kalmadan önce fark edebilmişti, Belmont'un ön kolu poposunun altına sarkmış, diğer kolu da sırtına dolanmıştı. O kadar sıkıydı ki, sanki ona bir daha sarılmayı hiç beklemiyormuş gibiydi. Ve bu tutuş, birbirlerine olan bağımlılıklarının alametifarikasıydı. Eğer dikkatini çekmek isteyen milyonlarca şey daha olmasaydı bu onu endişelendirirdi.

Platformda öpüşükleri sabahın aksine temiz traşlı değildi. Çenesi ve yanakları, ağızlarının ilk buluştuğu andan beri jilet *görmemiş* gibiydi. O kaba bıyıklar şimdi yüzünde törpüleniyordu ve daha da yaklaştı, daha sert, cildinde yanık izleri bırakmasını istiyordu. Bu çılgınlık mıydı? Bilmiyordu. Doğru hissettiriyordu. Sanki Belmont bu kararı içtenlikle onaylıyordu çünkü ağzını daha da sert bir şekilde onunkinin üzerine eğmiş, dilini yalıyor, onu iri göğsüne bastırıyordu.

Etraflarında müzik gittikçe büyüyor, onları yutuyor gibiydi. Kulaklarında ve kalbinin içinde çınılıyordu, duyulabilen diğer tek ses ise isyan eden nabızıydı. O andaki tek sorunu, Belmont'un her dudak ve dil darbesiyle daha da artan iştahını tatmin etmek için ağzını yeterince açamamaktı.

Belmont'un fermuarının arkasında sonsuza dek gergin duran kalın çıkıntı karnını sıyırdı ve bir anda kapı aralığında geri çekildi, Belmont'un dev elleri onu sabitlemek için kalçalarının üzerindeydi. Elmacık kemikleri renkten renge girmiş, nefes üstüne nefes emerken burun delikleri genişlemişti. "Geçen sefer seni trene bindirirken o kadar hastaydım ki, tadına doyamadım."

"Oh," diye nefes aldı Sage. "Ve?"

Bunu düşünmesi gerekiyordu. Duyguları değil, doğru kelimeleri. Gözlerinin inanılmaz maviliğinin ardında onun kelimeleri tarttığını ve ölçtüğünü görebiliyordu. "Ve elimden gelen her şeyi yapacağım..." Eli kızın belinden ayrıldı, başparmağı kızın alt dudağında gezindi. "Beni bir daha asla

onsuz bir gün bile geçiremezsin."

O an kendini zamandan kopardı. Diğer her şey ya öncesinde ya da sonrasındaydı. Belmont, muhteşem yüzünü saran beyaz nefes tüyleri, arkasında sevinç çığlıkları atan ilahiciler, yağmaya başlayan kar pırıltıları. Ve orada paltosunun içinde durmuş, beden dışı bir deneyim gibi her şeyi yukarıdan izliyordu. Bir yemin ediyordu ve Belmont bir yemin ettiğinde, sanki taşa kazınmış ve kitlelere okunmuş gibi gerçek oluyordu.

Yine de kendi yeminini etmişti. Kendine. Ailesine. Şeytana. Yine de parmakları saçlarının arasına girip başının arkasını okşadığında, başparmağı kafa derisine masaj yaptığında bu duygu dudaklarında durakladı. "Sabah seni nerede bulabilirim?"

"Uh..." Derin bir nefes almaya çalıştı. "Ailemin evini temizleyeceğim. Yemek ve her şey için iyi olduklarından emin olacağım."

Başparmağı hareket etmeyi bırakmıştı. "O zaman ben de orada olacağım."

Sage tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. İleride gireceği savaşları çok dikkatli seçmesi gerekecekti. Önlerinde, ayaklarının dibinde bir tuzak gibi duran yeraltı cehenneminden uzakta bir hafta sonu vardı ama çok yakında daha da yaklaşacaktı. İki gün. Ve sonra onu güvende tutmak için en büyük korkusuyla yüzleşmeye yemin etmemiş gibi davranmayı bırakacaklardı. Ve bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yapacağını.

"İyi geceler, Belmont."

Bir kez başını salladı. "Ben burada arka koltukta uyuyacağım." Bakışları yana kaydı. "Burada yalnız olduğunu bilerek dinlenmeyeceğim."

Burada benimle kalabilirsin.

Söyleme. Sakın söyleme. Birkaç saat içinde onu incitmiş ve ayaklarını yerden kesmişti. Dürtülerine boyun eğmeye başlarsa, yolculuğunun başına geri dönecek, her fırsatta onun kendisini ezmesine izin verecekti. Bu yüzden onu içeri davet etmek yerine, yakındaki raftan fazladan battaniyeyi aldı ve ona uzattı.

"Sabah görüşürüz."

Kapıyı kapatırken, Belmont'un yüz ifadesinde daha önce sadece anlık olarak gördüğü ama asla uzun süreli olmayan yeni bir şey vardı.

Açlık. Bu onu şafak sökmeye başlayana kadar uyanık tuttu.

* * *

Belmont ertesi sabah uyandıĝında, Sage çoktan ailesinin evine gitmişti. Her zamankinden daha geç kalkmasının, neredeyse  gün önce motel odasında bayıldıĝından beri uyumamış olmasıyla bir ilgisi olabilirdi. Dün gece Sage'i kulübeye geri gönderdikten ve kapıyı mkemmek bir şekilde görebilmek için Suburban'da konumlandıktan sonra, karanlık onu o kadar hızlı ve sert bir şekilde ele geçirmişti ki, bu sabah bilinsizliĝin etkisiyle başı aĝrıyordu.

Tanrı biliyordu ki Sage de erkenciydi. Yolculuĝun her sabahı, ister bir motelde, ister bir otele, ister bir kulübede olsun, kahve içmek için yola koyulurdu. O da onu takip ederdi. oĝu zaman, Sage'in kahve siparişi verme ve kahvesini hazırlama süreci boyunca hiç konuşmazlardı. Büzülmüş, yumuşak görünümlü dudaklarının arasından yüzeydeki buharı üflemek için kapaĝı çıkartıyordu. Günün başlangıcında aralarındaki baskı eksikliĝi, ilk fincanın sonuna doĝru daĝılma eĝilimindeydi ve tekrar... gerginleşiyorlardı.

Belmont yaklaşık omuzları gözlerine yaklaşıyor ve kirpiklerinin altından ona bakışlar göndermeye başlıyordu. Bu bakışları avucunun içi gibi biliyordu. *Bana ihtiyaı var mı? Yakında olacak mı? Ne zaman olacak?*

Sage'in ona yaslanmasına, onu sabitlemesine, mırıldandıĝı sözlerle deĝiřimin her zaman olduĝunu ve onu ortadan ikiye blmeyeceĝini hatırlatmasına duyduĝu kaçınılmaz ihtiyaçtı *bu*. Evreni, ailesini ya da bir durumun sonucunu kontrol edemeyeceĝini.

Görünüşe göre krmş. Çünkü bunca zamandır, o da onların temasını arzuluyordu.

Yolculuk sırasında bana sarıldıĝında, Belmont, buna ihtiyaı olan tek kişi sen deĝildin.

Hırıltısı arabanın sessiz atmosferini paramparça etti. Dün gece o itirafı yaptıĝında, üzerine atlamamak için tüm iradesini kullanmıştı. Ona sadece tahammül etmediĝini bilmek... ama yararlanmak? Kollarını ona dolamasını seviyor muydu? Bu noktadan sonra ona dokunmaktan kaçınmak bir işkence dersi olacaktı. Ama birbirlerini kullanmalarına izin vermeyecekti, *vermeyecekti*. Onlar bundan daha fazlasıydı. Güçlü, gerçek ve iyiydiler. Belmont, Sage'in ailesinin evinin arkasındaki ormanda ilerlerken, Sage'i ilk kez kuaĝına aldıĝı anı hatırladı. Bu uzun zamandır hatırlamadıĝı bir anıydı, çünkü Sage'le ilgili o kadar çok yeni anıyı st üste yıĝmıřtı ki

onu. Dügün provasından önceki o an, kravatını düzelttikten, ellerini yakalarına koyduktan ve geri adım attıktan sonra donup kalmıştı. Soğuk ellerinde başlamış ve çenesi kilitlenip dişleri gıcırdayana kadar yukarılara doğru ilerlemişti. Kalabalık bir grubun odağı olmaya, bir konuşma yapmaya ve dans etmeye hazırlanıyordu. Ama onu etkileyen şey de değişimdi. Küçük kız kardeşinin gitmesine izin vermek ve o yeni bir hayata başlarken bir kenarda durmak. Onun adına mutlu olmuştu ama geleceğin şansa bırakılması fikri onu kürek kemiklerinin arasından bıçakladı.

Kilisenin arka odasında saatlerce birbirlerine -ona ve Sage'e- bakmışlardı. Ta ki yavaşça, çok yavaşça uzanıp onun elini tutana kadar. Ve boğulmakta olan bir adama can simidi atar gibi, onu ileri doğru çekmişti. İlk başta kaskatı kesilmişti, ama her geçen saniye daha da gevşemiş, başı bir yana kayarak Belmont'a yüzünü gömecek bir yer vermişti.

"Teşekkür ederim," dedi, nabzının normale döndüğünü görünce hayrete düşmüştü. "Teşekkür ederim, Bayan Alexander."

"Lütfen. Ben Sage," diye cevap verdi, bir tüyden daha hafifti. "Ve... ne zaman isterseniz, Bay -"

"Belmont."

İkisi de iç geçirdi.

Evin sahanlığının dibinde durduğunda sesi hâlâ duyabiliyordu. *Her zaman*. Başka biri bu sözleri duymuş ve onları bir hoşluk olarak algılamış olabilirdi. Kendisi değil. Onları kelimesi kelimesine almıştı, değil mi?

Ben sizin mükemmel Sage'iniz değilim. Sinirleniyorum. Hatalar yapıyorum.

Dün gece söylediği sözler kulaklarında bir gong sesi gibi yankılandı. Onda daha fazlası olduğunu her zaman biliyordu -yüzeyin altında sakladığı daha fazlası- ama geçmişlerini çirkin bir sır gibi saklayan biri olarak, kendini baskı yapmaktan alıkoymuştu. Ortaya çıkanın hoşuna gitmeyeceğini mi düşünmüştü? Tanrım, bu korkuyu ortadan kaldırmak için neler yapmazdı. Şimdi. Bugün. Ama dizlerinin bağı çözülünce verdiği tepki onu kucaklamak ve saçlarına bu sözleri vermek oldu. Kalp atışlarını yakın mesafeye zorlayarak ona bağlılığını *hissettirmektir*. Yine de Sage'in daha fazlasına ihtiyacı vardı. Farklı bir şeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden ona bunu verecekti. Her zaman verirdi.

Boğazındaki yumruyu yutan Belmont merdivenleri tırmanırken kapıyı bir santim aralık buldu. Yavaşça eliyle iterek açtı.

İçeridekileri korkutmak için. Limon temizleyicisinin kokusu burnuna geliyor, Sage'in uğultusu kulaklarını dolduruyordu. Bir süre tek yapabildiği kapı pervazına yaslanıp onun hareketlerini izlemek oldu. Göğsünde yardım etme ve yükünü hafifletme isteği uyandı ama bu istek Sage'in onu felç etmesine karşı savaşıyordu. *Çok güzeldi.*

Saçları başının tam tepesinde at kuyruğu şeklindeydi. Daha önce hiç böyle görmemişti. Bahçeden koparılmış bir avuç çiçek gibi farklı yönlere doğru uzanıyordu. Yine onun gömleğini giymişti, cebinin üzerinde *Clarkson Salvage* yazan gömleği.

Gurur ciğerlerini doldurdu. Göğsünde o logoyu görmenin ona ne yaptığını bir bilse. İşinde uzmanlaşmak için kaç saat harcamıştı, onun tedarikçisi olma dürtüsü kan dolaşımında akıyordu? Binlerce mi? Onu bu tişörtün içinde görmek için harcadığı her dakikaya değerdı. Boynu Sage'in minyon vücudunda o kadar genişti ki, mutfak adasını ovalarken kayan köprücük kemiği tam olarak görünüyordu. Bu da kaçınılmaz olarak gözlerini aşağıya, göğüslerinin salınımına çekti.

Bir hafta önce olsa, bir parmak şıklatmasından daha hızlı döner ve şehvet kendisini ele geçirmeye fırsat bulamadan kaçmak için dev bir hamleyle merdivenlerden inerdi. Ama şimdi her şey değişiyordu. Ve *tüm* değişimler gibi bu da onu tedirgin ediyordu çünkü işler ters giderse aralarındaki zayıf bağı mahvetme ve geri dönememe ihtimali vardı. Eğer bir şeyleri yanlış yaparsa. Ancak bedeni, kalbi, elleri ve gözleri istekliydi. Çok istekliydi. Şimdi iki kez öpüşmüşlerdi. Parmakları, dokunmayı hiç beklemediği kaygan kadın etine sürtünmüştü. Şimdi ne olacaktı? Sırada ne vardı?

Belmont şimdi siyah eşofman altını giymemiş olmayı diliyordu. Temizlik için uygun olduğunu düşünmüştü ama pantolonun üzerine yapışmasında hiç de uygun bir şey yoktu. uygun değildi. Ve içinde bulunduğu durum Sage etraftayken daha iyiye gitmeyecekti. Deneyimleri ona bunu söylüyordu.

"Ah." Sage geriye doğru sıçradı ve elindeki süngeri düşürdü. "Seni orada görmedim."

"Günaydın," dedi nefesinin altında, mutfaka girip Sage'in ilerleyişini ölçtü ve yaklaşık yarım saattir tek başına çalıştığına karar verdi. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Dikkatini çekmek için bir yol bulamadım..." Atılmış süngere başıyla işaret etti.

Sarı, dirsek hizasındaki eldivenlerinin kenarını karıştırdı. "Belki bir kuş

bir dahaki sefere arar mısınız?"

Belmont'un ağzının köşesi kalktı. "Bu nasıl bir ses olurdu?"

Yanaklarına pembelik yayıldı ama ısıklık çalacakmış gibi dudaklarını büzdü, sonra da hafif bir cıvıltı çıkardı. "İşte böyle. Aynen böyle."

Midesinin derinliklerindeki ağır bir şeyin etkisiyle Belmont yavaş adımlarla sola doğru, mutfak adasının etrafında Sage'e doğru ilerlemeye başladı. "Böyle sesler çıkarabildiğini bilmiyordum."

"Yatak odamın penceresine yuva yapan bir kuş vardı. Büyürken." Yaklaştıkça onun kıpırdanmaya başladığını gördü, durup onu biraz rahat bırakması gerektiğini biliyordu ama bu evin içindeydiler. İçinde büyüdüğü ve mutsuz olduğu bu evin. Yıkık dökük dört duvarın arasında durmanın ne kadar zor olduğu sırtındaki sertlikten belliydi ve onu rahatlatmak için kendini zamanı durdurabileceğinden daha fazla durduramazdı. "Bildiğim kadarıyla San Diego'da aynı türden yok," dedi aceleyle. "Ya da oradaysa bile ötüşünü hiç duymadım."

"Onu özlüyor
musun?" "Kuşu mu?"

Belmont başını salladı. "San Diego."

Sage cevap vermedi. Çenesinin aniden inatçı bir şekilde dikleşmesi, onun da cevap vermeyeceğini gösteriyordu. Vücudunun alt yarısı görüldüğünde, tırnaklarını iz bırakacak kadar sert bir şekilde avuçlarına batırdı. Kadın şort giyiyordu. Poposunun hemen güneyinde biten bir şort. Adam onu duş duvarına doğru *iterken*, kucağına bastırıldığını hissetmek sikini kıpırdattı ve kalınlaştırdı. Yine de şort onun arka kısmından daha fazlasını vurguluyordu. Sage'in bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Onu biraz... çıldırtan bacaklar.

Olmaları gerektiği kadar solgun değillerdi. Bildiği kadarıyla Sage sahilde pek fazla vakit geçirmiyordu. Sage ve Peggy'ye, Sage'in kapalı mekânlarda çalıştığını ve zamanının çoğunu bir ofiste ya da yemek salonlarında veya kiliselerde geçirdiğini bilecek kadar ince sorular sormuştu. Eğer okyanus kenarında çok zaman geçiriyor olsaydı, yeterince güneş kremi sürüp sürmediğini ya da güçlü bir yüzücü olup olmadığını merak ederek rahatlayamazdı. Peki açık havada olmadığı halde bacakları neden bu kadar bronzdu? Peggy'nin Volkswagen Bug'ının yolcu tarafına tırmanırken kalçalarına bir göz attığından beri, aylardır karnını yakan bir soruydu bu. Yolculuktan çok önce. Ve Iowa'da o tokalı ayakkabıları giydiğinde merakı daha da artmıştı. Tanrım, baldırlarının o zarif esnekliği...

Karnı bir davuldan daha gergin olan Belmont bir adım ötede durdu ve bir elini tezgâhın üzerine koyarak kızın onu gördüğünden emin oldu. "Bana San Diego'da neyi özlediğini söyle."

Sage süngerı aldı ve tekrar fırçalamaya başladı. "İnsanlar." "Neden?"

"Hiçbiri daha önce kim olduğumu bilmiyordu."

Bu kelimelerin içinde Louisiana'nın bütün zenginliği vardı ve Belmont bunun bilinçli olarak yapıldığını görebiliyordu. Daha önce de kızın cümlelerinde ve temposunda Güney'den esintiler yakalamıştı ama hiç bu kadar çok ve bir anda olmamıştı. Kendisinin böylesine önemli bir parçasını sakladığını bilmek, kalbini ağzından dışarı çıkaran bir olta gibiydi. "Daha önce kim olduğunu bilmek istiyorum. Bu hâlâ şu anda olduğun kişinin bir parçası."

Başını sarsakça salladı. "Olabilir. İnsanlar nadiren tanınmayacak kadar değişirler." Dudaklarını içe doğru yuvarladı. "Evimi özledim."

"İçine hiç girmedim," dedi, bariz olanı söylediği için kendini tekmeleyerek. "Neye benziyordu?"

Sevecen bir ifade yüz hatlarını aydınlattı. "Banyo robin's egg mavisiydi. Fayanslar, lavabo, her şey. Emlakçı çirkin olduğu için özür diledi ama ben orada banyo yapmayı çok severdim." Belmont'un karnına yumruk gibi inen bir bakış attılar. Sage küvette, köpüklerle kaplı. *Tanrı merhamet etsin.* "O benimdi. Eski olması umurumda değildi."

"Yakında bir gün oraya geri döneceksin. Aynı daireyi almanı sağlayacağım."

"*Hayır*, Belmont." Kızın nefes nefese kalışını izledi, belli ki soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Bunu yapmamasını diledi. Onun yanında kaç kez tam tersini yapmıştı? "Bu iş bitti. Ben bir düğün planlayıcısı değilim. Sadece öyleymiş gibi davranan bir sahtekârdım. Burası yokmuş gibi davranıyordum. Ama var. Belki ailemin bana ne kadar ihtiyacı olduğunu unutup her şeyi geride bırakabilirim diye düşünmüştüm ama değilmişim." Aksanı bal kıvamındaydı, hiç duymadığı kadar yoğun. "Benim gitmem ailem için işleri daha da kötüleştirdi. Daha da zorlaştırdı. Ve asla daha iyiye gitmeyecekler." Ovalamaya ara verdi, sonra tekrar başladı. "Güneşin altında güzel elbiseler giyip her şey yolundaymış gibi davranamam. Ayrılabilmek için o adamın parasını aldım ve bu onlara zarar verdi. Sorumluluklarımı unutarak kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden burada kalıyorum. Artık bana ihtiyaçları kalmayana kadar."

Başka bir deyişle, *sonsuz* dek. Asit nefes borusunu yaktı, yer sanki

Diz hizasına kadar yükselir. Burası iyi yapamadığı yer. Ufuktaki değişimi hissediyordu. Ama bu değişimden çok daha fazlasıydı. Bu Sage'in kaybıydı. Bu potansiyel bir kıyametti. Bu da kendini toparlaması ve değişim rüzgârlarını başka bir yöne doğru estirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yine de bazı yabancı sezgiler ona şu anda Sage'i zorlamanın en akıllıca hareket tarzı olmadığını söylüyordu. Köşeye sıkıştırılmaya ya da ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Dokunuşunun *onu* iyileşmiş hissettirdiğine dair yeni bilgi, ona doğru olan çekimi daha da yoğunlaştırdı. İnkâr etmek neredeyse dayanılmazdı. Ama yapacaktı. Yapacaktı.

"Aramızdaki bağ zayıflıyor gibi görünse bile aileme karşı sorumluluk hissetmeyi anlıyorum. Ya da hiç başlamamış olsa bile. Bir gün uyanıyorsunuz ve fark ediyorsunuz ki... aranızdaki bağı görmezden geliyorsunuz. Zayıflamasına izin verdiğinizizi."

"Kardeşinden mi bahsediyorsun?"

"Evet." Aaron'ın sırtışı bir an için kafasında belirdi, sonra söndü. "Gençken çok iyi arkadaşlık ama sonra onu dışarıda bıraktım." *Sonra.* Açıklamasına gerek yoktu. Yüz hatlarında dans eden sempati, onun kuyuda mahsur kalmasından bahsettiğini anladığını gösteriyordu. "Iowa'da onunla... ilerleme kaydetmeye çalıştığımda ben de kendimi sahtekâr gibi hissettim. Belki hepimiz bazen öyle hissederiz. Farklı nedenlerle. Ama planladığın düğünleri gördüm, Sage. Tanıdığım sahtekârlardan en uzağı sensin."

Gülümsemesi sıkıydı, ona doğru olduğunu bildiği şeyi kabul etmeye hazır olmadığını söylüyordu. "Düğünleri nasıl gördün? Kız kardeşininkilerin hiçbirisi gerçekleşmedi."

Boynunun arkası kızardı. "Peggy onu evlendirmemi istediğinde, smokin provası için benimle geldi. Nasıl konuştuğunu ve heyecanlandığını bilirsiniz." En küçük kız kardeşini düşünerek küçük bir gülümsemeye engel olamadı. "Seninle henüz tanışmamıştım bile, ama bana yaptıklarının fotoğraflarını gösterdiğinde, önemseddiğini görebiliyordum. Tüm o detaylar. Gözden kaçan ya da aceleye gelen tek bir şey bile yoktu. Hepsi gerçektir. *Sen gerçeksin.*"

Belmont Sage'e bir adım daha yaklaştı ve Sage'in tüm vücudu bir solukta kilitlendi, gözleri kapandı, elleri ovalamayı bıraktı. Belmont da dondu kaldı. Kız ona sarılmak istiyordu ama Belmont buna izin veremezdi. Birbirlerini kullanacakları anlamına geliyorsa olmazdı. Önce daha sağlam bir zemin bulmaları gerekiyordu. Bu yüzden adanın diğer tarafına yığılmış süngerlerden birini alma niyetiyle hareket etti ve onu sıyırmadan kendine doğru geri getirdi.

Vücudunu.

Göğüsleri.

Gömleğinin
altında.

İkisi de önce yavaşça harekete geçti, yan yana temizlendiler ve hızlandılar. Sage derin düşüncelere dalmış gibiydi ama Belmont aklını ondan başka bir şeye veremiyordu. Ona yakın olmak. Sonunda tekrar konuştuğunda, sesi mutfağa girdiği zamankinden çok daha derindi. "Buranın nesini özölüyorun?"

Ona gönderdiği gülümseme hafif ama cesurcaydı. "Hiçbir şey, gerçekten. Burada yaşarken çok fazla... deneyim yaşamadım." Bir omzunu silkti. "Okulda değilsen çoğunlukla evde ya da kulübede kalırdım."

Belmont lavabonun altından boş bir kova çıkardı ve içine ılık su doldurmaya başladı. "Okul aktiviteleri de bana göre değildi." Sage'le, galaksisinin merkezi olan bu kadınla, mutfağın karşısında onunla göz teması kurmak, boynuna saçma sapan şeyler fısıldamak isterken havadan sudan konuşmak ona aptalca geliyordu. Ama bu normaldi. Onun normale ihtiyacı vardı. Ve bunu ona ondan başka kimse veremezdi. "Peggy'yi amigoluk antrenmanına götürürdüm ve Rita'yı cezadan alırdım ama bunun sayılacağını sanmıyorum." Sage Peggy'den bahsedince üzgün görünüyordu, bu yüzden devam etti. "Peki ya okul dansları? Sen de mi
."

Kendi kaşlarını çatarak sözünü kesti. Bunu ona neden soruyordu ki? Bir çocuğun terli elleri üzerindeyken herhangi bir zaman geçirip geçirmediğini bilmek istemiyordu. Sage olumsuz yanıt verince hem rahatlamış hem de onun adına üzülmüştü. Ama bu ona bir fikir verdi.

"Daha sonra bana okulu gösterir misin?" Hayır demesi için kendini hazırladı. "Büyüdüğün yeri görmek istiyorum. Zaman geçirdiğin tüm yerleri görmek istiyorum."

Başını kaldırmadı ama kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Neden, Belmont?"

"Çünkü hayatının her dakikası önemliydi," dedi basitçe, onun anlamasını umarak. *Seni öğrenmek istiyorum.* "Orada olmasam da her dakika benim için önemliydi. Şimdi buradayım ve görmek istiyorum."

Sonunda ela gözler ona döndü, o kadar derin ve davetkârdı ki, ona en ufak bir cesaret verse içinde boğulabilirdi. Kadının, geçmişini onunla paylaşmak istemediğini söylemeye hazırlandığına yemin etti. Buna hazırды ve hazırды. Bu yüzden ciğerleri neredeyse patlayacaktı.

"Odamı görmek ister misin?" dediğinde oksijen.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Engabeli koridorda çocukluk yatak odasına doğru ilerlerken **Sage'in** midesi bir kelebek sığınağı gibiydi. Üst katta anne ve babasının uyku seslerini duyabiliyordu, bir tür déjà vu gibi tanıdık geliyordu. Gençliğinde bu sesler huzurun işaretiydi. Anne babasını yapışkan gri bulutlar gibi saran hastalığa tanık olmak zorunda kalmadan evinde dolaşma şansı. Akşamdan kalma sinirli bir ağlama krizinin ya da tiradın odağı olmadan.

Evin içinde kendini hiç yalnız hissetmemişti ama Belmont'un sabit ayak sesleri arkasından döşeme tahtalarına *vururken, etrafı* sarılmıştı. Enerjisi işte bu kadar büyüktü. Mevcut her alanı dolduruyor, saç tellerinin arasına ve giysilerinin altına sızıyordu. Onu bombardımana tuttu, kederini farkındalıkla değiştirdi. Onu parazitlerle kapladı, tüylerini diken diken etti ve vücudunun her santimini hassaslaştırdı. Öpüşmeden önce de Belmont ona bunu yapabiliyordu ama şimdi bu tepkiler binle çarpılmıştı. Bir *milyonla*.

Onun madene girmesi konusunda sessiz bir muhalefet içinde olmaları, kızgınlığının bu kadarını hak ettiği anlamına gelmiyordu. Ancak o anda, kızgınlığını koyabileceği başka bir yer yoktu. İstemediği duyguları bir olta gibi dışarı atabilirdi ve onun varlığı o kadar büyüktü ki, muhtemelen yine de onun üzerine düşecekti. Onu şekillendiren yerleri tekrar ziyaret etmek istemiyordu. Katmanları sıyıırıp insanların sırrını öğrenmesini istemiyordu: O koca bir sahtekârdan başka bir şey değildi. Düğün planlama becerileri, dergileri inceleyerek ve interneti tarayarak güçlendirdiği bir şans eseri idi. Onunla ilgili hiçbir şey cilalı ya da bir araya getirilmiş değildi - hepsi bir roldü. Her zaman o zavallı Alexander kızı olarak kalacaktı.

Eski Sage nerede başlıyordu ve yeni Sage nerede başlıyordu? Artık bardağın yarısı dolu düğün planlayıcısı illüzyonunu sürdürecektir enerjisi yoktu.

Eğer gardını tamamen indirirse Belmont onun gerçek yüzünü görecek. O *her şeyi* gördü. Doğru düzgün bir eğitim ya da teşvik almadan başardıklarıyla gurur duysa da, Belmont'un onun bir sahtekâr olduğunu kabul etmesi, onu yerleştirdiği kaideden indirecekti.

Peki ne yapmıştı? Sırf gözden düşmesini engellemek için ona odasını - mümkün olan en alçak umutsuzluk çukurunu- göstermeyi teklif etti. Adamın varlığı genellikle onu rahatlatırdı ama tam o anda arkasını dönüp yumruklarıyla göğsüne vurmak istedi. Ne cüretle Sibley'e gelir ve onu kendini ifşa etmeye zorlardı? Geceleri onu sıcak tutabilecek tek şeyi elinden almaya nasıl cüret ederdi? Bir zamanlar bu olağanüstü adamın sadakatini kazanmış olduğu gerçeğini.

Onun en kötü halini gördüğünde bu ne kadar sürecekti?

Sage, Belmont'un onun ne yaptığını fark ettiği anı da biliyordu. Elini kapının hemen dışında Sage'in omzuna koydu ve onu yavaşlatarak durdurdu. "Sage," dedi, başının arkasına o kadar yakındı ki nefesi boynunu yıkıyordu. "Hadi bir takas yapalım."

Farklı bir plan istemiyordu. Ondan daha fazla tatlılık istemiyordu. Sadece yara bandını söküp atmak istiyordu ama yine de donuk bir sesle cevap verdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir yer için bir yer." Kelimeleri ve açıklamaları bir araya getirmek zorunda kalmaktan duyduğu hayal kırıklığı açıktı. "Bana senin için önemli olan bir şey göster, bir yer, bir şey ya da bir hikaye. Ben de sana aynısını vereceğim." Durakladı. "Eğer sen de benden aynısını istiyorsan."

Teklif geri çevrilemeyecek kadar cazipti. Belmont'un kafasının içine girme şansı mı? Orası uzun zamandır herkesin reddettiği bir yerdi. Belki Sage'in mükemmel olmadığını anladığında onu daha fazla tanımak konusundaki fikrini değiştirecekti ama... Sage bu adamı seviyordu. Sanki onu milyonlarca yıldır seviyormuş gibiydi. Onun içindeki hasarı onarabileceğine dair en ufak bir ihtimal varsa -sözleriyle, hareketleriyle- bunu değerlendirmeliydi. "Sana odamı gösteriyorum, sen de bana kimsenin bilmediği bir şey mi söylüyorsun?"

Yutkunduğu duyulabiliyordu. "Evet."

Fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımak istemeyen Sage, paslanmış pirinç tokmağı çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Sibley'e döndüğünden beri odaya girmeye cesaret edememişti. Bunun için bir neden yoktu. On metreye on metrelik alanın içinde hiçbir güzel anı kalmamıştı. Yerel spor takımının flamaları ya da mezuniyet resimleri yoktu.

duvara bantlanmış. Hiçbir şey yoktu. Umutsuzca temizlemeye ve boyanın arkasına saklamaya çalıştığı siyah küf her yeri kaplamış, kenarlardan tavana doğru sürünerek pencereleri ürkütücü bir taslak gibi çerçevelemişti. Belli ki üst katta bir sızıntı olmuştu, çünkü tavanın büyük bir kısmı çökmüş, yırtık çıkıntı odanın ortasında asılı kalmıştı. Bunun üzerinde, ikinci kattaki banyoya bakan bir delikle birlikte tavan kirişleri görünüyordu.

Sage omurgasını dikleştirdi ve odanın geri kalanının çökmeye karar vermesi ihtimaline karşı duvara yakın durarak odaya girdi. Ayağı boş bir viski şişesine takılınca bacağını geri çekti ve şişeyi odanın diğer ucuna tekmeledi, şişe kirli süpürgeliklere çarpıp paramparça olunca hiç irkilmedi. Tanrım, *iyi* hissettirmişti. İçinde barındırdığı kızgınlık serbest kaldı ve içinde kudurdu.

Bakışları Belmont'a yöneldi ve beklendiği gibi adam Napolyon'un hayaletini görmüş gibiydi. Odaya tamamen girdiği an, her şey yepyeni olmuştu. Her şey üzerinde böyle bir etkisi vardı. Bir kâbus sahnesi yerine, günü kurtarmaya gelen bir kahramanın yer aldığı bir film setine benziyordu.

Ama kurtarılmak istemiyordu. Kendi kahramanı olmak istiyordu. Başarısız olsa bile, en azından kendi pahasına olacaktı. Ailesi gibi başkalarının pahasına değil. Belmont gibi. Oda, kaçtığı her şeyin merkez üssüydü. Yetiştirilme tarzının en kötü yanları düzenli olarak kâbuslarına giriyordu. Kendine acımanın farkına varmak, bundan kaçınmasını kolaylaştırmıyordu. Yükseldi ve onu bütünüyle yuttu.

"Çok kızgıyım. Olmak istemiyorum ama öyleyim," diye haykırdı Sage. "Sinirlenebileceğimi biliyor muydun? Her zaman sakın ve anlayışlı olmadığımı biliyor muydun?"

Belmont hareketsizdi. Çok hareketsiz. Ama ona odaklanmıştı. "Bana neden kızgın olduğunu söyle."

Kırık bir cam parçasını topuğunun altında ezerek yere vurdu. "Çünkü sorumlu hissetmekten nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum. Bana verdikleri şey buyken neden kendimi sorumlu hissedeyim ki?" Ellerini kaldırdı ve çaresizce indirdi. "Annem arayıp Augie'nin babamı öldürmeye çalıştığını söylediğinde gülmem gerekirdi. Bu yer beni neredeyse öldürüyordu. İçimdeki her şeyi. Buradan bir kabuk olarak ayrıldım. Kiliseleri süslediğim gibi kendimi de süsledim. Ben bir yalanım."

Uzun süre sessiz kaldı, gözlerinin mavisinde düşünceler dolaşıyordu. "Beni acıktıran türden bir güzelliğin olduğunu inkâr etmeyeceğim, Sage, ama sen bir kabuk değilsin. Tanrım, hayır." Adamın adımları yerde gıcırdayarak ona doğru ilerledi. "Kendine yalan mı diyorsun? Buraya dönerek yanıldığını kanıtladın. Sorumluluk duygunu, aşkını kapatamazsın. Güzelliğin o kadar derine işliyor ki, belki sen bile anlayamıyorsun."

Öfkesi dibe vurmaya çalışsa da hayata tutunmayı başardı. "Bunu yapamazsın," diye haykırdı. "Her seferinde doğru şeyi söyleyip yapamazsın. Bırak sinirleneyim. Bırak kendimi suçlu, boktan ve soyulmuş hissedeyim. Tamam mı?"

"Tamam." Adamın bakışlarının kaybolması ve ağırlığının yere düşmesiyle biraz sarsıldı. Kadın ne aradığını sormadan, adam düz olmayan metal bir çubuk çıkardı. Ya da bir boru. Bir zamanlar muhtemelen bozulan su tesisatının bir parçasıydı ama adam soğuk çubuğu eline bastırınca tahmin yürütmeyi bıraktı. "Deli ol. Yanındayım."

Gülüşü her şeyden çok kırılgan bir nefes vermeydi. "Bir şeyleri kırdığımı görmek istemiyorsun. Onları güzelleştirmemi istiyorsun. *Seni* daha iyi yapmamı istiyorsun. *Seni* güzelleştirmemi." Hava nefes borusunun içini yerle bir etti. "Biz de onlar gibiyiz."

"Hayır. Savaşmayana kadar savaşacağız." Pipoya doğru başını salladı. "Ama şu an seninle ilgili. İstedığın kadar çirkinleş, ben burada durup arkamı kollayacağım."

Boğazından kocaman, korkunç bir hıçkırık koptu, özgürlük göğsünün ortasında yerini buldu. En yakın mobilya parçasına doğru yürüdü.

-Bir büro. Şaşırtıcı bir şekilde oldukça iyi dayanmıştı, yüzeyine boyadığı küçük pembe gül goncaları toz ve kirin altında hâlâ görülebiliyordu. Üst çekmeceyi çıkardı, sıyrılan, parçalanmış ahşabın sesiyle irkildi. Sonra boruyla tekrar tekrar vurdu, ta ki geriye sadece çiviler ve çiviler kalana kadar. Kereste parçaları her yöne uçuyordu, bu yüzden kendini korumak için aşağı doğru sallanmalar sırasında gözlerini kapattı. Her çekmece aynı muameleyi gördü, kollarındaki kaslar tatmin edici bir şekilde ağrıyordu. *Çok tatmin edici.* Dişlerini sıkmaktan dişleri ağrıyor, anlaşılabilir kelimeler gıcırdatmaktan boğazı ağrıyordu. İşini bitirdiğinde kalbi göğüs kafesinin içinde çılgına dönmüştü. İyi bir çılgınlık. İnsanı üç metre yüksekliğe zıplayabilecekmiş gibi hissettiren türden.

Metali yere bıraktığında, sırtını Belmont'un göğsüne dayadığını görünce yere yığıldı. Adam ona dokunmadı, sadece durdu.

Orada durdu ve nefesini tutarken onu destekledi, kalp atışları ona karşı sonsuzdu.

"Etkileyici," diye gürledi.

Ve çocukluk odasının içinde ilk kez güldü.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Sage'in kahkahası Belmont'un gözlerini kapatmasına neden oldu. Orada uzun süre durup kahkahayı içine çekemezdi, çünkü onun geri çekilme riskini almak istemiyordu. Aralarındaki çizgiyi tekrar kuma gömmek. Ama birkaç saniye boyunca kahkahanın kulaklarını yatıştırmasına ve ayaklarına kadar yankılanmasına izin verdi.

Sage'i bir kaide üzerine yerleştirmiş ve onun herhangi bir hatası olabileceğini kabul etmeyi reddetmiş miydi? Evet. Bunu yapmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, Belmont bunu kolayca bırakabileceğinden emin değildi. Sibley'e geri dönme konusunda bu kadar sıkıntılı olması, verdiği kararın ne kadar özverili olduğunu gösteriyordu. Bu da onu Belmont'un gözünde daha da inanılmaz kılıyordu. Yine de bunu ona açıklarsa, metal boruyu ona doğru çevireceğini hissetti. Bunun yerine onu neşelendirmenin bir yolunu aradı ve bakışları büronun enkazında parlak renkli bir şeye takıldı.

Çenesiyle Sage'in başını dürttü, sonra etrafından dolaştı, eğilip zımbalanmış kâğıt demetini aldı, üzerinde bir... çocuğun kesilmiş resimleri vardı. Mevcut her santime.

"Aman Tanrım. Bakma öyle."

Çok geç kalmıştı. Çoktan sayfa sayfa kolajları karıştırmaya başlamıştı. Aynı sırtış onu tekrar tekrar karşıladı, eğer gördüyse dış beyazlatma reklamı gibiydi. Sage'in odasında bu kişi için gerçek bir tapınakla ne işi vardı? Göğsünde korkunç bir rahatsızlık vardı. Elleri eşyayı ortadan ikiye ayırmak istedi. Amacı Sage'i neşelendirmek olmasaydı bunu yapabilirdi.

"Bu da kim?" Belmont hâlâ iğrenç, gülümseyen yüzler denizinde gezinirken sordu. *Çok fazla kot vardı.* "Tanıdık geliyor."

Sage aceleyle onun yanındaki yere geçti. "O hiç kimse değil. Onu geri alabilir miyim lütfen?"

Belmont elini uzattı ama kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Onca zaman içinde

Sage'in etrafında geçirdiği zaman boyunca, Sage hiçbir erkeğe ilgi göstermemişti. Bir keresinde, onu bir randevuda, birinin elini tutarken hayal etmesine izin vermişti. Sonrasında iki gün boyunca uyumamıştı. Onun ihtiyaçlarını karşılamak için Belmont'tan daha çok çalışacak bir erkek yoktu. Kıskançlığı -ki ona göre hissettiği şey için zayıf bir kelimeydi- öfkeyle dolup taşıyordu. Sage hak ettiğinden daha azını mı alıyordu? Bu hayatta değil.

"Yaptığı her ifadeyi kataloglamak için zaman ayırdıysan, belli ki önemli biri, Sage." Derme çatma kitaba tiksintiyle baktı. "Bu... bu tür erkeklerden mi hoşlanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun, ne *tür* adamlar?"

Yer değiştirirken botlarının altındaki döşeme tahtaları gıcırdadı. "Sarışın."

"Justin Timberlake, tamam mı?" Sage o kadar tatlı bir kıkırdama sesi çıkardı ki kıskançlığı neredeyse azalıyordu. Neredeyse. "Buna inanamıyorum. Kabusumun içinde duruyoruz ve bu korkunç olmalı. Ama 'N Sync'in eski solisti hakkında tartışıyoruz, sanki herkesle birlikte Suburban'a geri dönmüşüz gibi... ve o kadar da korkutucu görünmüyor." Bileğinin tersiyle bir gözünü sildi ve içini çekti. "Bence saçları güzel."

"Bu çok..." Ağzı buruştu. "Kıvırcık."

"Evet, öyle." Kadından bir kahkaha yükseldi ve adamın kaşları çatıldı. Neredeyse onun rahatsızlığından *zevk alıyor* gibiydi. Onunla bu konuda dalga geçiyordu. "Ben gençken, o benim tipimdi. Lisedeyken senin bir tipin yok muydu?"

Sezgileri Belmont'a, ona karşılık vermesi gereken yerin burası olduğunu söylüyordu. Bu... flört müydü? Bu tür şeylerden hoşlanır mıydı? "Gerçek hayatta hiç kimse. Ama sanırım *X-Men* filmlerindeki Storm'un güzel olduğunu düşünmüştüm." Kızın yüzü düşmeye başladı ve adam panikledi. Flört etme konusunda gerçekten pratik yapması gerekiyordu. "Artık farklı bir tipim var." Vücudunu bir santim kadar ona doğru çevirdi ve kızın tepkisi üzerine içinde bir elektriklenme oldu. Bu bir hüsnükuruntu muydu, yoksa gözleri adamın karnına ve daha aşağılara mı inmeye devam ediyordu? Kadın baktıkça, ince eşofmanın içinde kendini daha da uygunsuz hissediyordu. Hiçbir şey saklamıyorlardı, özellikle de kadının ilgisi dikişin arkasında sertleşmesine neden olduğunda.

"Ne yapmalıyım..." Belmont sordu. "Eğer bir kadın benim tipimse. Ama onun farklı bir tipi mi var?"

"Tipler zamanla değişir," dedi nefes nefese. "Belki bazı insanlar hoşlandıkları biriyle tanıştıktan sonra kızıl saçlılara karşı bir şeyler geliştirirler. Anlıyor musun?"

Kıskançlığı dudağını kıvırdı. "Bu konuda çok şey biliyorsun gibi görünüyor."

"O zaman seni kandırdım. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Sage yanağını okşamak için uzandığında nefesini tuttu. *Kıpırdama. Bunu mahvetme.* "Aramızdaki şeyler karmaşık. Uzun zamandır birbirimize gömülüydük ve şimdi hava almaya çalışıyoruz. Ayrı ayrı nefes alıp hala birlikte olabilir miyiz bilmiyorum-"

"Birlikte mi?" Umut içinde bir bayrak gibi açılmıştı. Uzun zamandır sahip olmadığı kadar çok. "Bana bunun mümkün olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Başını salladı. "Ama dün gece kapıma Noel şarkıcıları getirdin, Belmont. Eğer bundan sonra bir kadının tipi olmasaydın, o seni hak etmezdi."

Kendini kontrol edemeyerek başını çevirdi ve kızın bileğinin iç kısmını öptü. "Evet, yapardın."

Kadının nabızı ağzına değdiğinde, Belmont aralarındaki yol ayrımını hissetti. Fiziksel bir yol ayrımı. İki seçenekleri vardı. Ayrılmak ya da teslim olup birbirlerine tutunmak. Sage de bunu biliyordu çünkü elini bırakıp kitapçığı kolunun altından aldı ve Belmont'un homurdanmasına rağmen kapağını inceledi. "Bu sadece benim kaçış yolumdu. Kırmızı halıda yürüyormuş ya da limuzine biniyormuş gibi yapmak. Güzel elbiseler giymek ve iltifatlar almak. Kızların hayalini kurduğu küçük şeyler."

"Şimdi ne hakkında rüya görüyorsun?"

Yüz ifadesi bir an için sıkıntılı göründü. "Şimdi seni sorgulama sırası bende, değil mi?" dedi biraz fazla parlak bir sesle. "Yoksa hile mi yapıyorsun, iki sırayı bir araya getirmeye mi çalışıyorsun?"

Şimdi onunla flört etmeye geri dönmüştü. Kadınlar sonunda daha fazlasını istedikleri için mi flört ederlerdi? Bu olasılık sesini ince kum taneleri gibi sertleştirdi. "Kuralları hatırlamamı istiyorsan, bir tür melek gibi parlamayı bırakmalısın." Bir adım daha yaklaştı. "İltifat istediğini söylemiştin. Bunun gibi mi?"

"Bu çok güzeldi," diye nefes aldı, açıkça şaşırmıştı.

Belmont başını salladı, bakışları kızın pembe yanaklarında geziniyordu. "Bende onlardan bir milyon tane var. Senin için." Dürüstlük boğazında düğümlendi. "Hiç bitmesin diye onları biriktirmem gerektiğini düşünüyordum ama neredeyse her saniye yeni bir tane düşünüyorum. Sanırım sorun yok."

"Evet. Güzel." Yine dikkati adamın karnına kayd. Kucağına. Sonra gözleri yanmış gibi tekrar yukarıya. "Eşofmanını beğendim."

Renk yanaklarına ve boynuna yayıldı. "Yani, rahat olman hoşuma gidiyor. Onların içinde."

"Hiçbir şeyin içinde rahat değilim, Sage." Kör parmak uçları karnında gezindi ama onun için durmaksızın nabız atan o parçasına temas edemedi geri çekildi. "Her şey ağır. Her zaman."

"Oh." Belmont, Sage onu yere düşürüp ayak parmağıyla kenara itene kadar Justin Whatshisname haraçına hırladığını fark etmedi. "Bye bye bye," diye mırıldandı. "Justin Timberlake'in kim olduğunu bilseydin, bu şakaya gülerdin."

"Üzgünüm, Sage. Onun dahil olduğu hiçbir şeye asla gülmeyeceğim."

Birbirlerine baktılar. "Hayır, muhtemelen bir daha asla *X-Men*'den zevk alamayacağım, ya da." Sage'in *onu* kıskandığı fikri hâlâ aklını kurcalıyordu ki, kız aceleyle devam etti. "Soru sorma sırası bende, değil mi? Bana Belmont'un tipik bir gününden bahset." Dudaklarını ıslattı. "Yolculuktan önce. Sabah ve gece arasındaki saatleri nasıl geçirdiğinizi anlatın."

Teknenin dümen sesleri, güvertedeki botlar, akan bir duş, kulağına gelen sesler. Bunlar bir anda aklına geldi. "Günüm hakkında bilgi edinmek istiyorsun."

"Evet."

Duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu, kendinden bahsederken yaşadığı rahatsızlıkla tamamen çelişen rahat bir pozdu bu. "Dairem marinaya yakın, bu yüzden uyandığımda suyun sesini duyabiliyorum. Bu hoşuma gidiyor. Hemen dışarıda olduğunu bilmek, gelgitin içeri ve dışarı hareket etmesi gibi." Sesindeki tereddütü gidermeye çalıştı. "Duş alırım ve bir şeyler yerim -genellikle haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmek. Ve sonra..." Omuz silkerek gerçeğin ortaya çıkmasına izin verdi. "Herkesi kontrol ediyorum. Peggy için mağazayı, Rita için de restoranı arayıp işe sağ salım geldiklerinden emin oluyorum. Aaron... Onu kontrol etmek için kimseyi arayamadım, bu yüzden o dizüstü bilgisayar aldım. Twitter'da sürekli bir şeyler paylaşıyor, o yüzden..."

Sage küçük bir ses çıkardı. "Aaron'ı takip etmek için bir dizüstü bilgisayar mı aldın?"

Neden onu doğrudan aramadınız? Hepsini mi?"

"Konuşma konusunda iyi değilim."

"Gerçekten mesele bu mu?" Bakışlarındaki ani duygu yoğunluğu o kadar fazlaydı ki göz temasını zar zor sürdürebildi. "Senin sesini duymayı çok isterlerdi."

Yavaş yavaş buna inanmaya başlıyordu ve Sage'in güveni onu daha da yaklaştırdı. Kendini bildi bileli kardeşlerinin hayatına müdahalesini sınırlamaya çalışmıştı. Ona hiçbir zaman tam bir kardeşten daha azı gibi davranmamışlardı ama farklı babaları onu her zaman davetsiz misafir gibi hissettirmişti. Özellikle de kuyuda olanlardan sonra. "Ondan sonra tekneye iner, ekipmanın olması gerektiği gibi çalıştığından emin olurum. Adamlar kuşluk vakti gelmeye başlar ve biz de sahalardan birine doğru yola çıkarız."

Belmont, Sage'in işine olan ilgisini ölçmek için onu dikkatle izledi, yüzündeki merakı görünce kanı kaynadı. Bir ev alacak kadar para biriktirdiğini bilse ne düşünecekti? Tanıştıklarından beri her gün onu evin içinde hayal ettiğini, koridorlarda yürüdüğünü, yeşil çimlerle dolu bir arka bahçede uzandığını?

Sibley'de kalırsa bu asla gerçek olmayacaktı. Eğer ikisi de kalırsa.

"Eve döndüğümde herkesi tekrar kontrol ediyorum. Ertesi günün gelgit programını ezberliyorum, randevuları teyit ediyorum ve suyu dinliyorum." Onun gözlerini kendi gözleriyle yakaladı, tüm gücüyle tuttu. Tüm gerçekliğiyle. "Ve tüm bunların arasında, uyandığım andan nihayet uykuya daldığım ana kadar seni düşünüyorum." Boğazı ağrımaya başladı. "Ben de seni kontrol ediyorum."

Sage bir şeyler hatırlıyor gibiydi, sırtı dikleşti. "Sabahları ilk iş tüm o takılmalar. O sen miydin?"

Yavaşça başını salladı, dikkati hiç dağılmamıştı. "Beni o mağaraya girmekten alıkoymaya çalışacağını biliyorum, Sage."

İşte oradaydı. Odadaki fil az önce aralarındaki eldivene dönüşmüştü. Bu ayrılık onun için dayanılmazdı ama niyetini ondan saklamayacaktı. Görünüşe göre o da kendininkini gizlemeyecekti. "Seni durduracağım. Bunun sana ne yapacağını biliyorum."

Belmont çenesini sertleştirdi ve onun toprağa geri dönüşünü izleme fikri karşısında dişlerini gıcırdattı. "Haftalardır bir şeylerin yaklaştığını biliyordum ve önümüzde bir anlaşmazlıktan daha fazlası olduğunu biliyorum. Keşke kenara çekilip bu engeli kendi başına aşmana izin verebileceğim bir yol olsaydı. Bunu çok istediğini görebiliyorum ama fiziksel olarak sana izin veremem. *Yapamam*. Lütfen anla." Boğazı düğümlendi. "Gelgiti seviyorum çünkü sabit. Ne kadar sık alçalırsa alçalsın ya da yükselirse yükselsin, gelmeye devam edecek

Geri. Benim için de aynı şeyi
biliyorsun, Sage." "Biliyorum," diye
fısıldadı.

Duvarı itti ve yanağına uzun bir öpücük konduracak kadar önünde durdu.
Ve sonra temizliğe gitmek için odadan çıktı.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Belmont, Sage'in ailesinin evinin önündeki verandaya oturdu ve cebinden katlanmış, solmuş belgeleri çıkardı. Sibley'e ulaşma telaşından son zamanlarda onlara bakacak zamanı olmamıştı. Babası olabilecek adamların uzun listesi.

Miriam ona babasının adını hiç söylememişti. O da hiç sormamıştı.

İlk anılarında çok üzgündü ve onu bir daha asla öyle görmek istememişti. Yatak odasının önünde durup onun ağlayışını dinlediği o zamanlar. Kocaman, yürek burkan hıçkırıklar, onun düşüp kendini incittiğinden endişelenmesine neden olmuştu. Ama kapıdaki çatlaktan onun zarar görmediğini görebiliyordu, bu yüzden sadece yatıp bekleyecekti, o durana kadar bekleyecekti.

Belmont annesinin geride bıraktığı günlüğün tamamını baştan sona okumuştı. Babasının adından hiç söz edilmiyordu. Yine de Miriam'a karşı hiçbir zaman hayal kırıklığı yaşamamıştı. Bir şeyleri kendi zamanında yapma ihtiyacını anlayan biri varsa o da Miriam'dı, bu yüzden ihtiyacı olan bilgiyi vermediği için onu suçlayamazdı. Hatta Miriam'ın kardeşlerini ne kadar anladığına şaşırılmıştı. *Onu* anlamasına. Günlüğündeki kelimeleri yüksek sesle söylemesini dilerken kendini yakaladı, ancak aynı şeyi yaptığını fark etti. Düşüncelerini içine hapsetmiş, asla paylaşmamıştı. Miriam'ın son düşüncelerini okuduktan sonra ailesine karşı daha açık olmaya çalışmıştı. Rita, Aaron, Peggy. Sage. Fark etmişler miydi?

Belmont yabani otlarla kaplı ön bahçeye bakıyordu. Kendi başına bir şey bulamayınca, babasını bulmak için San Diego'da özel bir dedektif tutmuştu, bu onun rahatlık alanının çok dışında bir hareketti ama biraz verimli olduğu kanıtlanmıştı. Annesi kamuya mal olmuş bir kişi olduğu için, hayatı internette iyi belgelenmişti ve araştırmacı bir zaman çizelgesi oluşturarak ve birlikte çalıştığı insanlarla konuşarak ona bir liste vermişti.

Ne yazık ki, uzun sürdü.

Neden babasını bulmak istiyordu?

Belmont'un buna verecek açık bir cevabı yoktu. Bunun yerine, kendini bildi bileli belirsizliklerle boğuşuyordu. En büyükleri olarak, sevdiklerini koruma arzusunu hiç sorgulamamıştı ama sık sık bunu doğru yapıp yapmadığını merak ediyordu. Ne de olsa yöntemleri geleneksel değildi. Yine de soracak kimse yoktu. Öğrenecek bir örnek yoktu.

Artık bir erkek olduğuna göre, motivasyonu bir rol modele ihtiyaç duymaktan çok geçmişini öğrenmekle ilgiliydi. Miriam için hiçbir zaman elde edemediğini hissettiği kapanışı yapmak. Ve belki bu süreçte, bir zamanlar babasız olan çocuğu için de bir şeyler bulabilirdi. Kardeşleri farklı bir babayla vakit geçirirken mümkün olduğunca arka planda kalan çocuk.

Ancak her şeyde olduğu gibi, Sage'in hayatına girmesi, ona hamile kalmasına yardım eden adamı arama kararında etkili olmuş ve her şeyi tam bir döngüye sokmuştu. Başa dönmüştü, takip edeceği bir örnek aradığı yere. Ancak bu kez bir gün baba olma arzusu onu harekete geçirmişti. Bir koca. Babasının kanında olmayan bu şeyler onun kanında var mıydı?

En başından başlamaya karar vermişti. Yanında kalmaya değmeyeceğine karar veren adamla. Belmont'un bildiği tek şey, babasının Miriam'ı hamile bıraktığında çok genç olması ve bu sorumluluğu yerine getirememesi kadar basit olabilirdi. Ya da Miriam kariyerinin peşinden gitmeye ve bir yuva kurmamaya karar vermiş de olabilirdi. Bu onun kişiliği olabilirdi. Ama Belmont onunla yüz yüze gelene kadar bunu bilemezdi.

Belmont isimler bulanıklaşmaya başlayana kadar onlara baktı.

Hassas hareketlerle listeyi tekrar katladı ve cebine soktu. Şu anda kararsız kalacak zaman yoktu. İçinde her ne varsa, Sage onun her zerresine sahip olacaktı. Onu güvende tutmak onun amacıydı. Babasını aramaya tüm dikkatini verebileceği bir zamanda devam edecekti.

* * *

Kapı Belmont'un arkasından kapanır kapanmaz, Sage hemen

ev genişledi. Onun devasa varlığının işgal ettiği tüm çatlakları doldurdu. Saatlerdir sessizce temizlik yapıyorlardı ama kısa bir süre önce koridorda yanlışlıkla birbirlerine sürtünmüşler ve o da izin istemişti. Onu dışarıda, verandada otururken görebiliyordu, omuzları öne doğru kamburlaşmıştı ve yanına gidip o gergin kaslara masaj yapmak istiyordu ama sezgileri ona kendini onun kucağında bulacağını, sallanacağını, nefesinin kesileceğini söylüyordu.

Bu tedaviyi *çok* fazla istiyordu. Ve sorun da buydu.

Anne babasını çok andıran bir ilişkiden kendini ayırmaya karar vermişti. Ama Belmont'la şu anki iletişimleri, sağlıksız rahatlık ihtiyacına boyun eğmeyi reddetmeleri... izleyerek büyüdüğü evliliğe hiç benzemiyordu. Bir yerlere varmaları mümkün müydü? Güneşin altında bir yere?

Bu gece dışarı çıkacaklardı. Bunun romantik değil, arkadaşça bir gezi olacağı konusunda sözsüz bir anlaşma yapmışlardı. Sage buna neredeyse gülecekti. Belmont çok az bir çabayla bir yol kurbanını romantik bir hale getirebilirdi. Onun ateş hattında ne şansı olabilirdi ki?

Yürüdükleri bu yolda kalabilirlerse, Belmont'la yeni keşfettiği bu arkadaşlıktan *daha fazlasını* denemeye istekli olacak mıydı? Hayal kırıklığının büyük bir kısmı Belmont'un onu bir kadın olarak tanımamasından kaynaklanıyordu. Elbette, bu sorunlarının sadece küçük bir kısmıydı ama onu arzuladığını bilmek? Bu bir fark yaratıyordu. Onun koltuk değneği olmadığı anlamına geliyordu. Bu şekilde kaldıkları sürece... belki de lanetlenmemişlerdi.

Merdivenlerden inen ayak sesleri göğsündeki heyecan tomurcuğunu yarıda kesti. Babası sonunda uyanmıştı. Aynı anda hem rahatlamış hem de gerilmişti. Rahatlamıştı çünkü sabah tamamen dinlenmişti ve huysuz, bağırıp çağıran bir ruh hali içinde olmayacaktı. Akşamdan kalma huysuzluklarından biri Belmont'u bora rüzgârı gibi kükreyerek içeri çeker ve onu alıp götürmeye hazır hale getirirdi. Thomas ise kendine acıyacaktı. -ayık olduğu zamanki ruh hali- ve bazı açılardan bu ruh hali bağırıp çağıran, yıkıcı ruh halinden bile daha kötüydü.

Sage mutfığa doğru ilerledi, mutfak tezgâhı zaten pırıl pırıl temizlenmiş olmasına rağmen limon kokulu bir bezle silip süpürdü.

Babası onunla oturma odası arasında durmuş, kan çanağına dönmüş gözleriyle odaları tarıyordu. "Biraz tamirat yaptın, değil mi?"

"Evet. Biraz." Eli tezgahın üzerinde hareket etmeyi bıraktı. "Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Hayır," diyerek onu başından savdı. "Annen yaygara koparmayı seviyor. Bırak o yapsın." Sage bu kısmı unutmuştu. Sabah ilk iş -ya da öğleden sonra,

daha doğrusu annesi oyununun zirvesindeydi. Saçları özenle toplanmış, elbisesi temiz ve ütülü olurdu. Bernadette, *yeni bir başlangıç* yapacaklarını söylerdi. *Sağlıklı bir* gün geçireceklerdi. Babasının önüne bir tabak yumurta koyar ve Thomas her bir lokmayı yerken sağında durur, masanın karşısında oturup kendi doldurduğu bir kase Cocoa Puffs'ı yiyen Sage'e göz kırpardı.

Çocukken sabahları umutlu ve kafa karıştırıcı arasında bir şey olurdu. Neden ailesi her zaman böyle olamıyordu? Onları durduran neydi? Belki bu sefer. Belki.

Babası işten eve döndüğünde Bernie üçüncü içkisini içmiş olurdu, yalnızlık onu ele geçirmişti. Sage, Thomas'ın ağlayan karısı tarafından karşılanışını oturma odasının zemininden izlerdi. Annesi bazı geceler belirli bir hedefi olmadan mutsuzluğu içinde amaçsızca dolaşırdı. Diğer zamanlarda Thomas'ı başka bir kadınla buluşmakla ya da artık onu sevmemekle suçlardı. Sage büyüdükçe annesinin Thomas'ın sempatisini kazanmak için kullandığı araçları fark etmeye başladı. Thomas da buna seve seve uyuyordu çünkü Bernie'nin ilgisini arzuluyordu. İçmek için bahane arıyordu. Bu bir döngüydü, ikisi birbirlerinden ve alkolden beslenirken Sage bir köşede tek başına oturuyor ya da tek başına ormana kaçırıyordu.

Ortaokula başladığı sıralarda, sihirli bir şekilde değişeceklerini ummayı bırakmış ve gün batımı evdeki her şeyin mahvolması için bir işaret gibi görüldüğünden, akşam saatlerinde ortalıkta görünmemeye başlamıştı.

Sage, Thomas'ın mutfak masasına oturuşunu izledi, sanki uzun zamandır masanın üstünü derli toplu görmemiş gibi parmaklarını masanın yüzeyinde gezdiriyordu. Bir kedi yüzeye sıçradı ve havlamaya başladı.

"Yumurtalarını hâlâ orta ateşte mi pişiriyorsun?" Sage ağır sessizliği doldurmak için çaresizce sordu. "Komik, ben de aynı şekilde alıyorum-"

"Buraya gelmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Sage." Kedinin başını okşadı. "Sana her zaman olması gerekenden daha fazla güvendik."

Zevk içinde hızla yükseldi, daha önce Belmont'la paylaştığı öfkeyi keserek bir çeşme gibi aktı. Görünüşe göre kızgınlığı, ailesinden onay almak isteyen yanını öldürmemiştir. "Gelmek zorundaydım," dedi. "Annem senin için endişelenerek beni aradı ve ben de kötü bir şey olmadan önce gelemeyeceğimden endişelendim."

"Bir daha madene inmek zorunda kalmayacağımı bilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin." Sonunda döndü ve onun bakışlarıyla buluştu. "Annen bensiz çok zor zamanlar geçirir, Sage. Bunu düşünmek bile bana acı veriyor."

Babasının minnettarlığı karşısında hissettiği gurur dalgası bir anda dibe vurdu. Bu onunla ilgili değildi. Onlarla ilgiliydi. Her zaman olduğu gibi.

Arkasını döndü ve kendini tezgâha dayadı. "Ben de bunu düşünmek istemiyorum." Özverinin var olduğunu ona anlatma ihtiyacı hissetti. Bu gerçek, güzel bir şeydi ve hemen dışarıda, verandada duruyordu. "Belmont buraya benim yerime geçmek için geldi ama ben ona izin vermeyeceğim." Yutkundu. "Ona izin vermeyeceğim ama bence bir teşekkürü hak ediyor."

"Ona teşekkür edeceğim," dedi Thomas onun hemen arkasından. Sage döndüğünde babasının ayağa kalkmış olduğunu ve ellerini belinde kavuşturarak mutfığa doğru ilerlediğini gördü. "Ama şu anda teşekkür edeceğim kişi sensin, Sage. Sen buradan ayrıldığında çok kızmıştım, çünkü o *adamin* parasıyla gitmiştin. Sana bir şans veremedim.

açıkla-"

"*Baba*." Suçluluk duygusu o kadar şiddetliydi ki, onun sözünü kesmek zorunda kaldı. Babası, Augie'nin parasını alıp gittiği için duyduğu suçluluğun farkında mıydı? Bunu kullanıyor muydu? Kafa oyunları anne babasının birlikte oynadıklarına çok benziyordu; şüphelenmeden edemiyordu. Ama hayır. Hayır, madende onun yerini almayı çoktan kabul etmişti. Saçmalıyordu. Suçluluk duygusunun yanı sıra, şimdi de onu yargıladığı için utanç duyuyordu. "Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Kırık dökük muşambanın üzerinde kaydı. "Senden bu tür bir bağlılığı hak etmiyoruz. İyi ebeveynler değildik. Hâlâ da değiliz. Ama inan bana..." Bernadette'in kıpırdanma seslerinin duyulduğu koridora doğru baktı. Adamın daha fazlasını söyleyeceği izlenimine kapıldı ama adam durdu, gözlerine bakamadı. "Bizim için yaptıklarınızı takdir ediyoruz. Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını."

Sage konuşurken sesinin doğal çıkması için dua etti. "Rica ederim. İkinizi de seviyorum. Ne olursa olsun." Verdiği yanıt onu rahatlatmak yerine canını acıtmış gibi görününce, "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Bana söylemek için mi?"

Bir an için cevap vermedi. "Hayır." Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Neden birlikte hareket edemediğimizi anlamıyorum. Bu mümkün görünüyor ama sonra birimiz pes ettiğinde, diğerimiz de sanki sadece bekliyormuş gibi pes ediyor. Sadece bekliyorlar."

Sage verandada bir gıcirtı duydu, Belmont'un bir mıknatıs gibi çekildiğini hissetti. "Sanırım ne demek istediğini anladım."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Belmont iki elini sallanan motel masasına dayadı ve nefes aldı. Üç saat boyunca Sage'le yan yana temizlik yapmıştı ve bu yakınlık ona zarar vermişti. Onunla temas kurma ihtiyacı delip geçiyordu. Oturma odasında perdeleri süpürürken onu izlemek, bacak kaslarını germek, konsantrasyon içinde dişlerini alt dudağına gömmek... Tanrım, elleri titremeye başlamıştı.

Süpürgeyi elinden çekip alsam ve onun yerine parmaklarını saçlarımın arasından geçirsem ne yapardı? Onları gömleğimin altına, yüzüme doğru sürükleyip ağzıma sıkıştırırsa? Hayal gücü saatlerce sınırsızca çalışmıştı. Onu zapt etmek ve ondan daha fazla düşünce ve anı talep etmek, boynunu nefesiyle yıkamak ihtiyacıyla savaşıyordu. Birkaç gün önce bir noktaya kadar yapabileceği şeylerdi bunlar. Kız da ona izin verirdi. Onu yatıştırırdı. Hiçbir zaman bağımlı olacak kadar eroin kullanmamıştı ama kaygısı gerekli gördüğünde Sage'i kollarında tutmamanın uyuşturucunun kendisinden arınmak gibi bir şey olduğunu hayal ediyordu.

Tüm şehvetine rağmen, aralarında bir değişim yaşanıyordu. İyi bir değişim. Farklı bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Flört bile etmişlerdi. Ne zaman kendine onu dokunmadan bırakmasını, kendi yükünü omuzlamasını emretse, bu daha kolay oluyordu. Çünkü ondan bağımsız olmanın Sage'e nasıl yardımcı olduğunu görebiliyordu. Öfkesini dışa vurmuş, kâbus dediği bir yerde kahkahalar atmıştı. Ona tutunmak bir seçenek olsaydı bunları yapar mıydı? Hayır. Hiç sanmıyordu. Bu doğru yönde ilerledikleri anlamına geliyordu.

Belmont gözlerini açtı ve dikkati cep telefonuna yöneldi. Ekrandaki tüm cevapsız çağrılar. Sage'den gelmediğinden emindi. Erkek ve kız kardeşlerinden geliyordu.

Aaron'la son konuşmasını ancak bölük pörçük hatırlayabiliyordu ama kardeşinin Sage'i bulduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini bildirmek için bir telefonu hak ettiğinden emindi. Ama telefonu açıp aramaya bir türlü cesaret edemiyordu. Kardeşiyle olan ilişkisi artık farklıydı. Kaliforniya'da olduğundan çok farklıydı. Aaron'ı ararsa... Aaron gerçekten gelirdi. Hatta belki Peggy ve Rita da. Ve buna izin veremezdi. Durum çok karışıktı ve zaten aklı Sage'i güvende tutmakla meşguldü. Aynı anda beş yerde birden olamazdı.

Yeni Yıl Günü'nde New York'ta da olamazdı. Tüm bu yolculuk Miriam'ın son arzusu nedeniyle planlanmıştı ama Belmont, Sage'i terk etmektense kendi kolunu kesmeyi tercih ederdi. Tanrı biliyordu ki kardeşleri de onu terk etmesini beklemezdi. Sage'le tanışan annesi de onu anlayacaktır. Buna inanmak zorundaydı.

Suçluluk duygusunu bastırarak bakışlarını cep telefonundan ayırdı ve hazırlıklarına geri döndü. Artık öğleden sonra geç olmuştu ve otuz altı dakika sonra Sage'i alması gerekiyordu. Onun etrafında daha fazla zaman geçirdi, o cesaretlendirici bir işaret verene kadar kendini tuttu. O zamana kadar görünmez bir deli gömleğinin içindeydi. Bu gerginlik karnını sıkıca saran bir kemer gibiydi, bir derece gevşiyor, sonra her zamankinden daha sıkı çekiyordu.

Kapı çalındı.

Belmont başını yavaşça kaldırdı, parmak eklemleri masanın üzerinde beyazlaşıyordu. Arayan Sage, motel müdürü ya da diğer düşkün konuklardan biri değildi. Hayır, belli bir adamın gelip onu bulmasını bekliyordu. Pencereye gitti ve onaylamak için ağır bej perdeleri geri çekti ve gerçekten de Augustine Scott camdaki su lekelerinin arasından ona bakıyordu.

"Bir dakika," dedi Belmont ve perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi. Duşta beline doladığı havluyu gevşetti ve bir sandalyenin arkasına astı. Sonra yavaşça giyindi, diğer adamı bekletmekten sapıkça bir zevk alıyordu. Belmont doğası gereği kindar bir insan değildi ama biri Sage'i tehlikeli bir madene gönderdiğinde olağan kurallar geçerli değildi. Bundan sonra tüm bahisler kapandı.

Sonunda kapıyı açıp Aralık ayının soğuk havasında Augustine'e katılmak üzere dışarı adımını attığında, yaşlı adamın gözleri öfkesini gizleyemedi. "Ben topuklarımı soğutmaya alışkın bir adam değilim."

"Senin nasıl bir adam olduğumu biliyorum."

Gri kaşları havaya kalktı, maden sahibinin eğlendiği her halinden belliydi. "Beni merakta bırakma genç adam. Aydınlat beni."

Belmont park yerini taradı ve Augustine'in yalnız gelmediğini gösteren iki dolu araba gördü. Belmont'un daha önce yaptığı tehdit göz önüne alınırsa, muhtemelen akıllıca bir hareketti. "Buraya gelme nedenine gelmeni tercih ederim," dedi. "Yapacak daha önemli işlerim var."

Nedense Augustine bunu komik buldu, derin kahkahası buzlu havayı yüzünün önünde kıvrılarak gönderdi. "Sen bir çeşit gizemsin, değil mi? Genelde birini ağzından çıkan birkaç kelimeyle tanırım ama sen..." Başını iki yana salladı. "Hayal mi görüyorsun yoksa gerçek misin karar veremiyorum."

Belmont'un bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve açıkçası umurunda da değildi. "Ziyaretinizin nedeni o kadar önemli değilse, Pazartesi sabahı ben işe gelene kadar bekleyebilirsiniz."

"Çok sabırsızsın," diye güldü Augustine. "Burası Louisiana, genç adam. İyi ve hazır olduğumuzda ete ulaşırız." Ona *genç adam demekten büyük zevk* alıyordu, Belmont'un yemi yutmamasının nedeni de tam olarak buydu. "Pazartesi yerine yarın işe başlayacağını söylemeye geldim. Uygun eğitimi almadan başlamana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Bunu düşünmemiştim," diye yalan söyledi Belmont. Eğitimi düşünmüştü ama sadece Sage'e ipleri ne kadar süreyle göstereceklerini, sonra da onun iki katı büyüklüğündeki bir adamın yapması gereken bir işi yapmasına izin vereceklerini düşünmüştü. "O zaman yarın."

Yaşlı adamın gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bahse girerim bunu o inatçı kızınla kendi yararına kullanabilirsin." Augustine'in boğazından çıkan şurup gibi mırıltı Belmont'un midesini bulandırdı. "Evet, *efendim*. Onun yerine büyük, kötü madene inmeden önceki gece, içimden bir ses bana kendini çok minnettar hissedeceğini söylüyor."

Öfke Belmont'un damarlarında dolaştı ve yaz güneşi altında kuruyan asfalt gibi katılaştı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Augustine'in yüzü rengini kaybetti ama kabadayılığını korudu. "Yine mi geldin?" "Dedim ki..." Belmont, yaşlı adam eğilmek zorunda kalana kadar yaklaştı.

çenesini geri çekti. "Sen. istiyor musun? *Ölmek mi*? Çünkü ondan bir daha saygısızca bahsedersen, sırf o senden uzak bir dünyada yaşayabilsin diye hayatımı bir hücrede geçiririm. Benim gerçek olup olmadığımı mı bilmek istiyorsun? Onun hakkında çirkin bir kelime daha söyle ve öğren."

Çarpışan araba kapılarının sesleri Belmont'u çevreleyen kırmızı sisin içine sızdı ve kendini bir kavgaya hazırladı, ama Augustine bir elini kaldırarak yaklaşan kişiyi uzak tuttu. Gözlerini bir an bile Belmont'tan ayırmadı. "Şimdi bakma," diye mırıldandı diğer adam, "ama sanırım işler az önce ilginç bir hal aldı."

Sage'i almama yirmi dört dakika var. Augustine dönüp otoparka doğru yürürken Belmont'u yerinde tutan tek şey buydu. Ama daha altı adım atmıştı ki geri döndü ve bir parmağını havaya kaldırdı.

"Şimdi, bir dakika bekle," dedi Augustine. "Söylemeyi unuttuğum bir şey vardı." Bir parmağını şakağına vurdu. "Yaşlandıkça biraz yavaşlıyorum, bilmiyor musun?"

Belmont kollarını kavuşturdu ve bekledi, bu da diğer adamı eğlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Yine de tekrar konuştuğunda ifadesi kalp krizi geçirmiş gibi ciddileşti. "Belki de ilk iki ay bu eğlenceli küçük sırrı sana açıklamadan çalışmana izin vermeliyim, ama kendimi sana haddini bildirmek için sabırsız buluyorum, anlıyorsun ya." Dudaklarını yaladı. "Sage'in babası kasabanın eziği ve hep öyle oldu. Kızı gittiğinde bu konuda hiçbir şey değişmedi."

Belmont, Augustine'in *ilk iki ay* hakkında söylediklerine takılıp kalmıştı. *İlk iki ay.* Gözleri olasılıklar üzerinde seğirmeye başladı. Ne geliyordu?

"Tüm bu içki ve işe gitmeme durumu Thomas ve Bernadette'i zor durumda bıraktı. Ve Sibley'de insanlar bankaya borçlandıklarında nereye gelirler biliyor musun?" Augustine kollarını iki yana açtı ve bir daire çizdi. "*Benim bankama* geliyorlar."

"Ne kadar borçları var?" Belmont ısırdı, kalbi kaburgalarından dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sage. Bu durum onu mahvedecekti. "Söyle ve git."

"Oh, bankam yüksek faiz uyguluyor." Maden sahibi göz kırptı. "Sizi birkaç yıl daha o madende tutmaya yetecek kadar. Eğer başlarını sokacak bir çatı istiyorsan tabii. Sage'i toplayıp bir sonraki trene binsen ve yaşlı Thomas'ı ektiğini biçmeye bıraksan seni zerre kadar suçlamam."

Sage aldırmazdı **a m a** . O bunu asla yapmazdı. O da görmüştü.

O sabah mutfaktaki kararlılığını. *Belki ailemin bana ne kadar ihtiyacı olduğunu unutup her şeyi geride bırakabilirim diye düşünmüştüm ama değilmişim. Sorumluluklarımı unutarak kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden burada kalıyorum. Artık bana ihtiyaçları kalmayana kadar.*

Bu da onun da kalacağı anlamına geliyordu.

"Dediğim gibi..." Belmont başını eğdi. "Sabah görüşürüz."

Augustine gülererek otoparka doğru ilerledi ve omzunun üzerinden geri seslendi, "Oh, sen gerçek bir anlaşmasın, tamam. Bir daha sorgulamayacağım."

"Görmediğine emin ol."

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Verandaya çıktığında Belmont'un adımlarının kesilmesi Sage'in hayatındaki en güzel anlardan biriydi. Bir randevu için alınmak -böyle etiketlensin ya da etiketlenmesin- onu, Justin Timberlake'in onu balo için aldığı, bin wattlık sırtışıyla yanaştığı, vücudunun üst kısmı ay tavanından dışarı çıkan gösterişli hayallere geri götürdü.

Bunlar yalnız bir gencin hayalleriydi. Şimdi bile pop yıldızını düşünürken onu sahte bir balıkçı yaka ve çok fazla jöleyle hayal etmeden edemiyordu, çünkü zihninde bu şekilde ölümsüzleşmişti. Onun için hiçbir zaman bir erkek olmamıştı, Belmont ise...

Tatlı cennet.

Duş almış, tıraş olmuş, koyu renk bol bir kot pantolon ve arduvaz rengi düğmeli bir gömlek giymişti. Kızla Suburban arasındaki mesafeyi kapatırken, düğmeleri açık ceketini arkasına doğru genişlemişti. Ve evet, işte oradaydı, iri kalçalı adımlarındaki o sendeleme. Basamakların kenarında durdu ve elini yüzünün alt kısmına götürdü, bacaklarından aşağı heyecan üstüne heyecan gönderdi, ayakkabılarının parmaklarını kıvırdı.

Evet, o ayakkabılar. Tokalı, kırmızımsı kahverengi olanlar.

Yolculuk için tek bir cesur kıyafet hazırlamıştı. Bir tane. Ve onu gerçekten giymeyi hiç beklemiyordu. Gece mavisi elbise ve siyah çoraplar çoğu kadın için kışkırtıcı sayılmazdı. Peggy buna muhafazakâr bile diyebilirdi. Ama yakası Sage'in dolabındaki -ya da bavulundaki- her şeyden daha aşağıya iniyordu ve bedeni sıkıyordu. Sıkı. İnce bir süveter kumaşından yapılmıştı ve balıksırtı deseni çok yakından bakılmadıkça görülemiyordu.

Belmont'un yaklaşmasına izin vermeyi planlıyor muydu?

Henüz bilmiyordu. Arada neredeyse algılanamaz bir çizgi vardı.

Aralarında doğru olan ve altıncı hissinin çok fazla olarak sınıflandırdığı şey. Dünyanın en güzel duygusu olarak gizlenmiş zararlı bir şey. O yüzden bekleyip görecekti. Ve adamın onu eski alışkanlıklarına geri dönmeye zorlamaması için dua edecekti. Tanrı biliyordu ki kalbinin derinliklerine yerleşmiş olan bu adama direnmek her geçen dakika daha da zorlaşıyordu.

"Ayakkabıları sen giydin," diye gürledi.

Özellikle de her şeyi fark ettiğinde. *Her şeyi.*

"Evet."

Yanağında bir kas kaydı. "*Bunu* onlarla birlikte giymiştin."

Etek ucunu çekiştirme. Daha fazla aşağı inemez. "Ben yaptım."

Kendini *Romeo ve Juliet'in* balkon sahnesini oynuyormuş gibi hisseden Sage merdivenlerden inmeye başladı ama Belmont elini kaldırdı. "Bekle." Sage'in hizasına geldi, eğilip saçlarını uzun uzun kokladı... sonra da hızla geçip kapısını çaldı.

Sage o kadar hızlı döndü ki neredeyse kışının üstüne düşüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Babası kapıyı açtı, kaşlarını sorgularcasına kaldırmıştı. Haklıydı da. Birinin ailesinin kapısını çalması pek sık rastlanan bir şey değildi. Kaliforniya'ya gittiğinden beri bu gerçeğin değiştiğinden şüpheliydi. Vedalaşıp Belmont'u verandada beklemek üzere dışarı çıktığında, babasının gecenin ilk içkisini doldurmak için onun gitmesini beklediğini anlayabiliyordu. Elleri titriyordu ve sağ eli Belmont'un uzattığı eliyle birleşene kadar hâlâ titriyordu.

Karşılıklı hiçbir kelime sarf edilmedi, sadece iki adam arasında bir anlayış geçişi oldu. Belki de bunun anlamını tam olarak kavrayamamıştı. Belmont'un babasına gösterdiği saygı gösterisini izlemenin onu nasıl etkilediğine gelince... bunu asla yeterince tarif edemeyecekti. Göğsünde her taraftan baskı hissediyordu ve haklı olsun ya da olmasın, yaşadığı gurur pırıltısını inkâr edemezdi. Kendisiyle. Kendisine acıma ya da küçümseme dışında hiçbir şeyle bakılmayan bu kasabaya geri dönmüştü ve o tek el sıkışmayla, her zaman saklanmış olanın küçük bir parçası geri gelmişti.

Belmont bir süre sonra onun için yolcu kapısını açıp kalkmasına yardım ettiğinde de aynı şey oldu ve yola doğru geri geri giderlerken ön camdan şok geçiren babasına başıyla selam verdi.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi Sage boğazındaki golf topunun etrafından dolanarak.

bir elini onun direksiyonunun üstüne koydu. "Babamın elini sıkıdığına göre artık buna resmi bir randevu dememiz gerektiğine karar verdim. Bir flört kuralları kitabı var mı bilmiyorum ama varsa, muhtemelen ilk sayfasında bu vardır."

Ana yola çıkmadan önce Belmont eğildi ve pürüzsüz yanağını kızın parmak eklemlerinin arkasına sürttü. "Bu kitapta başka neler var?"

"Hmmm." Elini geri çekti ve kucağına sıkıştırdı, onun sıcaklığının devam etmesi için dua etti. "Çiftlerimle bu konuda bir çalışma yaptım. Konsültasyon için geldiklerinde, onlara ilk buluşmalarında nereye gittiklerini sormayı seviyorum." Onun devam etmesi için ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyordu, bu da Sage'in sınırları sayesinde saçmalamadığından emin olmasına yardımcı oldu. Ya da belki de *öyleydi* ve Sage'in umurunda değildi. "En yaygın cevap, internette tanıştıkları ve kontrollü bir ortamda bir kahve randevusu planladıklarıdır. İşlerin kötüye gitme ihtimaline karşı ikisinin de hızlı arama listesinde her zaman arkadaşları vardır. Risk söz konusu değil." Pes etti ve elbisesinin eteklerini çekti. "Hiçbir kadın ilk buluşmada bir erkeği eski lisesine götürmez. Ama nedense... bu bizim için son derece normal görünüyor."

"Belki bizim de kendimize has bir tipikliğimiz vardır." Adamın dikkati kızı doğru yöneldi. "Lise. Beni oraya mı götürüyorsun?"

Ona bir gülümseme attı. "Arabayı sen kullanacaksın."

"Olabilir, ama kontrol sende." Bakışları kadının ayaklarına kaydı ve dizlerine kadar tırmanarak uzaklaştı. "Bu gece senin sözüne güveniyorum, Sage."

Dün gece okşadığı et bacaklarının arasında karıncalandı. Hiç düşünmeden bacak bacak üstüne attı ve naylonun sürtünmesiyle neredeyse inleyecekti. Kendini fiziksel olarak ondan uzak tutmak onun için zordu - ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler her şeyi anlatıyordu- ama bu kadar güçlü bir adamı kontrol altında tutmanın verdiği mutluluğu inkâr etmek mümkün değildi. Yeşil ışığın yanmasını beklediğini, umduğunu biliyordu. "Kasabanın içinden dümdüz git. Yaklaşık yarım mil sonra sağda."

Belmont başıyla onayladı ve kalan mesafeyi sessizce gittiler, Sage pencerenin önünden geçen tanıdık vitrinleri ve yüzleri izledi. Gençliğinde dükkânlara gelmekten nefret ederdi, özellikle de tek başına. Haftada üç kez, babasına sigara almak için şarküteriye gönderilirdi ve o yoldan geçerken herkesten dökülen sempati, küçük siyah

elinde plastik torba, salyangoz gibi derisinin üzerinde gezinirdi.

Liseye vardıklarında otopark, rüzgârda dans eden buz parçaları ve çöpler dışında boştu. Alacakaranlık çökmüş, iki katlı kireçtaşı binayı ona Belmont'un gözlerini hatırlatan bir maviye boyamıştı. Arabada oturup ona başka bir sır sorma şansı vereceklerini düşündü ama adam **a r a b a d a n** inip yolcu tarafına geçerek onu şaşırttı. Adam kapıyı açtı ve elini uzattı, kadın da elini tuttu, sıcaklığı omzuna kadar yükseldi.

"Bana etrafı göster," diye mırıldandı, Suburban'dan inerken vücutları birbirine değmesin diye geri çekildi. "Bana nerede olduğunu göster öğle yemeği yedim. Bana bir şey göster."

Topuklarının asfaltta çıkardığı ses o anı gerçeküstü kılıyordu. Aynı yolu yürüdüğü, çakma Vans'larının her adımıda gıcırdadığı zamanlar dün gibi aklındaydı. Belmont'un elini tutarak onu ana binanın arka tarafına götürdü ve öğleden sonra açık hava yemek masalarını gölgeleyen oluklu metali gördü. Onu oraya götürdü ve en soldaki masayı göstermek için çenesini eğdi. "İşte. Çoğu zaman orada otururdum. Kafeterya çok kalabalıktı."

Onun elini sıktı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Sage araziye taradı, bakışları spor salonuna takıldı. "Her Cuma futbol maçından önce orada bir moral toplantısı olurdu." Sage dikkatle dinlerse tribünlerden gelen ayak seslerini ve tiz ısıkları duyabileceğini düşündü. "Hiçbir maça katılmasam da onları severdim."

"Onları neden sevdin?"

"Çünkü herkes takıma ve amigo kızlara bakıyordu. Kimse tribünlerdeki insanlarla ilgilenmiyordu, ben de gürültünün içine saklanıp izleyebiliyordum." Belmont onu spor salonuna doğru götürmeye başladı ve o da peşinden gitti. "Ve mitinglerin vaatlerini seviyordum. Henüz kimse kazanmamış ya da kaybetmemişti. Sadece iyimserlik vardı. Tıpkı düğünler gibi. Her şey iyi ama hiçbir şey kötü değil." Gecenin serinliğinde Belmont'a baktı. "Bu mantıklı mı?"

"Evet." Spor salonunun kapısında durdular, her biri eğilerek dikey dikdörtgen camdan içeri baktı. "Keşke seni görebilseydim. Tribünlerde gülümserken."

San Diego'da olsa açık olup olmadığını anlamak için kapıyı bile denemezdi,

Ama Louisiana'nın küçük bir kasabasındaydılar, o yüzden uzanıp kolu denemek hiç de zor değildi. Kilidin dişleri tıkırdadı ve paslı metal kapı inleyerek birkaç santim açıldı. Ama tıkırdayarak durdu ve spor salonunu içeriden yasaklayan zincirleri ortaya çıkardı. "Yazık," diye mırıldandı. "Muhtemelen çocuklar geceleri sevişmek için gizlice içeri giriyorlardı."

"Burada bekle."

Kız niyetini soramadan Belmont geldikleri yöne, arabaya doğru yürüdü. Bir dakika sonra Suburban'ın kapısının çarptığını ve adamın uzun boylu haliyle geri döndüğünü duydu... yanında bir çift cıvata kesici tutuyordu. "Belmont, öylece..."

İtirazına rağmen, Belmont cıvata kesiciyi rahatça açıklıktan sokup zincirleri ikiye ayırdığında karnında uzun bir heyecan sıkışması oldu. Büyük çizmeli ayağıyla kapıyı tekmeleyerek açtı ve zincirleri ahşap zemin üzerinde sekmeye gönderdi...

Sonra döndü ve ona göz kırptı.

Ve aniden, o gece kendini Belmont'a vereceği cam gibi açıktı. Bunu iyi ve doğru yapmanın bir yolunu bulacaktı. Eğer bu olağanüstü adamla bu büyümlü anı yakalayamazsa, ölene kadar pişmanlık duyacaktı.

Bir elini kapıya doğru salladı ve eğildi, o alışılmadık kendini beğenmişlik hâlâ yerindeydi, ona içeri girmesi gerektiğini işaret ediyordu. "İzinsiz girmekten tutuklandım." Dudaklarını bükerek içeri girdi ve zincir yığınının üzerinden geçti. "Bu da ilk buluşma için duymadığım bir hikâye."

"Kahve ve hızlı arama sana daha mı cazip geliyor?" diye sordu ve onu, parlayan kırmızı çıkış işaretleri dışında karanlık olan spor salonuna kadar takip etti.

"Kulağa korkunç geliyor aslında. Her zaman birinin bana korsanlar tarafından kaçırıldığını söylemesini bekliyorum," diye yanıtladı Sage, basketbol sahasının kenarında durarak. "Ya da belki bir gecede halk kütüphanesinde kilitli kalmışlardır ve ansiklopedilere duydukları ortak beğeni yüzünden birbirlerine aşık olmuşlardır."

Belmont onun elini tuttu ve hassas avucunun içine doğru iç çekti. "Bu konuda nefesini tutma, Sage."

Bir kahkaha boğazını gıdıkladı. "Ne kadar aptalca değil mi? Burada beni durduracak kimse yok ve ben hâlâ sahanın ortasına yürümek için izne ihtiyacım varmış gibi hissediyorum-"

Sage, Belmont onu kollarına alıp ileriye doğru yürürken havladı,

Sibley Lisesi logosunun tam üzerinde, yarı saha çizgisine ulaştıklarında durdu. Başını geriye atıp Belmont'un pazusuna yasladı ve Belmont yavaş bir daire çizerek ona 180 derecelik bir görüş açısı sağladı. Belmont onu kucağına alır almaz içini çekti ve yere bıraktı. "Özür dilerim, düşünemedim." Geri çekildi ve başparmağını çenesinin kıvrımına sürttü. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. "Seni kucağıma alma alışkanlığından vazgeçmek kolay olmadı."

"Sorun yok," dedi Sage kapanan boğazının arasından. "Belmont." Elleri uzandı ve onu tekrar kendine çekti, avuçlarını yanaklarına koydu ve aklına gelen ilk şeyleri söyledi. "İyi ve yararlı olduğunu düşündüğün bir şey yaptığın için özür dileme. Burada birlikte olduğumuz için mutluyum. Bunu yaptığımız için."

Sesi bulanıktı. "Öyle misin?"

"Evet."

Var oldukları yarı kolay yere geri dönmeleri beş dakika sürdü. Ama bu seferki rahatlık farklıydı. Sage'in, yüzünü çevreleyen başparmaklarına doğru nefes alması gerekti. Belmont'un kendi nefes alış ve verişlerini onunkilerle senkronize etmesi gerekiyordu. Rutin tanıdıktı, sessizliğin hüküm sürdüğü ve sadece birlikte sallandıkları, birbirlerinin kalp atışlarını duymaya çalıştıkları bu yere gidiyorlardı. Baskılar ve sorunlarla dolu bir dış dünya olduğunu unutmaya çalışıyorlardı. Ama onu tren istasyonunun peronunda ayakta bıraktığından beri bu rutin zorunluluktan değişmişti. Birbirlerinin ağırlığını absorbe etmekten ziyade... kendi ağırlıklarının içinde birlikte var olmayı öğrenmekle ilgiliydi.

Çıkış tabelalarının vızıltısı, dışarıdaki ağaçlardan spor salonunun çatısına damlayan erimiş kar, onların sabit nefesleriyle birleşti. Ve bir yerlerde dans etmeye başladılar, ancak Sage yavaş çemberlerin ne zaman başladığını tam olarak belirleyemiyordu. Tek bildiği, bir dakika önce kapıya, bir dakika sonra da tribünlere dönük olduğuydu. Belmont'un elleri hâlâ yanaklarında kıvrılmıştı, bu yüzden sol elini tutup yavaşça kalçasına koydu ve diğer eliyle parmaklarını birbirine doladı.

On Altıncı Bölüm

Aynı anda konsantre olması gereken çok fazla şey vardı ve hepsi de inanılmazdı. Ayaklarını doğru tempoda hareket ettirmek zorundaydı çünkü *Sage ile dans ediyordu*. Eli onun kalçasını sıkmak için kaşınıyordu. Aynı şekilde zarif parmaklarıyla onu yakaladığı diğer eli de. Ama nefes alış verişini düzgün tuttu, onu salladı ve onun istediğine dair bir işaret için dua etti... sadece istediğine dair. Onun istediği gibi.

Belmont'un göz kasları gözlerini sımsıkı kapamaktan sızlamaya başladı, bu yüzden kendini gerginliği bırakmaya zorladı, göz kapakları kapalı kaldı. Bu şekilde sadece kızın sağ kulağının üzerindeki uçuşan saçları görebiliyordu ama açgözlülük yapmayacaktı. Vücutları hâlâ birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve Tanrı biliyordu ki, sakın kalmak için harcadığı çaba karnının ortasında kör edici bir ağrı başlatmıştı.

Kadının tatlı kokusu bir uyuşturucu gibi kan dolaşımına karışmış, *nasıl* tatmin olacağını bilmeyen güçlü bir kimyasal reaksiyon başlatmıştı. Yatıştırmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Sage ona verdiğinde bulduğu o dikkatli denge. Kendi derisinin içinde var olma yeteneği. Rahatlama tamamen başka bir şeydi. Sage'i beyninin tehdit ettiği şekilde düşünmek saygısızlıktı. Pompalanan vücutlar, açık ağızlar, çıplak bacaklar. Artık bu görüntülere direnemeyecek miydi? Tanrım, öyle görünüyordu.

Bu yüzden birbirlerini kavrayan ellerine, kadının nefesinin ritmine odaklandı. "Buraya girdiğimizde, ben istedim ki..." Kız yaklaştığında arka dişlerini sıktı, göğüslerinin uçları karnına baskı yapıyordu. "Seninle dans etmek istedim. Hiç dansa gitmediğin için."

"Burada değil, hayır. Teşekkür ederim." Sage'in sesi titrekti ama onu öpmekten kendini alıkoyamama ihtimaline karşı geri çekilip yüzünü inceleme dürtüsüne direndi. "Gelinlerime ve damatlarıma dans etmeyi öğretmesi için tuttuğum bir eğitmen var. Bana da biraz öğretmişti."

Ağzı kıvrılırdı. Eğer Sage'e bir şey öğretiliyorsa alını kırıştır, dili sola doğru çıkardı. Dans adımlarını öğrenirken de böyle görüldüğünü hayal etti. "Sana öğretildiğini söyleyebilirim," diye mırıldandı. "Harika gidiyorsun."

"Yalancı," diye nefes aldı. "Bu... bu başka bir kadınla dans etmeye hiç benzemiyor."

"Güzel." Adamın eli kadının kalçasında sıkılaştı ve adam zihinsel bir lanet savurdu. "Bu başka hiçbir şeye benzemiyor. Benim için."

O zaman Sage'in gözlerinin içine bakmaktan başka çaresi yoktu, çünkü Sage'in istediği bu ydu. Başını eğdi ve ona bir doz ela verdi. "Sana burayı gösterdim," diye fısıldadı. "Şimdi sana bir şey sorabilir miyim?"

Ortasında bir çark döndü. Ona kesin bir evet demek istiyordu ama kadının onu soktuğu uyarılmışlık halinde, başka bir şeye konsantre olmasına yer olup olmadığını bilmiyordu. Dikkatli bir mesafeyi korumak, ona dans etmek ve nefes almak dışında. "Sanırım öyle," dedi aceleyle. "Bana sor."

Gözleri Belmont'un yüzünde gezinerek ne gördüğünü merak etmesine neden oldu. "Neden bir kadınla birlikte olmadın, Belmont?"

Hayır. Tanrım, hayır. *Bununla* başa çıkamazdı. Açlığına ilham veren ve ona bir isim veren kadınla seks hakkında samimi bir şekilde konuşamazdı. "Sage, bana başka bir şey sorabilir misin?" Aleti pantolonunun paçasını zorluyordu, sert ve kalındı, bu yüzden alt bedenini yana yatırdı. "Başka bir şey."

"Hayır." Birleştirdikleri ellerini bıraktı ve avucunu Belmont'un göğsüne yerleştirdi, aşağıya, karnının üzerine doğru gezdirdi ve orada durdu. "Şu anda bilmem gereken bir şey var. Eğer birbirimize yalan söyleyeceksek-"

Birbirinize yalan söyleyin. Belmont ileri atıldı, ipi öyle bir yıpranmıştı ki geriye tek bir ip kalmıştı. Bu ip, boyunlarının kıvrımlarını birbirine kenetlerken bile kollarını yanlarında tutan şeydi. Ereksiyonunu gizlemeye çalışmayı bıraktığında bile. "Savunmasız olmaktan hoşlanmıyorum," diye başladı, ağzı kurumuştı. "Ben... şeyler gördüm. Videolar. Rol yaptıklarını biliyorum, ama başka birinin önünde kendini o şekilde bırakmak... bu onlara güvenmek anlamına gelir." Ağzını kızın teninde açtı, dili kızın boynundaki telleri yalamak için can atıyordu. "Hiç kimseye sana güvendiğim gibi güvenmedim. Aynı anda *isterken* değil. Ve istemek... *istemek* içimdeki bu his için doğru kelime değil, Sage."

"Doğru kelime nedir?"

"Kıtlık," diye mırıldandı. "Kıtlık içindeydim."

Acısını tekrar Sage'e teslim etmek doğru değildi. Tekrar. Yine de duramıyor gibiydi. Anlayan tek kişi oydu. Ve sağ eli kemer tokasının üzerinden aşağı inip tüy gibi hafif dokunuşu çıkıntısını sıyırdığında, Belmont dondu kaldı, nabızı kulaklarında birkaç oktav yükseldi, kanı alev aldı. Ona vermek istediği güvenceler, zihni onları vermesini talep etse bile ağzında sıkışıp kaldı. *Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben iyi olacağım.* Kelimeler çıkmıyordu.

"Birine güvenene kadar bekledin. Bana." Sage onun saçlarına fısıldadı, elinin baskısı arttı, avucu onun gergin etine uyana kadar tutuşu değişti. "Sana burada dokunabileceğim konusunda bana güveniyor musun?"

"Herhangi bir yer," diye homurdandı Belmont.

Ciğerlerini bir kamışla dolduran Belmont, parmaklarını Sage'in saçlarına geçirdi ve vücutlarının arasına bakarak onun pantolonunun üzerinden kendisini okşamasını izledi. "Kendi elim ikinci en iyi el olurdu. Seninkini beklemek istedim."

"Sevindim."

Spor salonunun soğuşuna rağmen üst dudağında boncuk boncuk ter vardı ve Sage'in eli o kalın, ağır parçasını ısıttığı sürece kıyafetlerinden kurtulmak, her şeye ve her şeye açık olmak için can atıyordu. Homurtuları acı verici ve sertti ama en azından Sage pantolonunu çözmeye başlayana kadar akışlarını engelleyemedi. Sonra, pürüzlü nefesi dışında sessizliğe gömüldü. Sage'in ilk kez bir erkeğin sikini gördüğünün farkındaydı, bu yüzden onun yüzüne odaklandı ve oradaki tepki oyununu inceledi. Konsantrasyon, utangaçlık, güven eksikliği-

"Bana zarar veremezsin, Sage. Sen harikasın. Yaptığın her şey doğru." Parmakları kızın saç tellerini sıkıca kavradı. "Ve istersen durabilirsin."

"Hayır." Kadın adamın fermuarını indirdi ve Belmont alt dudağını kanayana kadar ısırdı. "Sana sonsuza dek bu şekilde dokunmak istedim."

Sage iç çamaşırının içine uzanıp ereksiyonunu tuttuğunda hâlâ bu keşfin şaşkınlığı içindeydi. Öfori sinir uçlarını yaktı. Taşak torbası öyle bir hızla gerilirken boğuk bir ses çıkardı ki, sadece tek bir dokunuşla kendini onun elinde harcayabileceğini düşündü. Muhteşem ağzı açık kalmış, ela gözleri bulutlanmıştı,

Kendini tutmak neredeyse imkânsızdı. Kendi tenini okşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, tenin tene değmesi bile başının üzerinde nemin taçlanmasına neden oldu.

"Belmont," diye mırıldandı Sage, yumruğunu sertçe masaya vurarak. "Bana neyi sevdiğini söylemelisin. Neyin iyi hissettirdiğini."

İlk vuruştan sonra hâlâ ışık patlamaları görüyordu. Kadının o tatlı sesiyle talimat istemesi onu neredeyse bunalıyordu. "Bir süredir... yapmadım. Ama her zaman hızlı giderim." Herhangi bir şüphe belirtisi görebilmek için onun bakışlarını tutan Belmont, bir elini pantolonunun içine soktu ve Sage'in elini kendi eliyle kavradı. Birleştirdikleri ellerini tabanına doğru itti. "Ah, Tanrım..." Zorlu bir nefes çekti. "Dibe ulaştığında sertçe bastır. Orada bir güç olduğunda hissettirdiği şey hoşuma gidiyor. Benim..."

Taşaklarım. Sage'e böyle bir şey söyleyemezdi, değil mi?

"Benim önümde her şeyi söyleyebilirsin." Karşılıklı kavrayışları Belmont'un boğazından hayvani bir inilti kopararak yukarı, ucuna doğru kaydı. "Böyle şeyler söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Bu beni-"

"Ne?"

Elleri vuruşlarının hızını artırırken, gözleri küçük göğüslerinin aşağı yukarı titredığı yakasına takıldı ve orada kaldı. "Sanırım bu bende seks isteği uyandırıyor."

"Öyle mi?" Etrafındaki atmosfer yünleşmeye ve yavaşlamaya başladı, kulaklarının arkasında, boğazında, omurgasının tabanında, bacaklarının arasında ısı oluşuyordu. Midesinin içinde yoğun bir burğu bir topaç gibi gittikçe hızlanarak dönüyordu. "Dün geceki gibi ıslak mısın?"

Başını salladı ve yumruğunu sıktı.

"Bunu bilerek ölebilirim." *Tanrım.* Şimdi mükemmeldi, acıdan kurtulmak için tam da ihtiyaç duyduğu şekilde hareket ediyordu. Nereye inecekti? Elbisesine mi? Onun şehvetiyle boyanması fikrinden hoşlandığı için kötü bir adam mıydı? Karın kasları hızlanmaya başladı ama yaklaşmakta olan his patlamasını bastırdı, beklentiye olabildiğince uzatmak istiyordu. Ona bir daha ne zaman dokunacağını kim bilebilirdi ki? Bu saatler, günler ya da yıllar sürebilirdi.

Kelimeler boğazında düğümleniyor, bir çıkış yolu arıyordu. *Böyle şeyler söylediğini duymak hoşuma gidiyor*, demişti. "Islak olduğun yeri yalamayı düşünüyorum. Sürekli. Eğer doğru yaparsam bundan ne kadar hoşlanacağını düşünüyorum."

"Yapardın," diye hırıldadı. "Bunu çok doğru yapardın."

Bir görüntü onu mantığından mahrum bıraktı. Sage dizlerini açmış, tokalı ayakkabılarını omuzlarına dayamıştı. Külotunu çıkarmak zorunda kalacaktı. Bu *onun* işi olacaktı. Sage'i belden aşağısını çıplak bırakma sorumluluğu Belmont'u geri dönüşü olmayan bir noktaya itmişti. Sonun yaklaştığını bildiğinden, Sage'in etine pompalayan elini görmekten kaçınmayı sonunda bıraktı. Başı öne düştü, çenesi göğsüne gömüldü. Ve bunu asla unutamayacaktı, beyaz elinin kaygan hareketleri şişmiş sikine tırmanıyor, kayıyor, tırmanıyor ve aşağı kayıyordu. "Artık kendimi tutamıyorum."

"Yapma."

Belmont ağzını indirip onunkini yakaladı, bu tek izin sözcüğünü yutmak ve ona ne kadar minnettar olduğunu göstermek istiyordu ama öpücük hemen daha fazlasına dönüştü. Dudakları sıcak, hızlı nefeslerin buharıyla kaplanmıştı ve dilleri gecikmeden buluştu. Hevesli, istekli, çaresiz. Kadın inledi ve adamın ucundan daha fazla nem sızmasına neden oldu... ve artık beklemek yoktu. Onun okşayan yumruğuyla aynı anda hareket eden inanılmaz ağzının birleşimi, hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği bir cennetti.

Ama elbisesini mahvedemezdi. *Onun* için giymişti. Onu hâlâ verandanın tepesinde, gururla sırtını düzeltirken görebiliyordu.

Dişleri dilini sıyırdı ve bu şok yakıcı bir basıncın sikine tırmanmasına neden oldu. Boğuk bir haykırıyla, bir elini Sage'in elbisesinin eteğine soktu ve boğazının çentiğinde yüksekte tuttu, beyaz iplerin vücudundan çekilip Sage'in pürüzsüz, hafif kıvrımlarını soymasını hayret ve inançsızlıkla izledi.

"Tanrım, Tanrım... *Sage*... Karnının her yerindeyim." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkardı. "Ne kadar muhteşem olduğuna bak."

Doruk noktası sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve Sage'in tepkisi bunu daha güçlü, daha inanılmaz kılıyordu. Onun uçuşunun kenarından geçişini izlemek Sage'i de başka bir düzleme yükseltmiş gibiydi. Adam bitirdiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, ela gözleri camsı ve odaklanmamıştı. Kalçaları birbirine sürtünerek esniyor, tepelerindeki güneşli sarı pamuk üçgeni adamın hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Dölüyle nemlenmişlerdi ve onu... amına doğru şekillendiriyorlardı. Bunu böyle adlandırması gerektiğinden hâlâ emin değildi ama az önce ona verdiği zevkin aynısını onun da istediğini *biliyordu*. Elmacık kemiklerinin kırmızılığında, amının titreyişinde

Karnı.

Belmont arka cebinde alışkanlıktan dolayı bir mendil taşıdığına - genellikle tekne de çalışırken terini silmek için- hiç bu kadar şükretmemişti çünkü Sage'in kendini iyi hissetmesine yardım etmesi gerekiyordu ve onu temizlemeden bunu yapamazdı. Bir eliyle Sage'in elbisesini tutmaya devam ederek, arka cebinden çıkardığı mendili fırlattı ve yaptıklarını sildi. Kızın ona yaptıklarını. "Elbiseni almak istemedim." Bu onun sesi miydi, çok düzensiz ve derin? Bir kâbusun içine aitti ama kız aldırıyor gibiydi. "Sage, başka birinin bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Asla. Bunu bir daha yapmasan bile. Çok iyiydi... çok mükemmeldi... ve sonra beni öptün ve sonsuza dek seninim. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum, Belmont," diye fısıldadı kesik kesik. "Biliyorum."

O biliyor. O biliyor. Tanrıya şükür biliyor.

* * *

Sage patlayacaktı.

Yolculuk sırasında Belmont tarafından tahrik edildiği zamanlar olmuştu. Pek çok kez. Sürücü koltuğundan sırf onun için gülümsediği o nadir anlar. O sabah sıcak kahveyi parmak eklemlerine döktüğünde, Belmont yüzünde acı dolu bir ifadeyle çiğ deriye üflemişti. Ve bir keresinde dudakları yanlılıkla kulak memesine değmişti. Evet, çok sık ateşleniyordu ama gerçek anlamda tatmin olamıyordu, çünkü rahatlamanın tek gerçek yolu Belmont'tu. Bunu dün gece öğrenmişti.

Belki de hormonlarının çılgına dönmesinin nedeni dün geceydi. Neyin mümkün olduğunu biliyordu. Belmont'un inleyen, titreyen orgazmını en ön sıradan izlemesi ve bunun kanıtlarının külotunu ıslatmasıyla birleştiğinde, dokunulmaya şiddetle ihtiyacı vardı. Ustalaşmaya.

Belmont onu temizlemeyi bitirdi ve birbirlerine baktılar, zaman aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş geçiyormuş gibi görünüyordu. "Bu bende kalacak," diye mırıldandı, mendili ters çevirip ön cebine soktu. Sonra tekrar pantolonunun içine girdi, bu hareket ellerindeki damarları oynattı. "Bu insanların yaptığı bir şey mi bilmiyorum. Ama benim yaptığım bir şey. Bana seni hatırlatan her şeyi saklayacağım."

"Başkalarının ne yaptığı umurumda değil." Sage elbisesinin eteğini hafifçe sıyırdı.

ve bıraktı. "Belki de ortasından kesip diğeri yarısını bana vermelisin."

"Yapacağım." Burun delikleri alevlendi, gözleri parladı. "Çenemi silmek için kuru tarafını kullandıktan sonra."

"Belmont."

Adam onu kollarının arasına alıp tribünlere doğru yürüdüğünde yaşadığı çok kısa sürdü. Sage bu kez onu tartakladığı için özür dilemeyeceğini hissediyordu. Hayır, onda daha önce olmayan bir cesaret vardı. O mu yapıyordu? Sage'in başı, dokunuşunun onu bir şekilde daha iyiye doğru değiştirmiş olma ihtimaliyle döndü. Adamın profilini izlerken, yoğunluğu karşısında nefesi kesildi. Onun kararlılığı. Bu onu her zamankinden daha da sertleştirmiş, çenesini granite, kollarını kırılmaz çeliğe çevirmişti. Belmont, Sage'i tribünün kenarına, yerden dört kat yüksekte ve iri, kabarık göğsüyle aynı hizada oturarak, "Seninle ilgileneceğim konusunda bana güvendiğini söyle," dedi. "Doğru noktayı bulana kadar dilimi dolaştıracığımı bildiğini söyle. Öğrenene kadar."

"Sana güveniyorum," dedi Sage hiç tereddüt etmeden. Çünkü bu gerçektir.

Kısa bir süre için gözleri kapandı. Adını tekrar tekrar mırıldanan Belmont, paltosunu çıkarıp Sage'in arkasına koydu ve onu yatırmak için alınlarını birbirine bastırdı. Onu yatırdıktan sonra sanki... genişledi, varlığı büyüdü, Sage'in üzerinde belirdi. "Sana böyle ihtiyacım vardı." Açık ağzını kızın göğüs dekoltesinden geçirip karnına kadar indirdi. Ve o eller -o dev, nasırlı eller- çoraplarına tırmandı, daha yukarı çıkmadan önce dizlerinde durakladı. "Sırt üstü uzanmana ihtiyacım vardı. Nefesini duymaya ve ne yapacağımı merak ederek beni izlemeye ihtiyacım vardı. Sana." Elbisesini kaldırıp beline doladı, bakışları bacaklarının arasındaki sarı kumaşa takıldı. "Hâlâ ıslak mı?"

"Evet," diye başardı.

"Sadece benim yaptıklarından değil..." Karnının külotla birleştiği noktayı öptü. "Ama senin de beni istemenden?"

"Evet, Belmont."

Avucunun topuğu Sage'in tümseğine bastırdı ve vücudundaki tüm kaslar sarsıldı, ağzından yarı inilti, yarı nefes nefese bir ses çıktı. O da tekrar yaptı. Ve tekrar. Ta ki kalçaları tahta platformdan bir anda kalkana kadar.

ritmik bir dansla onu karşıladı. "Ona senin amın diyebilir miyim, Sage?" Nefesi kalçalarının iç kısımlarını havalandırdı. "İşimi yapmadan ve iç çamaşırını çıkarmadan önce bilmem gerek. Beni baştan çıkarmadan önce."

Ses tonu, Belmont'tan gelen o yasak sözler, karnının ve uyluk kaslarının kasılmasına neden oldu. Sertçe. "Buna ne istersen diyebilirsin."

O mavi gözler, vücudunun her yerinden onunkilere kilitlenmişti. "Sonrasında buna tatmin olmuş demeni istiyorum. Her şeyden çok istediğim şey bu."

Boğazında bir inilti yükseldi, onu hızlandırmak için şiddetli bir istek duydu ama Belmont'u aceleye getirmekten daha iyisini biliyordu. Bir insanı ister kelimeler için, ister öpücükler için bekletsin, onun her zaman istediğini verdiğini biliyordu. Belmont külotu büyük bir dikkatle bacaklarından aşağı kaydırmaya başladıığında dişlerini alt dudağına geçirdi, külot uyluğun ortasına ulaştıığında nefesi tısladı. Kalan mesafeyi yırtmadan önce birkaç ağır vuruş için durakladı. "Yukarıda Tanrım," diye nefes aldı, öne doğru atılmadan ve açık ağızını Sage'in özel etinin becerebildiği kadarına sabitlemeden bir saniye önce, dudakları daha geniş uzanıyor ve sürtünüyor, bir daire içinde hareket ediyor, kıvrımlarını açıyor ve her aç hareketiyle nemliliğini yayıyordu. "Çok tatlı," diye inledi. "Çok tatlı."

"Oh...lütfen..." Sage'in dizlerinde bir titreme oldu ve Belmont gecikmeden onları kavradı, onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarıymış gibi karşıladı. Elleri ayak bileklerine doğru kayarken, ağız ıslaklığının arasından kaymaya, keşfetmeye, sert dudaklarıyla onu öpmeye devam etti ve onları çok geniş omuzlarının üzerinde dinlenmeleri için kaldırdı. "Çok fazla. Çok açık."

Başını kaldırdığında dudakları parlıyordu, göz kapakları yarıya inmişti. "Benim için savunmasız ol, Sage. En tatlı kız. Güzel, burası çok güzel." Sage'in göbeğine uzun, kalıcı öpücükler kondurarak duyularına zarar verdi. "Yavaşlayacağım. Daha yavaş git ve bacaklarını daha da açmak isteyene kadar yala. Seni açmama izin vermen için sana yalvarıyorum. Lütfen. Sen tattığım en güzel şeyken açgözlü olmamak çok zor."

Konuşması sona erdiğinde, kadının sırtı adamın ağızını arzuyla kavislenmişti. Gerçekten dizlerini kapatmak istemiş miydi? "Evet, kapatacağım. *Öpeceğim*. Sadece beni tekrar oradan öp."

Belmont dudaklarıyla kıvranan daireler çizmeye devam edip ona orgazmı sırasındaki öpüşmelerini hatırlattığında konuşmasını ancak bitirebilmişti. Tamamen ıslak, utanmaz ve aç. Pusun içinden, o

Kollarının kalçalarını kavrarken esnemesini, ağzı açılıp kapanırken yanağındaki kasların kaymasını, kirpiklerinin esmer yanaklarını karartmasını izledi. Ve sonra sert dudakları klitorisinin etrafında kapandı ve kadın çığlık attı. Bir anda darmadağın oldu, çaresiz parmaklarıyla başını daha da yaklaştırdı.

"İşte orada, işte orada," diye bağırarak tribünleri inletti. "Durmayın."

Etine doğru hırıltısı karanlık bir ilgiydi. Başparmakları kalça kemiklerine bir kez saplandı, ardından iki eli de kalçasıyla tribünler arasına kayarak onu kavradı ve kaldırdı. Onu coşkulu ağzının içine aldı ve ona zevkten başka dönecek yer bırakmadı. Akıllara durgunluk veren, titreten, inleten bir zevk. Klitorisine yaptığı şehvetli saldırı devam etti ve devam etti, alt yüzünün tamamı karışıma girdi, Sage'in içinden unutulana kadar itti, kaydırды ve ısırdı.

"Belmont!"

"Tekrar."

"Bel-"

"Tekrar. Lütfen." Omuzları aşağı doğru bastırarak ayak bileklerini kulaklarına yaklaştırdı... ve Belmont'un dili kızın sıcaklığına battı, tadını çıkaran bir yalamayla geri çıktı. "Tekrar."

Dilini kadının içine sokarak ve yüzünü sağa sola çevirerek onunla sevişti, sonra yavaşça geri çekerek boğazının derinliklerinde inledi. Belmont'un böylesine cinsel bir eylemde bulunmasını izlemek bile onu ikinci bir doruk noktasına itmek için yeterli olabilirdi, ama o noktada vücudunun kontrolünü kaybetmişti, bu yüzden söz hakkı yoktu. Midesinde dalga dalga yayılan acımasız sıcaklık, zihinsel bir komut olmaksızın kalçalarını tribünlerden dışarı çıkardı. Gözleri kör olurken Belmont'un görüntüsü bir yanıp bir sönüyor, çığlıkları sanki çok uzaklarda başka biri tarafından atılıyormuş gibi duyuluyordu.

Uzun orta parmağı tam da doldurulma hissine ihtiyaç duyduğu anda kasılmakta olan merkezine sokuldu ve zevk onu kuruttu. Vücudu tribünlerde iki büküm oldu, ayakları Belmont'un sırtında çırpınırken o homurdanıp etine karşı hırladı, parmağı derinlere, Tanrı'ya yemin edene kadar gidebileceği kadar derinlere itti, hayatı o tek, kalın parmakla başladı ve bitti. "İyi, çok iyi... Belmont, ben..."

Kadının sağ iç baldırını, dizinden göbeğine kadar yaladı. "Sen nesin?"

"Tatmin oldum," diye mırıldandı, başı tahtanın üzerinde sallanıyordu. "Sen beni tatmin ettin."

"Mmmm." Adamın gözlerinde ilkel bir şey belirdi, gözlerindeki ısıltı o kadar güzeldi ki kız doğru düzgün nefes alamadı. Belmont'un da alamadığı anlaşılıyordu. Alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi ve cebinden mendili çıkardı, bakışları onu hiç terk etmedi. Belmont'un ağzındaki parıltıyı bir o yana bir bu yana silmesini, sonra da dişlerini kullanarak mendili ortadan ikiye ayırmasını telaşlı bir sisin içinden izledi. "Biz bir bütünün iki yarısıyız, sen ve ben, Sage. Üzerinde çalışmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum. En çok da benim. Çalışmaya ihtiyacım var. Ama senin kalbini biliyorum, tatlı kız. İnanmasaydın kendini bana böyle teslim etmezdin. Bana inanmasaydın. Bize." Mendilin bir yarısını kızın külotunun içine soktu, sonra bacağından yukarı çekerek nazikçe yerine yerleştirdi. "Artık sırlar için yer değiştirmek yok. Benim hakkımda bilmek istediğin her şeyi sor, sana söyleyeyim. Kendimi ortadan ikiye ayıracağım ve her şeyi görmene izin vereceğim."

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Sage bir restoranda oturmak istemedi, bu yüzden Belmont bir Dairy Queen'e girip tavuklu sandviç sipariş etti. Sage'i park halindeki arabada bırakırken hem endişeliydi hem de on dakika yalnız kalacağı için minnettardı. Kafasının içine çekilmeye ihtiyacı vardı ve Sage'in onun sessizliğinden dolayı kendini bilinçli hissetmesini istemiyordu. Anlıyor gibiydi. Elbette anlıyordu, onun Sage'i. *Onun Sage'i.* Artık bu konuda tartışmaya gerek yoktu. Buraya hata yaptığını bilerek gelmişti ve Sage nezaketle hatalarını düzeltmesine izin veriyordu.

Tanrım, onu seviyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, Suburban'a doğru yürürken kemikleri sıvıdan yapılmış gibi hissediyordu. Spor salonundan el ele çıktıklarından beri kalbi durmadan çarpıyordu. Rahatlama, korku, sevinç ve kararlılık midesinde kalıcı evler yapmış, sırayla zihnine sinyaller gönderiyordu. *Onu seviyorum. Onun da beni sevmeye ve hayatımı yaşamaya değer kılma ihtimali var. Bu gerçekten olabilir.*

Ama ona yalan söylüyordu.

Belmont titrek bir nefes verdi. Sage'e karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Elbette, saplantısının bin tonluk büyüklüğünün onu korkutup kaçırabileceği endişesiyle ona olan hislerini peyderpey açıklamaya devam etmişti. Yarın sabah madene gideceğini ve babasının borçlarını ödemek için beklediği iki aydan çok daha uzun bir süre çalışacağını ona söylememek? Bu onun güvenine ihanetti. Ve bu onu hasta ediyordu.

Yine de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Sage'in omurgası hakkında yeterince şey biliyordu ve onun bu konuda ayak direyeceğini hissediyordu. Geceleri ona sarılma ayrıcalığına sahip olduğu sürece, gündüzleri her türlü cehennemle yüzleşeceğini anlamayacaktı. Ve bu cehennem olacaktı. Her gün ve her gün.

Belmont yarın sabah karanlığa inmeyi aklına bile getirmemişti ama o an yaklaştıkça sinirleri geriliyordu. Anıların selini atlatmasını sağlayacak tek şey, Sage'in diğer tarafta beklediğini bilmek olacaktı.

Tanrı'nın izniyle, babası ve Augustine hakkında bilgi sakladığını öğrendiğinde hâlâ bekliyor olacaktı. Sadece yarına kadar.

Tek seçeneği Sage'e geçmişin üstesinden gelebileceğini göstermekti, böylece bir gelecekleri olabilirdi. Hatta bir parçası, Sage'in onunla gurur duyup gülümseyeceği o soyut anı dört gözle bekliyordu. Ne yazık ki, *içeri girmekten başka bir yol* göremiyordu. Ona kendisini durdurma fırsatı vermiyordu. Çünkü Tanrı biliyordu ki, yalvaran, gözyaşlarına boğulmuş bir Sage onu bir şey yapmaktan alıkoymaya çalışırsa ve onu reddetmek zorunda kalırsa, bu onu ikiye bölecekti.

Sürücü kapısını açtığında Sage ona utangaç bir şekilde gülümsedi ve Belmont neredeyse o anda her şeyi ağzından kaçıracaktı. Bunun yerine ona bir tavuklu sandviç uzattı.

"Teşekkür ederim." Yemeğin paketini açmaya başladı ve durdu. "Daha fazla yer ve sır olmaması konusunda ne dediğini biliyorum ama kiliseyi görmeye gidebiliriz diye düşündüm. Eğer istersen."

"Tabii ki biliyorum." İçine çekmek istemesine rağmen onun bakışlarından kaçındı ve Suburban'ı çalıştırdı. "Ben sadece... birinin diğeri için gerekli olmadığını kastetmiştim."

"Biliyorum." Uzandı ve onun omzuna dokundu, istediği kadar uzun ya da sert değildi. "Ne demek istediğini anlıyorum ve buna sevindim. Belki de sadece başlamak için biraz yardıma ihtiyacımız vardı."

Yumuşak sesi, gece karanlığı, motorun alçak sesi ve elinin o alaycı dokunuşu, hepsi Belmont'u baştan çıkarmak için çalışıyordu. Şimdiden Sage'e ihtiyacı vardı. Daha iç çamaşırı vücudundan sıyrılmadan önce ona ihtiyacı *vardı*. Kadının tadı dudaklarında ev gibiydi, dili her iki saniyede bir düzeltmek için dudaklarında geziniyordu. Sanki bir tür yara bandı ihtiyacından koparılmış ve kadının açtığı yaranın ne kadar derin olduğunu ortaya çıkarmıştı. Kalbine kadar. Ama önce başka bir yere sapmadıysa ne olaydı. Bir yere... doyumsuz bir yere. Sadece Sage'in dokunduğu ve baştan çıkardığı bir yere. Belki de şehvetinin bu kadar yoğun olmasının nedeni buydu - sadece bir kadına aitti.

"Her şey y o l u n d a mı?" Sage parmaklarıyla folyoyu karıştırarak sordu

sandviçinin ambalajını açtı. "Okuldan ayrıldığımızdan beri pek konuşmadın."

Lafı dolandırmaya başladı ama kelimeler başlangıçta durdu. Sage'e gereksiz yere yalan söylemeyecekti. Asla. Gerekli olan yeterince kötüydü. "Sana tekrar sahip olmayı düşünüyorum," dedi sesi titreyerek. "Gelmeyi ne kadar çok sevdiğini bildiğim için muhtemelen sürekli bunu düşünüyor olacağım." Yüzü sıcaktı ve Sage'in çenesi düşmüştü ama devam etmek için kendini zorladı. "Bu seni şaşırtmamalı. Seni mutlu etmek için yaşıyorum ve seni hiç dilimin bacaklarının arasında olduğu zamanki kadar mutlu görmemiştim. Seni mümkün olduğunca sık bu şekilde görmek istiyorum."

"Ben de seni mutlu etmeyi seviyorum." Göğüs uçları sivrileşmiş ve Belmont'un avuçlarını kaşındırmaya başlamıştı. "Yine de ne zaman mutlu olduğunu söylemek daha zor. Belki bunu yüksek sesle söyleyebilirsin?"

"Yapacağım," diye yemin etti. "Şu andan itibaren her seferinde." Uzandı ve parmaklarını Sage'in saçlarında gezdirdi, başparmağıyla elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Seni tatmin ettim, Sage. Sana yiyecek sağladım. Hâlâ buradasın. Bu gece seninle daha fazla zaman geçireceğim. Ve iç çamaşırının içinde benden bir parça var. Şu anda olduğumdan daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

Geniş gülümsemesi göğsünde bir kuş sürüsünü serbest bıraktı, ancak kendini yakalar gibi oldu ve söndü. "Madende planladığım şekilde çalışmaya devam etmeme izin verirsen beni mutlu edersin. Göründüğümünden daha güçlüyüm Belmont. Bununla başa çıkabilirim."

"Yapamam." Onun güçlü olduğunu biliyordu. Gerçi *yılların gücü* değildi. Ama ona Augie'nin işi büyüttüğünü söylerse, onu bu işin dışında tutmak için daha da çok çabalayacaktı. Bu yüzden ona başka bir gerçeği söyleyerek farklı bir taktik uygulayacaktı. Uzun zamandır içinde tuttuğu bir gerçeği. "San Diego'dan ayrılmadan önce ikinci bir tekne için sözleşme imzalamaya hazırlanıyordum. Bir süredir genişleme üzerinde çalışıyordum."

Sanki konunun aniden değişmesini anlamamış gibi tereddütle başını salladı. "Bilmiyordum. Bu harika, Belmont."

"Bu iş bizim için kuruldu." Bakışlarını onun üzerinde tuttu ve onun bunu özümseyişini hafızasına kazıdı. "Belki de sana günlerimi seni benim yapmak için çalışarak ve plan yaparak geçirdiğimi daha önce söyleseydim, önümdekilerle başa çıkabileceğimden şüphe etmezdin. Bu kesin bir şey olurdu."

"Belmont," diye nefes aldı.

"Senin orada olduğunu öğrendiğimde neredeyse aklımı kaybediyordum.

En azından senin yerini alırsam, aklımın başında kalma şansım var."

Gözleri cam gibi oldu. "Her zaman beni düşündüğün için teşekkür ederim. Önemseydiğin için.

Ama aklı başında kalmanız için bir şans yeterli değil."

Avuç içlerini birbirine kaydırđı ve parmaklarını sıktı. Birkaç vuruş sürdü ama ona cesur bir gülümseme verdi. Dürüst olmadığı için onu aşağılık biri yapan bir gülümsemeydi bu. Bu aynı zamanda ona tartışmanın henüz bitmediğini de gösteriyordu.

"Kasabadan eve doğru geri dönün," dedi sessizce. "Ama servis yolundan sağa dön. Kilise yaklaşık bir mil aşağıda."

Belmont başıyla onayladı ve elini geri çekti. Arabayı sürerlerken tek eliyle yemeğini yedi ve yemeğini bitirdiğinden emin olmak için göz ucuyla Sage'i izledi. Kiliseye vardıklarında gece zifiri karanlık olmuştu ve sadece titrek bir sokak lambası bitişikteki otoparkı aydınlatıyordu. Belmont Suburban'ın arkasından bir el feneri aldı ve Sage'in yolcu tarafına geçmesine yardım etti, Sage elini tuttuğunda gururu ortasına doğru kıvrıldı, böylece onu merdivenlerden yukarı çıkarabildi.

Lisenin spor salonunun aksine, kiliseye girmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ön kapı yorgun bir iniltiyle hafifçe aralandı ve içeri girdiler, koridorda birlikte yürürken ayak sesleri boş geliyordu. Sage'i mihraba doğru götürmenin etkisi, kaburgalarının arasına sokulmaya çalışılan bir ayakkabı çekeceğı gibiydi ama kendini dıştan sakın görünmeye zorladı.

Bir gün seninle evleneceğim. Seninle evleneceğim, Sage Alexander.

Koridorun sonuna geldiklerinde Sage onun elini bıraktı. Boğazında bir yumruyla onu bıraktı ve el fenerinin ince ışığıyla sunağın arkasındaki çekmeceyi açıp mumları çıkarmasını ve teker teker yakmasını izledi. Aynalı cam ve parlak idoller yansımayla parlıyor, kilisenin önünü aydınlatıyordu.

"Bunların orada olduğunu biliyordun," dedi Belmont, Sage'in elinden tutarak merdivenlerden inmesine yardım etmek için. "Burada çok zaman geçirdin mi?"

"Gün boyunca değil." Kadın ön sıraya oturdu, adam da onu izledi ve kızın gözlerinde titreyen alevlerin dansını izledi. "Geceleri. İşte böyle. Herkes uyurken buraya gelir ve süslerdim. Zihnimde."

Onu orada, karanlıkta tek başına düşünmek, kollarının saldırma isteğıyle yanmasına neden oldu ama kendini onun sesine bıraktı ve yavaş yavaş rahatladı. "Şimdi benim için yap. Bana bir düğün için nasıl görüneceğini söyle."

Dudakları takıldı. "Kim evleniyor?" "Biz."

Sage'in ağzı açık kaldı, elleri eteğinin içinde kıvrıldı. Belki çok fazlaydı, belki bunu söylememeliydi, ama dünya yansa bile bunu geri almazdı. O anda, Sibley'deki bu karanlık, boş kilisede hayatta olan tek iki kişi onlardı ve uydurma bile olsa kadını için Sage'i öldürürdü. "Belmont..." Elini ağzına götürdü ve nabzının çılgınca attığı bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Ben, şey... Ben seninle burada evlenmezdim. Seni okyanus kenarında, rahatlayacağın bir yerde isterdim."

"Okyanus." Tüm vücudu sanki genişliyor, teni hayali bir güneşin altında ısınyormuş gibi hissetti. Zaman gıcırdayarak durdu. Sage gerçekten de onunla evlenmekten bahsediyordu. "Sage, benimle olduğun sürece seninle bir kuyunun dibinde bile evlenebilirim."

Sert bir ses çıkardı ve ışıltılı gözlerini ona çevirdi. "Kuyudan hiç bahsetmedin."

Dürüst olduğumda nasıl tepki verdiğine bak. Suçluluk duygusu, sabah olacaklar için bir kez daha dişlerini karnına geçirdi. "Bana düğünü anlatmayı bitirecek misin?"

Sage başını salladı, sesi her zamankinden daha yumuşaktı ve göğsüne doğru gömülüyordu. "Sadece beşimiz olacağız. Yolculuğa başlayan ilk beş kişi. Ama... Jasper, Elliott ve Grace de orada olacaktı." Gözlerinde yaramazlık parıldıyordu. "Rita'nın papazlık sertifikası almasını sağlayacağım ki töreni o yapabilsin. Sen onun yanında çok rahatsın, o yüzden evet, bence en iyisi bu olur. Sonra da bizi teknende gezdirirsin. Parti, içki ya da müzik yok... Sadece sürükleniriz. Sadece sürükleniriz."

Belmont onun sözlerinden ne kadar etkilendiğini görmemesi için yüzünü başka tarafa çevirmek zorunda kaldı. Yarattığı hayalden. "Buraya sırtımızı dönüp arkamıza bakmadan gidebilecek türden insanlar olsaydık, bunu sana yarın verirdim, Sage. Dünya dönmeyi bırakana kadar bunu sana tekrar tekrar verirdim."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "İşte bu yüzden gitmelisin, Belmont. Bu yer beni tekrar yutabilir. Bunun ikimizin de başına gelmesi düşüncesi en büyük korkum. Okyanusa geri dönmeli ve ikimiz için de yaşamalısın."

Ona bir hançer saplamış da olabilirdi. "Görüyor ve duyuyor musun

ve beni hissediyorsun, Sage, ama ayrılmamın bir olasılık olduğunu düşünmeye devam mı ediyorsun?"

"Hayır, ama denemekten vazgeçecek gibi görünmüyorum." Nefesini dışarı üfledi. "Her şeyi yüksek sesle söyleyebiliriz, değil mi? Sen ve ben, Belmont... en başından beri aramızda bir bağ var. O kadar güçlendi ki, ayrı nasıl idare edebiliriz bilmiyorum. Birbirimizin hatalarını ve güçlü yanlarını biliyoruz. Birbirimizi tahmin edebiliyor ve yatıştırabiliyoruz ve... diğerinin kendini yok etmesine neyin neden olabileceğini biliyoruz." Elini sıkıca kavradı. "Oradaydım ve nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sana ne yapacağını *hissedebiliyorum*."

Tanrım, kız onu mezara mutlu gönderecek türden şeyler söylerken nasıl iletişim kuracaktı? "Sage," dedi sesini düz tutmaya çalışarak. "Ben de oraya gittim. Toprağın içine. Bir parçam hâlâ orada."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bana anlatacak mısın?"

* * *

Bana bundan bahsedecek misin?

Belmont bu sorunun geleceğini biliyordu. Sage'in sonunda Kaliforniya'daki feshedilmiş kuyuda geçirdiği dört günü sorması, sırlar için onunla yer değiştirmeye başlamasının nedenlerinden küçük biriydi. İlk tanıştıkları andan beri içinde bir baskı oluşmuştu. İşte. Bir sonraki adımın ne olması gerektiği söylenmeden içini dökebileceği bir kişi vardı. Ya da kararları sorgulanmadan.

Ama şimdi. Şimdi bu esneyen kapının önünde durdukları için tereddüt etti.

Sage'in eli onunkinin içinde kaydı. "Bunu konuşmak için daha fazla zamana ihtiyacın varsa-" "Hayır." Ses tonunu yumuşattı. "Hayır, sadece bu konu hakkında seni üzüyor."

Bir duraklama. "Ne olduğunu bildiğim için şimdiden üzgünüm." Kadının yüzünü incelediğini, onu okuduğunu hissedebiliyordu. Bağlantı. "Düşündüğümden daha mı kötü?" Belmont'un başını sallaması sertti, göğüs kafesi dikenlerden oluşuyordu. Burnundan birkaç derin nefes aldı ve Sage'i kucağına çekme dürtüsüyle savaştı. Hareket edemesin diye kollarını ona doladı ve onun tüm temiz, saf enerjisini içine çekti. "Bir okul gezisiydi. Aaron'un sınıfı bir günlüğüne Ramona'daki bir çiftliğe gidiyordu. Miriam'a okula hasta olduğumu söyleyip onunla gidip gidemeyeceğimi sordum. Çok uzaktaydı ve...sadece kardeşimin iyi olduğundan emin olmak istedim.

Tamam." Yutkundu. "Otobüse binene kadar Lawrence'ın -Aaron'un babası- o gün için şaperon olarak gönüllü olduğunu fark etmemiştim."

Sage'in şaşkınlığı hissediliyordu. Clarksonlar ayrı yaşadıkları babalarından pek sık söz etmezlerdi. Ya da diğer üçünden farklı bir babası olduğu için belki de sadece Belmont'un yanında çekimser kalıyorlardı. Sebep her ne olursa olsun, Sage adamın adının konuşmaya girmesini beklemiyordu.

Belmont'un sırtının ortası ısındı, omurgasının altında düğümler oluştu. Henüz doğrudan derinlere dalamazdı. Henüz değil. "Aaron'ın babasıyla yalnız kalmak istediğini söyleyebilirim. Bu zamanı geçirmesi onun için önemliydi. Bu yüzden tek başıma gittim." Sage daha da yaklaştı ve bacaklarını kalçalarından dizlerine kadar birbirine bastırarak Belmont'a biraz daha güç verdi. "Düşerken kendimi bayılttım, bu yüzden hava kararana kadar uyanamadım. Tıpkı şimdi yaptığım gibi, onlar da benim başıboş dolaşmama alışmışlardı. İyi ve hazır olduğumda ortaya çıkmama alışmışlardı. Bu yüzden seslenmeye başladığımda henüz bakmıyorlardı."

Ses telleri zifiri karanlıkta uyanıp avazı çıktığı kadar bağırma anısıyla zonkluyor, oraya nasıl indiğinin anısı ona seslenme kararını sorgulatıyordu. *Belki de sessiz kalmalıyım? diye düşündüğünü hatırlıyordu.*

"Aşağıda yavru bir keçi vardı. Hâlâ yaşıyordu ama sanırım bir süredir oradaydı. Çiftlikten uzaklaşmış olmalı." Omuz silkmesi sıkıydı. Her şey sıkıydı. "İşte o zaman birilerinin dikkatini çekmeye çalışmaya başladım. Ama sabaha kadar beklemeliydim, çünkü sesimi kaybettim."

Sage döndü ve sıranın üzerinde onun yanına diz çöktü, kollarını olabildiğince uzatıp ona sıkıca sarıldı. "Bu kısmı biliyorum ve bunu düşünmekten nefret ediyorum."

"Seni üzmem istemem."

"Belmont," diye patladı boynuna. "Bu seninle ilgili. Benimle değil."

Her şey seninle ilgili, diye açıklamak istedi ama bunun için doğru zaman olmadığını biliyordu. Ve Tanrım, yirmi yılı aşkın bir süredir göğüs kafesine oturan ve nefes almasını zorlaştıran bu kelimeleri söylemek, ilerledikçe daha da kolaylaşıyordu. Yakında bitecekti. Sadece Sage'i rahatlatmaya devam edebilmek için bu işi bitirmek istiyordu. Buna ihtiyacı olacaktı.

"Onları uzaktan duyabiliyordum ama sesimi dikkatlerini çekecek kadar yüksek çıkaramıyordum," diye devam etti Belmont. "Keçi öldüğünde de bir süre tekrar denemedim."

Sage ona doğru sarktı ve o da elini bırakarak bir kolunu Sage'in beline doladı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

İşte bu kadar. Keçinin ölümü ile kurtarılması arasında bilincini kaybetmesi ve susuz kalması dışında başka bir şey yoktu. Çiftlik sahibi, kuyuyu gösteren eski bir arazi haritasını çıkardığında onu bulmuşlardı ve bu harita yeni haritalara eklenmemiştir. Ona her şeyi anlatmıştı, en önemli şey hariç.

"Dahası da var, değil mi?" diye fısıldadı omzunu öperek. "Çok sertleşmişsin."

"Lawrence beni itti," dedi Belmont uyuşmuş dudaklarının arasından. "Aaron'ın babası. Sınıf öğle yemeği yerken beni takip etti." Sage bir heykel gibi donup kalmıştı ve ona sarılmak, kollarına sıcaklık sürmek için yanıp tutuşuyordu ama son çok yakındı. Artık içinde tutamayacaktı. "Daha hızlı yürümeye çalıştım, çünkü benden hoşlanmadığını biliyordum. Ona Miriam'ın başka biriyle birlikte olduğunu hatırlattım. Ve sanırım, belki de hâlâ o adamı seviyordu. Babamı." Başparmağıyla onun belini sıvazladı. "Ne zaman aynı odada yalnız kalsak, gülümsemeyi bırakıp bana bakıyordu. Ben de daha hızlı yürüdüm ve sonunda koşmaya başladım."

Nem omuzlarına damladı ve gömleğinin yakasına doğru yuvarlandı. Adaçayı ağlıyordu, bu yüzden geri kalanını aceleyle tamamladı, gözlerini kurulayabilmek için ceplerinde ikinci bir mendil aramaya başlamıştı bile.

"Sırtımın ortasına vuran ellerini hâlâ hissedebiliyorum." Alnının sağ tarafı, sert taşa vurulduğu anı hatırlayınca zonklamaya başladı. "Kuyunun gerçekten hayatımı kurtarıp kurtarmadığını hep merak etmişimdir, çünkü içine düşmeseydim, sanırım başka bir yol bulabilirdi."

Bitirdiğinde, Sage onu küçük kollarıyla ezmek için elinden geleni yapıyordu. O da buna izin verdi ve Sage'in ulaşabildiği her yerine rahatlatıcı daireler çizdi.

"Ama Belmont..." Sage'in sesi saçlarına karışmıştı. "Lawrence bu olaydan sonra onların hayatında kalmadı mı?"

Başını salladı. "Sadece bir süreliğine. Diğerlerini almaya geldiğinde gitmeye çalıştım ve... Sanırım Miriam bir şeylerin ters gittiğini hissetti."

"Sadece on yaşıdaydın." Sage'in bedeni hıçkırıklarla sarsıldı. "Onlar

etrafında toplandılar. Seni korurlardı. Oh *Tanrım*-"

"Bir gün gelmeyi bıraktı," dedi Belmont. "Ve ben de bunu hiç istemedim. Babanızın neden yanınızda olmadığını merak etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yeterince iyi olup olmadığınızı ya da yanlış bir şey yapıp yapmadığınızı merak etmek. Eğer sadece... *hatalıysan*." Kardeşlerinin yüzleri zihninden süzüldü. "Onlar için bunu istemedim. Olanları kimseye anlatmadım çünkü onlar benim babalarıyla asla elde edemediğim o şansı hak ediyorlardı. Bana karşı olmasa bile onlara karşı iyi biriydi."

Sage onu bıraktı ve katlanmış bacaklarının üzerine oturdu. Mum ışığı gözyaşlarını yanaklarından aşağı süzülen iki altın nehir gibi gösteriyordu. Kadının yüzünde kuşkulu bir ifade olmasını bekliyordu ama *sevgiyi hesaba katmamıştı*. Sevgiyle dolup taşıyordu ve dünyada en iyi tanıdığı kişide bu duygunun yanlış anlaşılması mümkün değildi.

İçindeki bazı küçük yarıkların kapandığını neredeyse duyabiliyordu. Sıkıca kapanıyordu. Lawrence'tan kimseye bahsetmemesinin bir nedeni vardı. Aklında, annesinin ve kardeşlerinin olanlara üzüleceğini biliyordu ama belki de kalbi buna inanmamıştı. Tam olarak değil. Ya Lawrence'a karşı daha dostça davransaydı? Ya bir babaları olduğu için duyduğu kıskançlığı yeterince iyi saklayamadıysa ve bu adamı kızdırdıysa? Bu soruları ona asla sormayacaklarını biliyordu ama yıllardır bu soruları kendisine soruyordu. O kadar çok ki tepkilerinden şüphe etmeye başlamıştı.

Sage'in şefkati onu içine hapsederken bu şüphe de kayboldu. "Artık onun için tehlikede değilsin yoksa ne yapardım bilmiyorum. Bu adaletsizlik asla düzelmeyecek."

"Bilmelerini istemiyorum, Sage. Asla bilmelerini istemiyorum."

"Bunu bana söylemene bile gerek yoktu," diye fısıldadı. "Ben zaten biliyordum. Çünkü sen herkesin mutluluğunu kendinden üstün tutan bir adamsın. Ve bu da seni hepimizin tanıyabileceği en iyi adam yapıyor. Senin gibi biri daha önce hiç olmadı, Belmont. Bir daha da olmayacak. Seni sevebildiğim için ne kadar şanslıyım?"

Belmont'un kalbi durdu... sonra yeni bir ritimle yeniden atmaya başladı.

On Sekizinci Bölüm

Kısa bir süre için, dünyadaki doğru ve yanlış her şey tek bir yerde çarpıştı. Tam orada, ilk sırada, Sage ve Belmont arasında. Doğru, çünkü az önce kalbinin yüksek sesle şarkı söylemesine izin vermişti ve onun ifadesi nefes kesici, vahşi ve güzel Belmont'tu. Yanlış, çünkü adam tek başına sessizlik içinde acı çekiyordu.

Aralarında gezinen zaman kırıntısı kırılıyordu. Çok kırılıyordu. Çünkü ona sarılmak, mırıldanmak ve onunla birlikte dünyaya karşı sinmek istiyordu ama bu şekilde olamazdı. Destek iyi bir şeydi. *Harika* bir şeydi. Ama birbirlerine çok fazla bel bağladıkları için bireysel güçleri azalmıştı. Onunla birlikte olmuştu ve bu ilahi bir şey olsa da, daha fazlasını yapabilirlerdi. Kendi temelleri üzerinde durmak ve birbirlerini ayrı ayrı olduğu kadar birlikte de sevmek. Bu yüzden önce kelimelere ihtiyaç vardı. Anlayış. Aralarındaki çekime teslim olmadan önce.

"Beni seviyorsun,
Sage." "Evet. *Evet.*"

Sert bir sesle arkasını döndü ve geri geldi. "Daha iyiyim. Seni çok fazla sıkıştırmıyorum. Bu yüzden mi?"

Öne doğru atılıp başını onun kucağına koymak istedi ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı. "Benim sana olan aşkım hiçbir şeyin gerçek olmasına bağlı değil. Sadece öyledir." Elleri titriyor ve ona uzanma ihtiyacıyla bükülüyordu. Onları görebiliyordu ve içi acıyordu ama önce bir açıklama gerekiyordu. "Dokunmamızı ve sevişmemizi istiyorum, Belmont. Buna ihtiyacım var."

Göğsü genişledi, alçaldı, eskisinden daha da büyüdü. "Buraya, yanıma gel. Sadece biraz daha yaklaş ve sana içimdeki her şeyi vereyim."

"Edeceğim," diye hırıltılı bir ses çıkardı onun etkisiyle. "Ama bilmeni isterim ki, bana az önce anlattığın hikâye için üzülüyüğümün değil. Üzülüyorum. Bu konuda sonsuza kadar, bir sonraki hayata kadar üzgün olacağım." Bir şey aradı

Doğru kelimeleri. "Ama rahatlığımı kelimelerle hissetmeni istiyorum. Yine de ellerimin senin üzerinde başka bir şeyle ilgili olmasını istiyorum. Bu mantıklı mı?"

"Evet." Sesi şüpheye yer bırakmıyordu. "İhtiyaç. Muhtaçlık değil. Birlikte öğreneceğiz, Sage."

Adamın derin ses tonundaki güven onunkini destekledi. "Sibley'e geldiğinden beri ne kadar yol kat ettiğimize bir bak. Bir gün, şu anda yaptığımız gibi, endişelenmek ya da açıklama yapmak zorunda kalmadan, canım ne zaman isterse sana sarılacağım. Ve her şey yoluna girecek. Değil mi?"

"Her şeyi yoluna koyacağız." Boğaz kasları çalıştı. "Tanrı'ya şükür senin için iyi olabilmemin bir yolu var. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Minnettarlık Sage'in içine doldu, ama hemen ardından öylesine güçlü bir arzunun gölgesinde kaldı ki, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerek Belmont'a doğru sürünmek zorunda kaldı. Ağır bir an boyunca havada asılı kaldılar, asılı kaldılar, tam dokunmanın eşiğindeydiler ki, Sage Belmont'un kollarındaydı, sıcaklık karnını kaynamış şurup gibi dolduruyordu.

Bu sefer farklıydı. Spor salonunda, dokunuşları tereddütlüydü. Şimdi durum böyle değildi. Belmont onu kucağına oturttu ve üzerine çıktı. Elleri aynı anda her yerdeydi, poposunun kıvrımları üzerinde kayıyor, saçlarına gömülüyordu. Belmont'un dilinin taleplerine zar zor ayak uydurabiliyordu; Belmont nefes almak için durmadan dilini onunkine sürüyor, dudakları yeterince geniş olabilmek için mücadele ediyordu. Ama Sage'in içindeki hınzırca şevk, Belmont'un çaresizliğiyle eşleşene kadar arttı, onun ısrarlı çıkıntısıyla buluşmak için kucağında yeterince yakınlaştı ve külotunun hala nemli pamuğunu sert fermuarından yukarı ve aşağı kaydırarak ona bindi.

"Belmont," diye inledi, başı geriye düştü. "Sana şimdi ihtiyacım var."

"Sage." Sage'in yanaklarını sıktı, gözleri o kadar derindi ki Sage neredeyse gözlerinin içine düşecekti. "Ben de seni seviyorum. Zaten biliyordun, değil mi? Sana her baktığımda bildiğini söyle bana."

"Biliyordum," diye fısıldadı, adamın yontulmuş ağzına sert bir öpücük bırakarak. "Ama bunu söylemen gerçekten umurumda değil."

Kahkahaları bir şampanya şişesinin içindeki köpük gibi coşkuluydu. "Şu anda hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ben de çok mutluyum." Belmont onun altında kalçalarını salladı ve ikisi de dişlerini sıkarak inlediler. "Bu çok aptalca," dedi Sage, avuçlarını Belmont'un avuçlarıyla birleştirerek.

kaslı göğüs. "Ama keşke sıcak bir yerde olsaydık da ben..."

"Böylece birbirimizi kıyafetsiz görebilecektik." Adamın iri elleri göğüs kafesinden yukarı çıktı ve göğüslerini kaplayarak onlara saygıyla masaj yaptı. Kalçalarının birleştiği yerde ereksiyonu kabardı ve külotuna doğru itildi. "Bunu ben de istiyorum. Göğüslerin... Onları henüz görmedim ve şimdiden son yemeğim için istiyorum. Ama soğuk olsaydın doğru düzgün düşünemezdim." Öne doğru eğilerek ağzını göğüs uçlarından birinin etrafına kapattı ve elbisenin içinden sertçe emdi, hırıltısı kadının her santimini tüylerle kapladı. "Öte yandan ben..."

Belmont sıraya geri oturdu, ceketini silkti ve gömleğinden sıyrıldı, düğmeleri koptu ve kilisenin zemininde şingırdadı. Ve sonra ilk kez onun önünde çıplak göğüsle durdu. Eğer Sage daha önce şehvet dolu şeyler düşündüyse, şimdi aklından geçenler otobüsleri devirecek ve binaları ateşe verecek kadar *şiddetliydi*. "Yapamazsın-" Sözünü yarıda kesti ve tekrar başladı. "Benden başka kimsenin yanında tişörtünü çıkarmanı istemiyorum."

Sıraya yaslandı, kaşları çatılmıştı ama dudaklarında Sage'in biraz eğlendiğini gösteren bir kıpırtı vardı. "Ben bir tekne de çalışıyorum, tatlı kız. Arada sırada çıkıyor."

Oh, bunu görebiliyordu. O... altın gibi pişmiş ve yüzde yüz kaslı biriydi, stratejik yerlerinde benleri vardı. Sanki melekler, o bakmıyorken onu öpmekten kendilerini alamamışlardı. "Biliyorum." Gözlerini kapatırken bile uzandı ve açgözlü parmak uçlarıyla onun etli göğüslerinin hatlarını çizdi. "Bu benim için gerçekçi bile değildi."

."

Eli kızın bileğine kilitlendi. "Gömlek ileride de üzerinde kalacak." Onun dikkatini çekerek orta parmağını dibinden ucuna kadar yaladı. "Evrenimin merkezini mutlu etmek için ne kadar küçük bir şey. Bu şansa atlamayacağımı mı sanıyorsun?"

Böylece ne olursa olsun birbirlerinin içinde boğulabileceklerdi, öyle görünüyordu. "Seni mutlu etmek için yapabileceğim küçük bir şey var mı, Belmont?"

"Daha mutlu mu?"

Başını eğdi.

Onun dikkatini tekrar yukarı çekti. "Her sabah şu elbiselerini iliklememe izin verebilirsin. Giydiklerini... özellikle de kuşlu olanı. O benim favorim."

"Benim de favorim," diye başardı. "Sadece düğmelerini iliklemek mi istiyorsun?"

"Evet." İçeri girdi ve diliyle kadının yakasında gezindi. "Yatağımın ayak ucunda."

"Tamam."

"Yine de bu küçük bir şey değil, Sage." Dilinden bir nefes daha çekti. "Bu çok büyük bir şey."

Kalçaları adamın kalçalarının iki yanında titremeye başlamıştı. "Yine de yapmana izin vereceğim."

"Çünkü beni seviyorsun."

"Evet," diye fısıldadı, birbirlerinin dudaklarına tekrar dalmadan ve tüketmeden bir saniye önce, çünkü birbirlerinin dudaklarına nasıl taptıklarının başka bir açıklaması yoktu. Vücutları o kadar yakın hareket ediyordu ki, Tanrı'nın kendisi sunaktan inse bile birbirlerinden ayrılamazlardı. Sage, Belmont'u sıranın gıcırdayan tahtasına doğru iterken, en yumuşak tarafını onun en sert tarafının üzerinde dalgalandırırken zerre kadar utanç duymadı. Belmont'un saldırısına *izin verdiğini* bilmesine rağmen, onu titretmek ve ağzının içinde inletmek hayal edebileceği en büyük zaferdi. Buna bayılmıştı. Gücünün, yarı boyundaki bir kız tarafından sıkıştırılmasına izin verecek kadar erkekti.

Ve daha fazla tepki, daha fazla huşu, daha fazla şehvet istiyordu. Adam ne kadar verebilirse ve kadın ne kadar dayanabilirse. Bu yüzden neredeyse tutarlı bir düşünceyle elbisesinin yakasını ve altındaki sütyeni aşağı çekti. Öpüşmeyi bitirdi, Belmont'un onu ilk kez üstsüz görebilmesi için arkasına yaslandı, ama Belmont tek bir hamleyle eğilip yüzünü göğüslerinin arasına gömmeden ve adını boğuk bir şekilde söylemeden önce sadece erkek açlığının puslu bir görüntüsünü yakalayabildi. "Güzelim. Seni küçük *güzel*." Birkaç santim döndü, sert yanağını kızın sağ meme ucunun üzerinde gezdirdi... ve sonra emdi. Sanki sonsuz yaşam iksiri içeriyorlarmış gibi sırayla göğüslerini emdi. "Bir oda ötede olduğunu bilmenin bana ne yaptığını bilmiyorsun. Ya da Suburban'da bir koltuk arkamda. Bacak bacak üstüne atmış, sırtın dimdik, çok şıktın. Ve tek düşünebildiğim meme uçlarının rengiydi. Onları emdiğimde daha da kızarıp kızarmayacaklarıydı. Kendimden utanmalıydım. Seni kaç kez duş alırken ya da yatmaya hazırlanırken hayal ettim. Sadece bir oda ötede. *Bir oda*."

İnanılmaz. Adamın onu bir kadın olarak görüp görmediğinden o kadar emin değildi ki. Meğer saygıdan dolayı kendini tutuyormuş. Tabii ki.

Belmont'u vardı. "Onlar artık senin," diye mırıldandı, nefes nefese kalışları arasında. *Onun ağzı.* "Ne zaman görmek istersen gömleğimi kaldırabilirsin."

Sage gözlerini açtığında adamın yüz ifadesinin acıdan ibaret olduğunu gördü, her ne kadar homurtuları sadece memnuniyetten ibaret olsa da. Göğüslerinin üzerindeki ağzı zihnini şişmiş etinden uzaklaştırmıştı, ama kesinlikle vücudunu değil, çünkü durmadan onu öğütmeye devam etti. "Sage..." İnledi, başı bir tarafa doğru eğildi. "Seni acele ettirmek istemiyorum. Üstümdeyken kendini çok mükemmel hissediyorsun, ama üzerinde hareket ettiğin parçam, tatlı kız... acıyor. Daha önce ağrıttığını sanıyordum ama şimdi... seni inlerken ve beni becerirken izliyorum-"

"Özür dilerim, tatlım, özür dilerim."

Acısı bulutların dağılması gibi dağıldı.

"Tatlım?" "Evet."

Onu öpmek için daha da yaklaştı ve bum-acı yüz ifadesine geri döndü, boynundaki kordonlar bir yol haritası gibi öne çıktı. "Siktir. Oh, lanet olsun."

Belmont nadiren küfrederdi ve onun bu özelliğini severdi ama soğukkanlılığını kaybetmesi Sage'i şimdi tahrik ediyordu. Hem de çok. "İhtiyacımız var mı..." Yanaklarında ve boynunda bir sıcaklık belirdi. "Sanırım korunmaya ihtiyacımız var. İlk seferimiz olmasına rağmen ve-"

Parmağını dudaklarına götürdüğünde gözleri sevgiyle dolup taşıyordu. Sonra eli cebine gitti ve altın harflerle yazılmış siyah, kare bir paket çıkardı. "Bunu takarken beni öper misin?" Alt dudağını bir hipnozcinun saatini salları gibi ıslattı. Sage bir elini Belmont'un dağ gibi göğsüne koydu, diğeri eliyle de fermuarını açmasına yardım etti. Öpücük bu kez farklıydı, daha kışkırtıcıydı. Daha fazla yemleme. Birbirlerine lateksi nabız gibi atan köküne kadar yuvarlamalarına yardım ederken, dişlerini alt dudağının etrafına kapatıp tutması doğru görünüyordu.

"O güzel sarı iç çamaşırını çıkarmanı istiyorum ama ayağa kalkmanı istemiyorum." Sesi sıcak bir yağ gibi kızın üzerinde geziniyordu. "Yarın sana daha fazla alacağımdan emin olacağım, ama şimdi onları yırtacağım, tamam mı? Çünkü seni benden başka hiçbir yerde istemiyorum."

"Tamam," diye kesik kesik nefes almayı başardı. "Ben de uzakta olmak istemiyorum."

Yırtılma sesi sessiz kilisede yankılandı. Bu onu tahrik etti. Kız bunu görebiliyordu.

Gözleri parladı, yırtık kumaşı sıranın üzerine bırakırken boğazının derinliklerinden kısık bir ses geldi, dikkatini bir an bile ondan ayırmadı. "Ben sadece... üst kısmını içine sokacağım, Sage." Bu sözleri söylemek onu çözmüş gibiydi, gözleri kapanıyordu. "Ondan sonra ne kadar alacağın sana kalmış. Ve ne kadar zamana ihtiyacın olduğuna. Seni acele ettirmeyeceğim. Canım yanıyor ya da sinirlenmiş gibi görünsem bile acele etme. Tamam mı?"

"Evet, Belmont." Belmont'un ereksiyonunun kalın başı Sage'in girişinden içeri kayarak aralarında ıslak, kaygan bir ses çıkarırken her ikisi de nefeslerini tuttu. İlk birkaç santim Sage'in içine girer girmez, Belmont'un elleri yanlara doğru uçtu, arkasındaki sırayı kavradı, güçlü göğsünün kaslarını gerdi ve esnetti. Onun içinde olmak, erkek güzelliğinin sergilenişini yakından izlemek, Sage'in nefes nefese kalmasına neden oldu, kalbini dört nala koşturdu. "Çok iyi hissettiriyor." Aşağı uzandı ve adamın sertliğini çevreledi, kalçalarını öne doğru yuvarlayarak bir et parçasını daha içine aldı. "Sen... seni ne kadar istediğimi biliyor musun?" Nefes aldı. "Şu ana kadar bunun ne anlama geldiğini bildiğimi bile sanmıyorum."

Yüzünün kenarından boncuk boncuk ter akıyordu, dişleri birbirine kenetlenmişti, o kocaman göğsü *kabarıyordu*. "Bunu bana açıkla."

Sage'in karnındaki kadınsı heyecan titreyerek uzuvlarına yayıldı. Üstteydi. Kontrol ondaydı. Bu gece onunla ilgili değildi, her ikisiyle de ilgiliydi ama sözleri, hareketleri ona zevk veriyordu. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak sakladığı sırları serbest bırakması için gözlerindeki cesaret... bu, onun keşfedilmemiş bir parçasını serbest bıraktı.

Sage tırnaklarını Belmont'un omuzlarındaki etlere geçirdi ve onun tatmin edici homurtusunu sevdi. "Çok ateşlisin," diye mırıldandı Belmont'un ağzına karşı. "O kadar büyük ve ateşlisin ki bunun farkında bile değilsin. Bazı sabahlar, kahve almak için beni takip ettiğinde ve elinde arabanın anahtarları varken... dünyanın efendisi gibi görünüyorsun. Ve ben senin..."

"Ne?" diye sordu kısık sesle. "*Söyle bana.*"

Kendini aşağı doğru bastırdı, ereksiyonunun iki santimini daha aldı, tam acı noktasında durdu, adamın boğuk iniltisi havayı böldü. "Beni... becermek istemeni... istedim."

"Sage," diye bağırdı Belmont, öne doğru fırlayarak. Bir ön kolunu Sage'in sırtına doladı ve kasları gerildi, sanki onu son bir kez daha tahrik etmek istiyordu ama kendini tutmayı başardı. "Bunu ben de istemiştim ama yapamam-"

"Söyleyecek misin?"

"Seni beceremem-" Vücudu sertçe titredi. "İstediğim gibi değil. İlk kez değil."

"Biliyorum," dedi dudaklarını birbirine sürterek. "Ama sen istiyorsun."

"Evet. *Evet.*" Sırtının küçük kısmına dolanan ön kolu aşağıya indi, avuç içi kızın sol yanağına yaklaştı. "Ama hayır. Sage'im için fazladan acı yok. Önce ben öleceğim."

"Birazcık mı?" diye fısıldadı, soru ağzından çıkana kadar ne soracağının farkında bile değildi. "Sadece birazcık. Onu aldığını hatırlamak istiyorum." *Bekâretimi.* "Tam olarak nasıl hissettirdiğini hatırlamak istiyorum-"

"Sonuna kadar ittiğimde mi, Sage?" Adamın eli kadının sırtında bir yumruğa dönüştü, diğer eli ise sıranın inlemesine neden oldu. "Şu anda yarısına kadar girmiş durumdayım ve sen şimdiden kalçalarını üzerime kapatmaya çalışıyorsun." Bakışları kızın yüzünün her yerinde dans ediyordu. "Gerçekten ne istediğini biliyor musun?"

"Evet." Parmak uçları adamın göğsünde ve boynunda kayarak saçlarına dolandı. "Belmont, *lütfen.*"

Sage saniyeler içinde sırtüstü yatmış, altındaki tahta gıcırdamaya başlamıştı. Belmont'un cüssesi sıraya sığmayacak kadar büyüktü, bu yüzden Sage'in üzerine çıkarak bir dizini tahtaya, bir ayağını da yere dayadı, Sage'in iki bacağı da hâlâ onun beline dolanmıştı. "Seni seviyorum. Tanrı yardımcım olsun. Seni seviyorum. *Tanrım-*" Isırılmış bir hırıltıyla, kalın etinin geri kalanını Sage'in içine soktu, alınlarını birbirine dayadı ve bakışlarını sabit tuttu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun? Seni seviyorum."

Belmont'un yoğunluğu karşısında öylesine büyülenmişti ki, rahatsızlığın şokunu neredeyse unutmuştu. Her nasılsa alçak mum ışığında gözlerinin mavisini parlıyor, insanoğlunun bildiği her duygu sırayla derinliklerinde yüzüyordu. Saçları yüzünün etrafına düşerek güzelliğinin bir kısmını gizliyordu ve Sage onun hiçbir parçasının gizlenmesini istemediği için çılgınca saçlarını geriye itmeye çalıştı. "Ben de seni seviyorum," diye inledi. "Sen bana bakarken hiç acımıyor."

"O zaman durmayacağım."

"Yapma." Sage kalçalarını oynattı ve inlemeleri birbirine karıştı. "Durma."

Daha sonra gelen şey, Sage'in bu adamla bu kadar yakından bağlantılı olduğunu bildiğinden beri hararetle parçacıklar halinde hayalini kurduğu şeydi

vücudu. Belmont'un kontrolü bir nebze olsun zayıfladı, hayvan adamı gölgede bıraktı ve kızın bedeni şehvetinin nesnesi haline geldi. Temel, esaslı bir şekilde sahip olmaktan kendini alıkoyamadığı et.

Yüzü onun boynunun kıvrımını buldu, pompaladıkça, pompaladıkça, onu geri çekmeden ve daha sert, daha hızlı girmeden önce onu sıranın üzerinde kısa bir mesafe kaydırırken adını inleyecek bir yer buldu. Bir erkeğin dünyadaki son gününe tutunduğu gibi onu tuttu ve Sage bundan gurur duydu. Kalçalarını sıranın izin verdiği kadar açtı, tırnaklarını adamın arkasına geçirdi ve onun minnettarlık, övgü ve coşku dolu sözlerini ezberleyerek onu teşvik etti.

"Canını yakıyor muyum, Sage?" Neredeyse bağırıyordu, dizini daha yukarı itip çenesinin gevşemesine neden olacak bir açı verirken bile. "*Tanrım*. Sadece buranın içinde çok küçüksün. Hiç... bu kadar dar başka bir şey yok. Nasıl hissettiğine inanamıyorum."

İşte o zaman içinde hareket eden adama hayret etmeyi bırakıp nasıl hissettiğine odaklanmayı başardı. İyi. Cevap iyiydi... ilk başta. Adam pürüzsüz ve şıktı, sadece birkaç dakika önce dokunulmamış yerlere ulaşıyordu. Dalgın bir şekilde, ilk fırsatta Belmont'u teknesini kullanırken izlemeye karar verdi, hareket etme şekline tanık olmak için, çünkü hiçbir fikri yoktu. Bu kadar akıcı bir şekilde yuvarlanabildiğine, kalçalarının yavaşladığına, açı yaptığına ve böylesine hınzır bir eğimi koruduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Ve sonra sürtünmek için doğru yeri buldu ve tüm tutarlı düşünceler sise dönüştü.

"Oh. Oh, orada. Tam orası." Sırtını kendi kendine kamburlaştırdı. "Üzerimde kayma şeklin."

Ani odaklanması bir elektrik dalgalanması gibi zıpladı, incelemesi bir battaniye gibi üzerine düştü. "Hareket etmeyeceğim. Burada kalacağım."

"*Lütfen*."

"Bana *lütfe*n demek zorunda değilsin, tatlı kız." Belmont'un saçları yine yüzünün iki yanına dökülmüştü, bu yüzden sadece alt dudağını beyaz dişleriyle nasıl sıkıldığını görebiliyordu, sadece ara sıra sıcak mavi gözlerin bakışlarını yakalayabiliyordu, ama elleri, saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırmak için onun itici poposuna yapışmakla meşguldü. "Hiçbir fikrin yok, Sage. Seni bu şekilde iyi hissettirebildiğimi bilmenin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Şu haline bak. Şimdi seni daha sert becermemi ister misin?"

"Evet. Devam et." *Ohh*. Oh, lateksin hemen altındaki kısmı klitorisine sürtünüyordu. Çok iyiydi. *İnanılmazdı*. Ağzından dolayı hâlâ çok hassastı ve kalçalarının her kaygan sürüşü o ateş fırtınasını inşa ediyordu

tekrar. Belmont'un dilinin onu yalamasını izlemek geçen sefer onu kırılma noktasının ötesine itmişti, ama şimdi onun sıkılaştan karın kasları, kaba kesimli, gergin kolları ve bu bağlantı -aralarında gürleyen bu bağlantı-bakmayı bırakamadığı ışık gösterisiydi. Ve bu onun erkeği idi, sonsuza kadar, ölene kadar ve hiç kimse onun içine sürdüğü ete dokunmamıştı. Giderek daha sert, nefesi kısılırken, dudaklarındaki adı daha ısırgan ve çaresiz hale geliyordu. Kalçalarını çevirip küfrederken, çelik ereksiyonunu tomurcuğun üzerinde yana doğru sürüklüyordu-

Sage atmosferin içinden nefes almaya ya da düşünmeye izin vermeyen bir yere fırladı. Şimdiye kadar yaşadığı en muazzam zevk vücudunun alt yarısını delip geçerken orada asılı kaldı, mevcut her kası kasıldı ve çılgılık atarken onu bir sünger gibi sıktı, sıktı.

"Belmont."

"Buradayım," diye gürledi, sesi bir kasırganın devrimi gibiydi. Tam kulağının dibindeydi, nefesi tam da ihtiyacı olan yere, zihnine doğru akıyordu.

Vücudu kırılmaya hazırdı ve kadın otomatik olarak karşılık verdi, eşini rahatlatmak için çıldırdı, kalçalarını dalgalandırdı ve onu kendisiyle birlikte kırmaya teşvik etti. O da bunu yaptı... hem de en güzel, en canavarca şekilde. Belmont pompaladıkça sırtı gıcırdayarak sıraya yapışıyor, onu son bir kez gıcırdayan tahtaya sabitliyor ve karanlık kilisede adını haykırıyordu.

"Sage."

Dev gövdesi titriyor, yüzü az önce yaşadığı aynı mutluluk verici acıyla çarpılıyordu. Saatlerce sürecek gibi görünüyordu ve öyle olmasını diledi. Bu adamın altına uzanıp orgazmın onu sonsuza dek içine çekişini izleyebilir ve bunu onunla paylaşmanın kendisi olduğunu bilebilirdi. Ama adam öne düşüp onu kendine doğru çektiğinde, bu dileğini değiştirdi. Dünyada Belmont tarafından kucaklanmaktan daha iyi bir şey yoktu.

"Tatlı kız," dedi saçlarına doğru, sesi çakıl taşından yapılmıştı. "Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin." Onun yanağını, çenesini öptü. "Ben buradayım."

"Sonsuza kadar, yine de." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve kızın gözlerini

kendi. "Benim için bir günün nasıl geçtiğini sordun. Bir daha asla böyle bir gün yaşamak istemiyorum. Seni aradığımda, diğer uçta benim olduğumu bilmeni istiyorum,

Çünkü nefesimi çok iyi biliyorsun. Sabahları ve geceleri gelgitleri seninle paylaşmalıyım. Belki de sen yokken bile öyleydim. Birlikte yüzleşebileceğimiz günlerle yalnız yüzleşmeyelim, Sage. Bunun mümkün olduğuna dair bana söz ver."

Sage geleceği tahmin edemezdi. Pazartesi sabahı-gelecek aylar -çok belirsizdi. Belmont onun kararlılığını aşp madene girmeye zorlayacak mıydı? Yoksa kadın onu engellemenin bir yolunu mu bulacaktı? Yine de bu gece kalbindekinden başka bir cevap yoktu. Hayatı bu adamınkiyle iç içe geçmişti. Ona baktığında, o geçmiş, şimdiki zaman ve gelecekti. Bu yüzden onun günlerini birlikte geçirme isteğini geri çeviremezdi. İster yan yana ister ayrı olsunlar, gelgiti hep birlikte paylaşmayacaklar mıydı? Şu anda hiçbir şey bundan daha kesin olamazdı. "Söz veriyorum."

Cevap veren gülümsemesi ona bunun doğru cevap olduğunu söyledi. İyi olacaklarını.

Birkaç saatin her şeyi değiştirebilmesi inanılmaz.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Kulübeye vardıklarında Sage yolcu koltuğunda uyuyordu.

Kadının yorgunluğuyla ilgili bir şey onu gururlandırdı ama böyle bir tepki vermekten hoşlanmadığı için bunu bir kenara itti. Minnettar olmalıydı. Evet, Tanrı onun öyle olduğunu biliyordu. Bir kadının elini tutması ve onunla birlikte kiliseden bu kadar güvenle yürümesi, onu koltuğa bağlama onurunu ona vermesi, bu göreve değer vermek anlamına geliyordu. Onu uyutacak kadar doyurmakla övünmek değil.

Yine de ne kadar kemiksiz görüldüğünün tadını çıkarmamak zordu. Sage'in içine sikini bastırdığını hayal etmesine izin verdiği zamanlarda utanç da beraberinde gelmişti. Ama bu gece onu bundan kurtarmıştı ve sonuç tarif edilemezdi. Onun bu şekilde *konuşabileceğini* hiç bilmiyordu. Ya da onu kısıtlamalarından vazgeçmeye zorlayacağını. Buna bayılmıştı. Kışındaki çivi izlerini hâlâ hissedebildiğini fark ettiğinde Belmont'un ağzının bir köşesi kalktı. Ve teslim oldu, kadını memnun ettiği için kendisine birkaç tatmin atışı izni verdi. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yine de ona bedeninden daha fazlasını vermişti. Kiliseye girdiklerinde içinde olan bazı çirkin şeytanlar, oradan ayrıldıklarında sürgün edilmişti. Madenin üstesinden gelmenin kolay olacağını düşünerek kendini kandırmıyordu. Kolay olmayacaktı. Daha şimdiden saat kulaklarında yüksek sesle işlemeye başlamış, yarın sabaha doğru geri sayıyordu. Ama oraya Sage'in onu sevdiğini bilerek gidecekti. Önünde uzananlarla yüzleşmesine yardımcı olabilecek bir şey varsa, o da buydu.

Suburban'dan çıktı, mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak sürücü tarafındaki kapıyı kapattı. Ön çamurluğu yuvarladı, kanı Sage'i yatağa taşımanın heyecanıyla pompalanıyordu. Onu çarşafıya yatırıp ayakkabılarını çıkardı ve sabah kolayca bulabileceği bir yere koydu. Vücut ağırlığı yatağı ağırlaştıracak ve onu uyandıracaktı.

Bu yüzden bazen uzun bir iş sırasında teknede yaptığı gibi bir sandalye bulur ya da yere yatardı.

Yolcu tarafına varmadan hemen önce durdu ve camdan Sage'e baktı. İşte bu kadar. Yarından önce kalan son saatler üzerlerine çökmüştü. Henüz bir günlerinin çalındığını bile bilmiyordu ve bunu bilmek bile boğazını düğümlemek istiyordu. Muhtemelen onu madene gitmekten vazgeçirmek için fazladan yirmi dört saate güveniyordu. Ya da belki de onu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını kabul etmişti. Her iki durumda da ona bu şansı vermiyordu, değil mi?

Belmont ellerini Suburban'ın kaputuna dayadı ve nefes aldı, sürücü tarafına geri tırmanma ve ikisini de kasabadan hızla çıkarma dürtüsüyle savaştı. Yarın bir adam onu toprağa gömecekti, tıpkı başka bir adamın onu o kuyuya ittiği gibi; sadece farklı yöntemler kullanıyorlardı. Başka bir insanın kendisi ve Sage üzerinde bu kadar baskı kurmasından nefret ediyordu. Ama bundan kurtulmanın yolunu bulana kadar çalışacak ve savaşıyordu.

Kararlılığı tamdı ama saatler kala karanlığın yaklaşmasını, etrafını sarmasını ve onu yutmaya çalışmasını engellemek için hiçbir şey yapamıyordu. Sage uyuyor olsa bile, aralarındaki bu yeni anlayışı ihlal etmeyecekti. Doğru olmadığı sürece onu rahat bırakmayacaktı. Henüz o noktada değillerdi. Bu yüzden huzursuzluğu geçene ve Sage'i yolcu koltuğundan kaldırıp bırakana kadar Suburban'ın etrafında volta attı.

Sage'i çarşafın üzerine yatırıp ocağı yaktığında, Belmont onun ceketini ve ayakkabılarını çıkarıp battaniyeyle örtme ve geri çekilme hayalini gerçekleştirdi. Onu sevdiğini iddia eden kadının mükemmelliğine hayran kalmıştı. *Onu*. Bir gün onun yanında uyuyacak, hem rüyalarında hem de kâbuslarında ona sarılacaktı. Ama bu, aralarındaki sırlar ortadan kalkana kadar olmayacaktı. O zamana kadar, kendine bu zevki tattırmayacaktı.

Belmont kapının eşiğinde durakladı ve Sage'e uzun uzun bakarken boğazındaki yumruğu yuttu. Ve cehennemiyse yüzleşmeye gitti.

* * *

Sage yastığının içine boğuk bir nefes çekerek uyandı.

Sıcaktı ama güvende hissetmiyordu. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü

Belmont yakınlarda olmalı. Onunla yatakta olmasa bile, dışarıda Suburban'da olurdu.

Göğsünde oluşan soğuk korkuyu yok etmeye çalışarak, bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve odayı inceledi. Ocakta közler parlıyordu ve ayakkabıları ocağın önünde düzgünce dizilmiş, çorapları kıvrılıp içine sokulmuştu. Ama Belmont yoktu.

Neden panikliyordu? Belmont'un karanlığa doğru yürüdüğü rüyayı yine görmüştü ama bu yeni bir şey değildi. Bu rüya haftalardır tekrarlanıyordu. Belki de dün gece anlattığı hikâye onu tedirgin etmişti. Evet, öyle olmalı. Bu, güvenebilmesi gereken bir yetişkinin ellerinde bu kadar gereksiz korkuya katlanan çocuk için üzülen herkesi başıboş bırakırdı. Kalbi, sanki ona hiç sempati borçlu değilmiş gibi, hikayeyi bu kadar kısa ve öz anlattığı için asla sızlamayacaktı. Sanki büyük bir adaletsizlik yapılmamış, Belmont sessizce acı çekerken sevdiği insanlar hiçbir şeyden habersiz hayatlarına devam etmemiş gibi.

Daha fazla değil. O dört günü tekrar yaşamasına izin vermeyecekti.

Yine de onun madendeki yerini almasını nasıl engelleyecekti? Belmont onu hiçbir zaman inkar edememişti, bu yüzden onun tüm yalvarmalarına rağmen kararlı durmasının ne anlama geldiğini biliyordu. Onun fikrini değiştirmek mümkün *değildi*. Ama ya Augie'ninkini değiştirebilirse?

Dün gece Belmont kuyuya itilişini ve sonra da bunu ailesinden saklayışını anlatırken, Sage onun acısından başka bir şey düşünemeyecek kadar dehşete düşmüştü. Ama şimdi onun sözlerini tekrar dinlerken kendi durumunu daha net görüyordu. Belmont, Lawrence'ın ona yaptıklarının yükünü taşımayı hak etmiyordu. Adamın çocuklarıyla olan ilişkisini mahvetme olasılığı yüzünden suçluluk duymayı hak etmiyordu. Ama o bunu göremiyordu.

Tıpkı Sage'in ailesini terk ettiği için kendini hırpalamayı bırakamadığı gibi.

Belmont huzuru ve mutluluğu hak etmişti. Bu, Thomas ve Bernie'ye bu kadar uzun süre bakarak onun da bunu hak ettiği anlamına mı geliyordu? Evet, öyle olabileceğini düşündü. Birbirlerini seviyorlardı. *Sevgi*. Bu yolculukta pek çok engelin üstesinden geldiğini görmüştü... ve Belmont'la arasındaki aşktan daha güçlü bir aşk yoktu. Göğsündeki sıkıcı organ ona bunu söylüyordu. Yine de sorumluluk duygusu onu terk etmemişti.

Peki çözüm neydi? Ailesinin desteğe ihtiyacı vardı ve Augie de kendi payını istiyordu. İkisini birden idare etmenin bir yolu var mıydı? Eğer bir ev ayarlayabilirse

Kaliforniya'dan yapılacak faizli ödeme planıyla, babasının madende kalan iki ayının bakiyesini ödeyeceklerdi. Ve Belmont'la birlikte güneşin altındaki yerini korumak için ne pahasına olursa olsun onlara para gönderecekti. San Diego'ya geri dönme olasılığı bile, ki bunu bir daha yapabileceğini hiç düşünmemişti, içini sıcaklıkla dolduruyordu. O da Belmont da mutlu olmayı hak ediyordu... ve birbirleri olmadan mutlu olamazlardı. Sibley'de de mutlu olamazlardı. Bu yüzden bir kez daha şeytana gidip davasını savunacaktı. Başarısız olamazdı -olmayacaktı- çünkü bu kez Belmont'un hayatı için pazarlık yapıyordu.

Kendini kararlı hissedenden Sage arkasını döndü ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, Belmont'u görmek için sabırsızlanıyordu. Ona dokunmak için. Bacaklarının arasında, dün gece adamın bulunduğu yerde bir rahatsızlık vardı. Nedense bunu ona anlatmak istiyordu. Bu aptalca mıydı? Vücudunun sırlarını ona açmaya duyduğu bu ani ihtiyaç? Bilmiyordu. Ve umurunda da değildi. Dün gecedenden sonra aralarında şüpheyi yer yoktu. Adam onu seviyordu. O da onu seviyordu. Her şey bu geri dönülmez gerçeğin etrafında şekillenecekti.

"Belmont?" Sage dökülen saçlarını omzunun üzerinden geriye iterek seslendi. Bir süre dinledi ve pencere camındaki sabah çiyinin damlamasından, dışarıdaki rüzgârın uğultusundan başka bir şey duymadı. Önsezi yine midesinde bir sis oluşturmaya çalıştı ama onu başından savdı. Belki de kahvaltı için kasabaya inmişti. Sabah ilk iş olarak kahveye ihtiyacı olduğunu biliyor olmalıydı.

-Bu onun rutiniydi. Ve onun rutini de insanlarla ilgilenmekti. Onun.

Onunla da ilgileneceğim.

Sage giysilerini değiştirdi, çoraplarını bacaklarının hassaslaşmış derisinde sürükledi, gri, uzun kollu trapez elbisesini başına geçirdi. Ve dudaklarını gıcıklayan bir gülümsemeyle kulübenin kapısını iterek açtı

-

Dün gece Suburban'ın olduğu yerde tanıdık olmayan bir araç duruyordu. Parlak krom tekerlekleri ve camında asılı altın bir haçı olan orman yeşili bir SUV'du. Ve o biliyordu. Aracın kime ait olduğunu biliyordu.

"Uyanma vaktin gelmişti," dedi Augie soluna doğru.

Sage'in başı o kadar hızlı döndü ki, acı boynunun yan tarafına doğru fırladı. İnkâr ve kafa karışıklığının etkisiyle yere yığılmamak için kendini kapının çerçevesine dayadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Augie arabasının ön tamponuna yaslandı. "Sen ve senin

Erkek arkadaşım kendimi açıklamak zorunda olduğum izlenimine kapılmış gibi görünüyor." Gülümsemesi mizahtan yoksundu. "Açıklamıyorum. İkinizin de bunu bilmeniz zamanı gelmişti."

"Erkek arkadaşım..."

Birbirlerinin yanında sadece iki dakika geçirmiş olmalarına rağmen Augie'nin sesinin Belmont'a bu kadar tanıdık gelmesinden hoşlanmamıştı. Özellikle de Augie'nin sanki elbise ve çorap yerine mayo giyiyormuş gibi vücudunu rahatça incelemesinden hoşlanmamıştı. "İçimden bir ses dün gece minnettar olacağın konusunda yaptığım tahminin doğru çıktığını söylüyor."

Neden bahsediyordu? Sage'in ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Her an buraya gelebilir." Kapıyı kilitlemek ve polisi aramak için cep telefonunu açmak niyetiyle içeri doğru ilerlemeye başladı ama Augie'nin bir sonraki sözleri donup kalmasına neden oldu.

"Hayır, yapmayacak." Dişlerinin arasından hava emdi. "Madendeki eğitim akşam yemeğine kadar bitmez, küçük Sage. Bunu biliyorsun."

"Madende değil," diye otomatik olarak cevap verdi, çünkü beyni mantığı bir kenara bırakıp doğrudan inkâra yönelmişti. Augie'nin, aksini kolayca doğrulayabilecekken Belmont'un madende olduğu konusunda yalan söylemesi için iyi bir neden olmayabilirdi ama Belmont bunu ona *yapmazdı*. Bir açıklama yapmadan gitmezdi. "Her an dönebilir."

Augie güldü. Sage'in kusacağını düşünmesine neden olacak kadar uzun ve sert. "Neden buraya gelmiyorsun, sana küçük bir hikaye anlatayım?"

Başını iki yana salladı. Yapabildiği tek şey buydu.

Augie kendini beğenmiş bir iç çekişle, "Sen bilirsin," dedi. "Dün senin adamı motelde ziyaret ettiğimde, sana söylemeyeceğini hissetmiştim."

"Bana ne söyleyeceksin?" diye mırıldandı.

"Baban yine yaptı yapacağını." Topuklarını çaprazladı, soldan sağa. "Zorlukla kazandığı tüm parayı içki ve sigaraya harcadı, ipotek için tek kuruş bırakmadı. Ya da annene." Son kelimeyi küçümseyerek söyledi, gözlerinde öylesine nefes kesici bir nefret vardı ki, Sage korkusunu daha fazla bastırmaya çalışmadı. "Biliyorsun, bu kasabadaki herkes, kefaletleri ödenene kadar benden nefret eder. Sen de dahil. Öyle değil mi? *Küçük Sage*."

Midesi bulanıyor, kapı çerçevesini sıkıca kavradığı için avuçlarına kıymıklar batıyordu. "Her neyse, söyle bana," diye hırıldadı. "Konuşma yapacak zamanım yok. Gidip Belmont'u almalıyım."

Augie başını öne eğdi. "Ona ulaşmak için madenin oldukça derinlerine inmeniz gerekecek. Ve artık bir çalışan olmadığına göre

Sanırım buna izin verebilirim."

Hava kulaklarının etrafında çatırdadı. Hayır. Yalan söylüyor olmalıydı. Şeytan bir yalancıydı, değil mi? "Dur," diye neredeyse bağıracaktı. "Durdur şunu. Orada olamaz."

Augie'nin onun sıkıntısından zevk aldığı belli olunca kendini dizginlemeye çalıştı ama dizleri bükülmek üzereydi. Augie son darbeyi indirerek, "Babanın, Bay Clarkson'ın üç yıl daha kışını yırtmasına yetecek kadar borcu var," dedi. "Bu sabah gelirken biraz titrek görünüyordu, söylemeliyim."

"Hayır..." Dünya tersine döndü. Babası gerçekten de onun o karanlık cehennemde üç yıl geçirmesine izin vermeye hazır mıydı? "İki ay. Sadece iki ay olması gerekiyordu." Sage pes etti ve ayakları çıkıntıdan sarkıp toprağa saplanarak oturdu. Titriyordu. Belmont titrek görünüyordu. *Tanrım, hayır.* Eklenen borcu biliyordu ve ona söylememişti. Gitmiş ve cezasını çekmeye başlamıştı. Kabusundaki görüntü gerçektir.

"Başını dik tut. Bir adamın ne zaman kolayca kırılacağını bilirim ve bu onlardan biri olmayacak." Gülümsediğinde dişleri bembeyaz parlıyordu. Fazla beyaz. "Benim açımdan küçük bir çaba olmadan olmaz. Ve içinden bir ses ona teklif edeceğim fazla mesaiyi geri çevirmeyeceğini söylüyor."

"Ne istiyorsun?" Sage büyük bir çabayla başını kaldırdı. "Buraya sadece benimle alay etmeye gelmedin. Ne istiyorsun?"

"Zeki kız," diye mırıldandı Augie, yapışkan bakışları bacaklarından aşağı inip yukarı çıkarken. "Güzel de bir kızsın. Etrafta tüm süslerle dolaşmıyor olabilirsin, ama önemli yönlerden annene benziyorsun."

Görünmez karıncalar Sage'in teninde geziniyordu ve eğer Belmont'un ona ihtiyacı olmasaydı, uyuşmak için dua ederdi. Kulübeye geri döner, uzanır ve yastığına çılgılık atardı. Ama ona ihtiyacı vardı. Tam o anda acı çekiyordu. Bunu hissedebiliyordu, sanki tam oradaydı ve kulağına fısıldıyordu. Tanrım, bunun doğru olması için her şeyini verebilirdi.

"Evet, sen kesinlikle akıllı bir kızsın küçük Sage, bu yüzden ailenle ciddi bir tartışmam yokmuş gibi davranarak zekana hakaret etmeyeceğim." Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Sadece zor duruma düştüklerinde beni kullanmıyorlar. Hayır. Benimle *alay ettiler*. Bok içinde iki domuz gibi yaşamalarına rağmen çok mutluymuş gibi davranıyorlar. Ona istediği her şeyi verebilirdim ama o işini bile doğru dürüst yapamayan berbat bir ayyaş seçti. Tam bir *israf*."

"Özür dilerim," derken buldu kendini, canını yaksa da. "Yaptıkları yüzünden incindiğin için üzgünüm, ama ben de incindim. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

"Çok kötü, kızım. Kendini bu işin içine soktun." Augie tamponu itti ve birkaç adım ötede durdu. "Bana yardım için geldin. Bir *çözüm için*. Sen de içten içe onlar gibisin ve sana da öyle davranılacak."

Yenilenen suçluluk ve korkunç bir önsezi duygusu kaslarının sertleşmesine neden oldu. "Nasıl yani?"

Kanat uçlu ayakkabıları yer değiştirirken toprakta çıtırdadı. "Bu kasabanın önünde beni aptal yerine koydular. Herkesle birlikte benim de yüzüme güldüler. Ben de çalıştım, biriktirdim ve kendimi saygıdeğer biri haline getirdim. Babanın asla olamayacağı bir şey. Ama o yine de beni istemedi. Bunu herkes biliyordu. Kasabamın insanları." Elini ağzına götürdü. "Şimdi onları aptal yerine koyacağım. Erkek arkadaşının madenden temelli çıkmasını mı istiyorsun? Babanın emekliliğini onaylamamı mı istiyorsun? Sen benim karım olacaksın. O zaman kimin güleceğini göreceğiz."

Sage'in boğazından aynı anda hem histerik hem de hüzünlü bir kahkaha koptuğunda bu ironi ikisinin de gözünden kaçmamıştı. "Dünyadaki son iki insan olsaydık bile seninle evlenmezdim."

"Bunu göreceğiz, değil mi?"

Augie topuklarının üzerinde dönüp gitmeye başladığında Sage ayağa fırladı. "Bekle." Gergin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu sabah sana gelecektim-"

"Şok edici."

"Bir ödeme anlaşması hakkında soru soracaktım," diye devam etti ara vermeden. "San Diego'da iyi bir işim var ve borçlu olduğu her kuruşu faiziyle birlikte geri ödeyeceğim."

Kulağına bile saçma gelmişti ama Augie'nin karşılık olarak sadece homurdandığını görünce daha da saçma geldi. "Başka bir borç için bana sürünerek gelmeyeceğini garanti etsen bile, Sage, ikimiz de bunun gerçekten parayla ilgisi olmadığını biliyoruz."

Sage, patikada geri geri giden cipin ardından dehşet içinde bakakaldı.

* * *

Belmont, yumuşacık turuncu kulak tıkaçlarını kulaklarına soktu ve dua etti

gürültüyü bastırırdı. Üzerinde çalıştığı yeraltı makinelerinin seslerini değil. Onu rahatsız eden motor sesi de değildi. Kaliforniya'daki kendi teknesinin motoru da aynı derecede gürültülüydü. Kafasının patlamasını engelleyen tek şey bu aşinalıktı.

Hayır, seslerdi. Arama ekibi bir futbol sahası öteden ona sesleniyordu. Teneke sesler kafatasının etrafında geri tepen mermiler gibi patlıyor, kemik parçalarını kırarak etrafa saçılıyordu. Sonra yaralı bacağındaki keçi toynaklarının yumuşak tırmalaması, açlığın yumuşak sızlanmaları vardı. Karanlık. Daha önce hiçbir yerde geceleri kuyuda olduğu kadar karanlık olmamıştı. Madeni aydınlatan spot ışıkları ve kask lambaları olmasına rağmen, görüşünde benekler uçuşuyor, onları engellemeye çalışıyordu.

Kazdığı beyaz duvarlar neredeyse karanlıkta taş gibi görünüyordu, üzerine kapanıyor, geri çekiliyor, düzensiz kalbi gibi attıklarına yemin edene kadar tekrar sıkılaşıyordu.

Adaçayı. Sage'i düşün.

Belmont derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve onu dün gece yatakta yattığı, ellerini çenesinin altında birleştirdiği haliyle hayal etti. Zihninin gözünde, kadın doğrulup gerindi ve kollarını ona doğru uzattı. Ve adam atladı. Saldırdı ve onu yere yatırdı, başını eğmek için saçlarını kullandı, böylece yüzünü boynuna gömebilecekti. *Belmont, beni boğuyorsun.* Kötü oldu. Bu onun için kötüydü. Onu göğsüne bu kadar sıkı bastırmış olmanın verdiği rahatlamayı düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Onun sıcaklığından nasıl yararlanacağını. Hazır olana kadar onu nasıl bırakmayacağını. Sakinleşene kadar.

Hayır. Hayır... Madene ineli daha bir saat olmuştu ve şimdiden yosun kaplı kayaların üzerinde geriye doğru kaymaya başlamıştı. Nabızı çok hızlı atıyor, duvarlar her yaklaştığında yükseliyordu. Alnının tam ortasında bir çarpıntı başlamıştı, sanki biri oraya bir buz kıracağıyla saplamıştı. Sage'in görüntüsünü kovdu çünkü onu kullanmak, zihniyle bile olsa, güvenine ihanet etmek gibi geliyordu. Ve sonra elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Siyahtan başka bir şey yok. Nefes alamıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Ses telleri de. Ve çok uzaklardan adını çağırıp duruyorlardı. Bağırarak karşılık vermek için ağzını açtı ama ses çıkmadan dudaklarını tekrar kapattı. Belki de burada olması gerekiyordu. İki baba figürü hayatının hiçbir şey ifade etmediğine karar vermişti ve bazen hiçbir şeymiş gibi *görünüyordu*. Annesi ağladığında ona asla yetememişti. Onu istemeyen adam için. Doğru kelimeleri bulamayan büyük, beceriksiz adam için.

Kanı farklı olan.

Bacağında yine bir tırmalama vardı ve hayvanı tekrar ürkütmemek için sessiz kaldı. Sage onun kucağına tırmanıp kendini sunmaya çalıştı ama o başını salladı.

"Hayır, Sage. Hayır."

Belmont gözlerini tekrar açtı ve duvarların yaklaşması için tam zamanında nefesini içine çekti. Daha yakına. Makine ellerinde titriyordu ve o kaslarındaki yanığa, yağ ve egzoz kokusuna odaklandı. Ve kendini karanlığa bıraktı.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Belmont o akşam motele geri döndüğünde, Sage onu bekliyordu. Onun madeni fethedeceğine dair beslediği tüm umutlar kaybolmuştu. O yürüyen ölü bir adamdı. Bu kadar canlı, enerji ve güçle dolu bir adamda böyle bir çelişki. Her santimi avucunun içi gibi bildiği aynı sağlam erkeklikteydi, ama gözleri? Onlar ölüydü. Ölü bir mavi deniz.

Çalışma bölgesine daha fazla giremediği için, o sabahtan beri motelin kiralama ofisinin önündeki kaldırımda oturuyor ve adamın dönmesine kadar geçen saniyeleri sayıyordu. Dua etmekle kadere lanet okumak arasında gidip geliyordu. *Babasına* lanet okuyordu. Augie'yle buluştuğunu ona söylemediği için Belmont'a kızmak... ve onu her duygusuyla sevmek.

Bu bir an bile durmadı. Hayır, sadece daha da güçlendi.

Şimdi ayaklarının üzerinde doğruldu, kalbi boğazına çarpıyordu. Suburban'dan inen Belmont'un üzeri beyaz kireçli kalıntılar, kurumuş ter ve kir karışımıyla kaplıydı. Belmont kendisine ayrılan odaya doğru yürürken, bakışlarının baştan aşağıya kayması dışında ona bir kez bile bakmadı. Ya da baktı ama bakışları onun içinden geçip gitti, gerçekten görmedi. Her zaman yaptığı gibi, delici, her şeyi bilen bir şekilde değil.

Ve biliyordu, tam o anda. Bunun devam edemeyeceğini biliyordu.

Belmont kapıda duraklayıp bakışlarını ona doğru çevirdiğinde Hope tekrar içeri bakmaya çalıştı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Adamın soğuk ses tonu kalbini ortadan ikiye ayırdı. "Hayır. Hayır, burada seninle kalacağım."

"Bu gece olmaz." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bu iyi bir fikir değil." Otuz metre öteden birbirleriyle konuştuklarını fark eden Sage, aralarındaki mesafeyi kapattı.

gözler. "Neden iyi bir fikir değil?"

Belmont onun sorusuna cevap vermedi. "Bence bir süre uzak dursan daha iyi olur, Sage." Sanki onu ayakta tutan tek şey kapıymış gibi bir avucunu yavaşça kapıya dayadı. "Şu andan itibaren. Gitmene ihtiyacım var."

Boğazında korkunç bir basınç oluştu. "Bunu yapmayacağım." Uzanıp ona dokunmak için can atıyordu ama bu hareketi reddederse, bu onu öldürebilirdi. "Augie'nin seni görmeye geldiğini bana söylemeliydin. Her şeyi birlikte çözebilirdik."

"Anlayacak bir şey yok." O anda Belmont değildi. Onunla sıkılmış dışlerinin arasından konuşan bu kapalı adam, onun çok iyi tanıdığı adam değildi. "Bana bir dakika ver, seni eve bırakayım."

"Kes şunu," diye yalvardı ona. "Bana bakamaz mısın? *Lütfen*."

Başını çevirdi ve Sage bir adım geriye düştü. Gözlerinde cehennem vardı. Korkması gerektiğini bile bilmediği türden. Onun madenden iletişimsiz çıkmasını bekliyordu. Her zaman hakkında konuşmaktan çekindiği o karanlık yere geri dönmesini bekliyordu. En başta onu madenden uzak tutmaya çalışmasının nedeni de buydu. Ama kaos beklemiyordu. "Hep sana bakıyorum, Sage. Gözlerimi senden hiç ayırmıyorum." Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Bundan hiç sıkılmıyor musun?"

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır."

İçinden bir nefes fırladı. "Lütfen, sadece git. Şu anda burada olman hiçbir işe yaramayacak."

"Yanılıyorsun," diye ısrar etti. "Ayrı olmamızdan iyi bir şey çıkmaz. Şimdi olmaz. Trene binip seni terk etmekle hata ettim. Her şeyin üstesinden birlikte gelmeliydik. Yapabileceğimizi kanıtladık." Çaresizlik onu kirli oynamaya zorladı. "Ayrı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Ne kadar korkunçtu?"

"*Hatırlıyor musun?* İki gün boyunca nerede olduğunu bilmediğimi ve yemek yiyemediğimi, uyuyamadığımı ya da düşünemediğimi hatırlıyor muyum?" Gülüşü kısırdı. "Evet, hatırlıyorum. Muhtemelen hayatımın geri kalanında bu konuda kabuslar göreceğim."

Sage buz gibi dudaklarıyla onu yatıştırmaya çalıştı ama sesi garip çıktı. *Sage bir* adım daha yaklaştı ve Belmont anahtarı kilide sokmaya çalışırken sustu. "Belmont, içeri gelmeme izin ver de konuşalım."

"Lütfen, tatlı kız..." Kapıya bir yumruk vurdu. "Şu anda içimde o tür bir çaba yok. Biz kelimelerle teselli ederiz. Birbirimizi önce *kelimelerle*, sonra ellerimizle teselli ederiz. Sen söyleyebilirsin ve ben de tekrar edebilirim."

Binlerce kez ve bu beni böyle hissettiğimde ellerimi senden uzak tutma konusunda daha yetenekli yapmıyor."

Ciğerleri boşaldı ve evet, vücudunun aniden arzuladığı türden bir dokunuş için sağlıklı bir yerde değillerdi ama kimyasal reaksiyon meydana okuyordu. Nem, kalçalarının birleştiği yerdeki eti kayganlaştırdı, dili, onu kızdırdığını söyleme ihtiyacıyla kalınlaştı. Ve bütün gün onun yüzünden acı çekmekten hoşlandığını. Sibley'e döndüğünden beri, bağımlılığın kendi tarafını bastırmak için büyük bir mücadele vermişti, ama şimdi uyandı. Oturdu ve eşini gördü. Tüm o rahatlatıcı güvence onun olmuştu. Zayıf bir anlarındaydılar ve o derin, sessiz yere kaymak çok kolay olacaktı. Bırakın birbirlerine sarılıp sallasınlar, birbirlerini sözsüz bir acıma duygusuna boğsunlar. Alt dudağını sertçe ısırarak Sage, dürtünün geçmesini bekledi. Kontrol edilebilir hale gelene kadar. "Belmont, içimizden biri her bunalduğunda ayrılmayacağız, değil mi? Bu da iyi değil."

"Sadece zamana ihtiyacım var. Bana biraz zaman ver." Elleri kapının üzerinde bir esneyip bir gevşiyordu. "Orada ne kadar uzun süre durursan, o kadar zor..."

Belki de kendini onun sıcaklığına karşı konumlandırarak, daha fazla açıklama isteyerek felakete davetiye çıkarıyordu ama Belmont'un gözlerinde anarşi isyan ederken kendini odaya kapatmasına izin veremezdi. "Ne için daha zor?"

Belmont cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Belki de derinlerde bir yerde, Sage onun er ya da geç patlayacağını başından beri biliyordu ama bunu durduramamıştı. Ya da bunu tek başına yaşamasına izin verememişti. Gerçekten de, böylesine tutkulu bir insan nasıl sessiz kalabilir, bir patlama gerçekleşmeden yıllarca içinde bu kadar çok şey tutabilirdi? Bunun olacağını görmeliydi.

Çizmeli ayağıyla motel odasının kapısını tekmeleyerek açtı, tahta karşı duvara çarptı, kıymıklar yere sıçradı. Belmont onu arkasından karanlık odaya sürüklemeyen önce Sage'in hazırlanacak zamanı bile olmamıştı. Onu kapiya doğru bastırdığında, Sage onun devasa vücudunun kendi vücuduyla birleşmesinden heyecan duyduğunu itiraf edebilirdi, ama bundan utanıyordu. Hayır. Evet. *Hayır*. Karşı çıkmaya çalıştıkları şey buydu.

Kaçtığı şey. Bu şekilde sanayeler içinde ayrı insanlardan bir takım yardımcılara dönüşebilir, sorunlarını önce çözmeden teselli için takas edebilirlerdi. Kolları onu o kadar sıkı sarmıştı ki, Sage'in kulağına gelen rahatlama ve acı sesleri o kadar güçlüydü ki, görüşü bulanıklaştı ve

kan yavaşlıyordu. Kalpleri iki koçbaşı gibi birbirlerine karşı gümbürdüyordu. *Sadece bu seferlik... sadece bu-*

Belmont'un elleri kadının dizlerinin altından geçip kalçalarına dolandı, sert ağzı kadının boynuna saldırmaya, emmeye, dişlerini kulak memesinin altında gezdirmeye başlamıştı bile. Adamın ereksiyonu sertleşmiş ve kalçasının iç kısmına dayanmaya hazırdı, kalçaları onu daha yukarı, bacaklarının arasındaki ağrıyan bölgeye doğru itmeye çalışıyordu.

Farklıydı. Bu... diğeri idi.

İşte o zaman sorunun kaynağını anladı. Belmont'u onu içeri alması için neden zorlamaması gerektiğini. İlişkilerinin yeni sevgi dolu kısmını bağımlı kısmından ayırmayı başarmışlardı. Ama şu anda çizgiler bulanıklaşıyordu. Zorunluluktan dolayı çizdikleri sınırları gözden geçiriyorlardı. Onu bir zamanlar yaptığı gibi, imrenilen bir kalıntı gibi tutmuyordu. İkisini de fiziksel olarak serbest bırakmaya da odaklanmamıştı.

İkisini de yapıyordu.

Başka iki kişi arkasına bakmadan bu yola girmiş olabilirdi ama Sage, kalbinin derinliklerinde bunun *onları* yıkıma götüreceğini biliyordu. Yine de vücudu bu öngörüğü umursamıyordu. Adama, seks, hayal kırıklığı ve bağımlılık yoluyla kanalize edilen serbest bırakılmış güce açtı.

Belmont'un onu kapıdan çözüp yatağa doğru yöneldiğinin farkında bile değildi. Sırtını yatağa çarptı ve Belmont onun üzerine çıktı, bacaklarının arasına hevesli bir hamle yaptı, vücudu heyecanla bunu kabul etti. Dengesiyle birlikte sağduyusu da sızarak cızırtılı yorganın içine işledi. Bu onun uyuşturucusuydu. Belmont tarafından ihtiyaç duyulmak. Karşılığında Belmont onun suçluluk duygusunu emiyor, onu tekrar o kaideye yerleştiriyordu. Onu bildiği -ve artık mantıklı olarak bildiği- hatasız kadın haline getiriyordu.

Yine de birbirlerinin ihtiyaçlarını yanlış şekilde karşılıyorlardı. Önemli miydi? Evet, önemliydi. Önemliydi ama kendini *inanılmaz* hissediyordu. Elleri kalçalarının dış taraflarını sıyırdı, eteğini yoldan çekti ve kirli parmaklarını külotunun kenarlarına soktu. Onun için akıl sağlığını feda etmişti ve eğer teslim olursa geçici olarak onu tekrar akli başında biri haline getirebilirdi. Kot pantolonunun fermuarını açıp onu teşvik ederse...

"Sage." Göğüs dekoltesinin bir tarafından diğerine doğru bir yol yaladı ve ağzını göğüslerinin arasına soktu. "Gitmiyorsun. Ne yapacağım ben? Şimdi gitmene izin veremem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Clarity, Sage'in arzusunu kırmaya çalıştı ama o sırada dişleri elbisesinin korsajını ortasından yırtıyordu. Belinin altındaki her şey sıkıştı, meme uçları ağrıyan zirvelere dönüştü. Bir komut almadan ellerini başının üzerine kaldırdı, bir terk ediş sembolüydü bu, çünkü başka ne seçeneği vardı ki?

Belmont elbisesini iki yandan yırtarak açtı, çılgın bir ağızla göğüslerine, karnına ziyafet çekti. "Kadınımın bedeninde kendimi kaybedeceğim," diye homurdandı sağ meme ucuna karşı, dişlerini hafifçe geçirmeden önce. "Onu her yere yanımda götüreceğim. Asla onsuz olmayacağım. O da asla bensiz olmayacak."

Açık ağızı karnının üzerinden aşağı kayıyor, sertleşmiş dudakları dişiliğinin etrafında kenetleniyordu... ve o zevk şoku, ona eşlik eden hırıltısı, Sage'e geri dönüşü olmayan bir noktada olduklarını söylüyordu. Belki de o çizgiyi çoktan aşmışlardı. Belmont onu pamuklu kumaşın üzerinden yalıyor, dizlerini dirseklerine yaklaştırıyordu. Ve onun sözleri. Birbirleri olmadan asla olamayacaklardı... onları duymadan duramıyordu. Görünüşte, ilahi şeylerdi. O da böyle bir gelecek istiyordu. Ama altında yatan anlam göz ardı edilemezdi. Bağımlı doğalarını besliyorlardı ve bu kötüydü. İkisi için de kötüydü.

Sage'in gözlerinin kenarlarından nem sızıyordu, çünkü buna bir son vermenin zorluğunu şimdiden hissedebiliyordu. Ona şeytanlarını bir süreliğine unutturabilirdi ama sonra yine başa döneceklerdi. Teslim olmak uzun vadede ona daha çok zarar verecekti.

"Dur, Belmont." Tavana doğru titreyen bir nefes üfledi. "Durmak zorundayız."

"Hayır... hayır." Külotunu yana çekti, sert dilini kıvrımlarından geçirdi ve Sage'in ortası yataktan kalktı, şehvet sarmaşıklar gibi uyluklarına tırmandı. "Seni buna muhtaç edeceğim. Bana ihtiyaç duymanı sağlayacağım."

"Sana ihtiyacım var, ama bu şekilde değil." Parmaklarını adamın saçlarının vahşi ve kirli tellerine doladı ve onu kendinden uzaklaştırdı. "Bana bak. Gözlerime, Bel-"

Dehşete düşmüş bir ifadeyle ayağa kalktı ve Sage'in kollarını başının üzerinde birleştirdi. "Sana bakıyorum," diye homurdandı nefes nefese kalmış bir sesle. "Beni unutturan tek şeye bakıyorum." Bir elini vücutlarının arasına soktu ve kot pantolonunun düğmelerini açtı. "Unutmama yardım et, Sage."

Umutsuzluğu onu göğsünün tam ortasından bıçakladı, çünkü o

paylaştı. Bu onlarındı. Birbirleri için haykıran, manyetik ve inkâr edilemez ihtiyaçlarla doğmuşlardı. Ama bunu inkâr etmeliydi. Yoksa sahip olabileceklerini bildiği tatmini yakalamak yerine, ömür boyu geçici bir tatmin riskine girerlerdi.

"Hayır." Adamın omuzlarını itti ve Belmont'un altından yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştı. "Bekle... sadece-"

İşte o zaman kırıldı ve karakterine aykırı bir şey yaptı. Onun gitmesini engellemeye çalıştı. Onu tutmak için göğsünü kullandı ve fermuarını aşağı çekti, nefesi o kadar kesikti ki duvarlardan sekti. Kadının hareket etmesine izin vermemesi sadece bir an sürdü ve Belmont'a hiç benzemiyordu, hemen ardından birbirlerinden ayrıldılar. Belmont yatağın bir tarafında duruyordu, iki eli başının üzerindeydi, yüzünde tam bir şaşkınlık vardı. Sage yatağın diğer ucundan ona bakıyordu, parmaklarını ağzına bastırmış, ona sarılma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

"Tanrım. Ne olduğunu bilmiyorum..." Başını hızlıca salladı ama yüzündeki dehşet ifadesini kaybetmedi. "Bir mazeret uydurmayacağım. Sen de kabul etmemelisin. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kafasında milyonlarca güvence vardı. *Öyle demek istemedin. Sorun yok. Odaya girmemem için beni uyarmıştın.* Ama Belmont'u Sage gibi tanıdığı için, onun bu hatalı kararını mazur göstermeye çalışmasına kızacağını biliyordu. Bunun sorumluluğunu ondan almasına izin vermezdi. Bu yüzden denemedi. "Ben şimdi gidiyorum. Yarın tekrar konuşmayı deneyeceğiz. Bunu birlikte atlatmanın bir yolunu bulacağız. Tamam mı?" Yatağın etrafında döndü, adam geri çekildiğinde içinde bir şey ikiye bölündü. "Seni madenden uzak tutmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bu yüzden dışarıda seni bekliyor olacağım. Konuşacağız ve bunu birlikte atlatacağız, Belmont. Her şey yoluna girecek."

* * *

Ama iyi değildi.

Ertesi gün, Belmont madenden perişan bir halde çıktı. Bakışları mesafeli, yanakları solgundu. Sage motelin dışında ona seslendiğinde bile durmadı. Kapıyı çaldığında cevap vermedi.

Ertesi gün de aynıydı. Sanki bir hayaletmiş gibi onun yanından geçip gitti ve kendini odanın içine kapattı.

Kabusu gerçekleşmişti. Belmont ölüyordu. Onun o parlak, alev alev yanan içtenliğinin akıp gittiğini, geriye bir kabuktan başka bir şey bırakmadığını görebiliyordu. Ve zehirli olacağını bildiğı bir ilişkinin yarısı olmadan onu rahatlatmak için hiçbir şey yapamazdı. Bunu görmüş ve yaşamıştı ve böyle olmalarına izin veremezdi. Belmont'un kendini bu şekilde küçültmesine izin veremezdi. Onu çok seviyordu.

Bu onun savaşıydı. Sibley'e savaşımaya hazır olarak gelmişti ve Sibley onun yerine savaşı girmeye çalışmıştı. Ama bu hala onun savaşıydı. Sadece riskler şimdi daha yüksekti. Belmont'un ruhu madenden sağ çıkmazsa, kendisiyle asla yaşayamayacaktı. Zaten ailesini şeytana terk ettiği için suçluluk duygusuyla yaşıyordu. Aynı şeyi Belmont'a yapamazdı. Bu onu öldürürdü.

Bu yüzden onu serbest bırakacaktı. Başka seçenek yoktu. Onlar için yoktu. İlk telefon görüşmesini Peggy ile yaptı.

"Sage!" Sage o uyuşmuş sıkıntılı halinde bile arkadaşının kendine özgü coşkusuna biraz gülümsemekten kendini alamadı. "Ne oluyor lan? İnternet sitelerini taradık, telefonlarınızı aradık ama *hiçbir şey* bulamadık. Dev bir lavabo çukuruna düştüğünüzü düşündük. Lütfen bana boşa harcadığınız zamanı telafi etmek için havalı bir otele yerleştiğinizi söyleyin."

Sage'in kalbi burkuldu, hayatın bu kadar kolay çözülmesini diledi. "Hayır." Boğazındaki pası temizledi. "Sibley, Louisiana'dayız. Benim memleketim."

Sessizlik telefonda zonkluyordu. "Nereli olduğunu bilmem gerekirdi, Sage. Biz çok iyi arkadaşız."

"Biliyorum." Sage ocağın cam kapısındaki yansımasına baktı. "Muhtemelen bilmen gereken çok şey var ama şu anda hiçbirini açıklayacak vaktim yok. Ve çok üzgünüm. Sana bunu anlattıktan sonra benden nefret etmek için her türlü hakka sahip olacaksın."

"Beni burada korkutuyorsun." Peggy'nin kıkırdaması sinirle doluydu. "Sorun her neyse, halledeceğiz. Aaron'ı hazırda bekletiyorum ve daha önce onun bir makine olduğunu düşündüyseniz, Bel'den gelen o telefonda sonra onu görmeliydiniz."

"Ne araması?" Sage ani baş ağrısını masaj yaparak geçirmeye çalıştı ama yakıcı rahatsızlık daha da kötüleşti. "Boş ver. Belmont'un başı dertte Peggy. Herkesi buraya getirmelisin. Onu eve gitmeye zorlamalısın."

Arkadaşı tekrar konuştuğunda, endişeliydi, alay etmiyordu. "Sage, benim

Kardeşin yaralandı mı?"

"Hayır. Bir doktorun görebileceği şekilde değil." Telefonu kapatması gerekiyordu. Ne kadar uzun sürerse, o kadar çok açıklama yapmak zorunda kalacaktı ve Tanrım. Tanrım, üç gün boyunca Belmont'a ulaşamadıktan sonra -hatta Belmont tam karşısında dururken bile- içi bomboştu. Tüm enerjisi tükenmişti ve geriye sefaletten başka bir şey kalmamıştı. "Sibley'deki motelde. Yedi numaralı odada. Hemen gelmen gerek Peggy. Mümkünse yarın sabah."

"Toplanmaya başladım bile." Peggy şimdi ağlıyordu, çekmeceler arka planda çarpıyordu. "*Elliott!*"

Sage telefonu kapattı ve bunun en iyi arkadaşıyla son konuşması olup olmayacağını merak ederek telefona baktı. Bir sonraki telefon görüşmesi bu ihtimali güçlendirdi.

Augie ilk zil sesinde telefonu açtı. "Ben Augustine Scott."

Aklının bir köşesinde ona hattı kesmesi için yalvaran sesi duymazdan geldi. "Üç şartım var," dedi. "Ve sonra... seninle evleneceğim."

"Peki ne olabilirler?"

Bu beş kelimedeki neşe Sage'in midesini bulandırdı, bu yüzden burnundan nefes alıp verdi. "Belmont'un madene geri dönmesine izin vermeyeceksin. Erişimini iptal edeceksin."

"Normalde bunun bir sorun olmayacağını söyledim, ama o büyük, inatçı bir sorun."

Sinirleri yükselmiş, onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu. Augustine'in birinden sorun olarak bahsetmesi, o kişinin tehlikede olduğu anlamına geliyordu. "Yarın sabah ayrılacak. En geç öğleden sonra. Sadece... bırakın kendi başına gitsin. Sakın yanına yaklaşma."

Bir an için konuşmadı. "Diğer koşullar nelerdir?"

"Bu düğün mümkün olan en kısa sürede gerçekleşecek." Gözlerini sıkarak kelimeleri zorla çıkardı. "Ne ayarlamanız gerekiyorsa ayarlayın. Sadece yarına kadar hallet."

"Geri çekilmen için sana zaman tanıyacağımı mı sandın?" Kıs kıs güldü. "Ve son olarak."

"Son olarak..." Hareket etmeye ihtiyacı olan Sage ayağa kalktı ve kulübeye doğru yürüdü. "Evlendiğimizde bu iş bitecek. Babamın emekli maaşını ödeyeceksin ve ailemi rahat bırakacaksın. Onları artık tanıımıyorsun. Eğer sana bir sorunla gelirlerse, bunu çözmenin bir yolunu bulacağım."

Eğlence çizgiden aşağı süzöldü. "Bunu memnuniyetle kabul ederim, küçük Bilge, ama bensiz sorunlarını nasıl çözmeyi önerdiğini bekleyip göreceğiz." Adamın mırıltısı kadının midesinde bir dizi bomba patlamasına yol açtı. İşte bu kadar. Her şey bitmişti. Teslim olmuştu.

"Yarın görüşürüz," diye mırıldandı Augie ve sesindeki yasadışı vaat o kadar iğrençti ki, Sage telefonu topuklarının altında ezerek görüşmeyi sonlandırdı.

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi sabah Belmont'un kapısı çalınmaya başladığında, çoktan yatağının kenarına oturmuş, boş televizyon ekranına bakıyordu. Dün gece madenden döndüğünden beri oraya park etmiş olmalıydı çünkü giysileri, elleri ve yüzü hâlâ pislik içindeydi. Bir duş dışarıdan temizlenmesine yardımcı olabilirdi ama hiçbir şey kirli hissetmesini engelleyemezdi, öyleyse ne anlamı vardı?

Dönüp arkasındaki yatağa baktı ve yaptığı şeyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Olanları her hatırlayışında daha da kötüleşiyordu. Ona kaç kez durmasını söylemişti? Hayır mı demişti? Yeraltında geçirdiği saatler boyunca o kadar berbat durumdaydı ki, kulaklarında uğuldayan makinenin sesinden hiçbir şey duyamıyordu. Ve adının çağrılmasını. Hiç bitmiyorlardı. Onun çırpındığını fark ettiğinde her şey durmuştu ama artık çok geçti. Sage'i bir haktan mahrum etmişti. Onun güvenine ihanet etmişti. Sage. Onun *Sage'ine*.

İçgüdü onu omurgasından, karnından dürtüklüyor, onu bulması ve daha önce bir kez yapmış olmasına rağmen tekrar tekrar özür dilemesi için ısrar ediyordu. Ona kahveler, elbiseler ve albüm malzemeleri götürecekti. Onu mutlu etmek için aklına gelen her şeyi yapacaktı, onu affetmese bile. Asıl mesele, onu *affedecek* olmasıydı. Sage kin tutmaktan acizdi. Aralarında konuşma ve yakınlık olacaktı. Sesi onu bir eşarp gibi saracaktı. Ve şu anda onun tesellisini kabul edemiyordu.

Maden ve fiçisinin dibine ittiği tüm bastırılmış anılar tepeye doğru yüzüyordu. Her santimi yara bere içindeydi ve hamdı. Yaralarına merhem olabilecek tek kişinin yanında olmak çok zordu. Ona yaklaştığında, can havliyle ona tutunmak ve asla bırakmamak istiyordu. O bunu istemiyordu. O da bunu onun için istemiyordu. Bu yüzden kaldı

Sage'den uzakta. Ona doğru bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Eninde sonunda, bu kırık parçasının üstesinden gelecekti. *Aşacaktı.* Çünkü Sage de tıpkı onun gibi acı çekiyordu ve bu kabul edilemezdi. Yine de zaman vardı. Sage madenden uzakta güvende olduğu sürece uğraşmaya ve içindeki bu şeytanları yenmeye devam edebilirdi. Onu bekleyecekti. Öyle değil mi?

Belmont kapıyı açmak için ayağa kalktı ama yatağa doğru bir kez daha bakmaktan kendini alamadı.

Unutmama yardım et, Sage.

Kim bilir? Belki de onu affetmeyecekti. Tam da kaçınmak istediği şey olduğunu kanıtlamıştı. Onun için iyi olmadığını kanıtlamıştı. Bekler miydi?

Belmont elini kaldırıp kapıyı açmasını isteyerek eline baktı ama eli öylece yanında asılı kaldı. Akıllı el. Eğer Sage diğer tarafta duruyorsa, bu sefer onu gönderemeyebilirdi. O kadar yorgundu ki ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Kalp atışları yavaş, yavaş... yavaş atıyordu, sanki Sage yanında olmadan çalışmaya devam etmek için bir neden bulamıyordu.

Aklından kısacık bir düşünce geçti. Ya günler önce atladığı dondurucu motel havuzunda hâlâ yüzeyin altındaysa? Tüm bunlar aşk acısı çeken bir adamın gördüğü korkunç bir rüya olabilirdi. Eğer bu doğruysa, rüyasında Sage'in kapının diğer tarafında olduğunu görmeyi umuyordu. Gerçek olmasaydı ona zarar veremezdi.

Belmont aniden heveslenerek kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açtı.

Sage değildi.

Orada... bir, iki... yedi adam vardı ve bunlardan sadece birini Augustine'in onu motelde ziyaret ettiği son seferden tanıyordu. Belmont onlardan ne isteyebileceklerini bilmiyordu ama sezgileri ona onların varlığının çok kötü bir şey olduğunu söylüyordu. Çok kötü. Son bir hafta içinde sadece birkaç saat uyumuştı ve kasları maden işinden dolayı gerilmişti. Kalbi kan pompalayarak işlevini zar zor yerine getiriyordu ve tepeden tırnağa ağrıyordu. Sage için ağrıyordu. Ne yaptığını. Bunu nasıl düzelteceğini. Bunu yapmaya çalışmanın onun için doğru bir şey olup olmadığını bile.

Ama zihni, yedi adam oradaysa bir sorun çıkacağını bilecek kadar uyanıktı. Ve Belmont'un onlara sorun çıkarmasının tek yolu Sage'in güvenliği ya da mutluluğunun söz konusu olmasıydı.

Elleri yumruk şeklinde büküldü, arka dişleri birbirine sürtündü.

"Adam bu mu?" dedi adamlardan biri. "Neyin var dostum? Duşlar kapalı mı?"

Göremediği birinden kahkahalar yükseldi. "Ona bir hortum falan bulamaz mıyız? Deri koltuklarımı mahvetmesini istemiyorum."

Belmont'un gözleri seğirmeye başladı. "Neden buradasın?"

Öndeki tanıdık adam -Belmont lider olduğuna karar verdi- gülümsemiyordu. Hayır, temkinli görünüyordu. Hazırlıklı. "Bizimle gelmene ihtiyacımız olacak, tamam mı?" Başını otoparka doğru eğdi. "Kimsenin zarar görmesine gerek yok ama Sibley'deki ziyaretiniz bu sabah sona eriyor." Omuz silkti. "Darılmaca gücenmece yok, ama biraz fazla hoş karşılandın."

Öfke Belmont'un damarlarından fırladı, kol ve bacaklarına, parmak uçlarına yayıldı. "Hiçbir yere gitmiyorum." Şahdamarında bir sızı başladı. "Nerede o?"

Tam olarak tanımlayamadığı o kahkaha havayı kırmızıya boyadı. "Muhtemelen hazırlanıyor-"

"Hey," diye bağırdı lider arkasını dönerek. "Neden çeneni kapatmıyorsun, ha?"

Soru hâlâ havada asılı dururken Belmont lideri boğazından yakalamıştı. Etrafındaki adamlar paltolarının iç kısımlarına uzanarak hazırlandılar ama Belmont bu hareketleri sadece belli belirsiz fark etti. Kapıyı açarken hissettiği yanlışlık duygusu şimdi kulaklarında top ateşi gibi gümbürdüyordu. Doğrudan adamın gergin gözlerinin içine bakıyordu ama birdenbire tek görebildiği, dün motel odasının kapısının dışında solgun ve... teslim olmuş görünen Sage oldu. Kendini onun güzel yörüngesinden çıkarmaya o kadar odaklanmıştı ki, onun görünüşünün işlenmesine gerçekten izin vermemişti. Şimdi olduğu kadar derinden değil. Ve karnına saplanan, onu neredeyse ikiye katlayan yeni tür acıyla kıyaslanamazdı.

"Nerede o?" Belmont kükreyerek bazı adamların geri dağılmasına neden oldu. "Ne için hazırlanıyor? Boynunu kırmadan ve arkandaki adama sormadan önce beş saniyen var."

Belmont adamın sallanmakta olduğunu fark etmedi. Ta ki ayak parmakları Belmont'un çizmesine tutunmaya çalışana kadar. "Bugün evleniyor. Ve seninle değil," diye tükürdü adam. "Augie işlemleri bozmanı şansa bırakmıyor, bu yüzden küçük bir yolculuğa çıkıyorsun. Merak etme, sonsuza kadar sürmeyecek." Adamdan hırıltılı bir nefes çıktı. "Bu iş bitene kadar seni Sibley'den çıkarmamız gerekiyor. Sonra da lanet olasıca neşeli yoluna gidebilirsin."

Başka bir ses. "Augie'ye tebriklerini göndermeyi unutma. İyi bir tebrik kartına bayılır."

Bu sözler Belmont'un kolunun gevşemesine ve mahkûmunun yere düşmesine neden oldu. Bir yanı hâlâ buz gibi motel havuzunda olduğuna daha da ikna olmuştu ama sağduyu ayağa kalktı ve bu teoriyi yok etti. Nedenini sormak için boğazı çalışmıyordu. Neden? *Neden mi?*

Çünkü Sage'i çok iyi tanıyordu. Ve onu madenlerden uzak tutmanın bir yolunu bulmuştu. Kafasında tek bir şüphe bile yoktu.

Yakıcı acı onu bir kılıç gibi delip geçti.

Görünüşe göre onu başka bir şekilde daha hayal kırıklığına uğratmıştı. En büyük şekilde. Çünkü onu kurtarmıştı... *Kendisi pahasına. HAYIR.* Bunu tahmin etmemişti ve şimdi... şimdi tam tersi yerine kendini kurban etmişti. Onun yerine.

Bunu durdurmak zorundaydı. Ona izin veremezdi-

Belmont'un odaklanamaması onu geçici olarak savunmasız bıraktı, bu yüzden kafasına doğru sallanan tahta sopayı görmedi. Sopa korkunç bir *gümbürtüyle kafasına indi*, bir gözünü kör etti ve onu bir adım geriye itti. Bu açıklık adamların odanın içine dolmasına ve Belmont'un etrafını sarmasına izin verdi. Adamlardan biri sopayı hâlâ havada tutuyordu, belli ki tekrar sallamak için bir fırsat kolluyordu ama Belmont bir elini uzatıp tahta namlunun etrafına kapatarak ve çekerek onu şok etti. Sopayı dizinin üzerinde ezip ikiye böldükten sonra bir kenara fırlatırken kafatası zonkluyordu. "Benimle adam gibi dövüş," diye homurdandı Belmont, sesindeki çarpıklığın kötü bir şey olduğunu biliyordu. Gözüne kan damlamaya başlayınca daha da kötü oldu. "Benimle bir kadına iradesi dışında bir şey yaptırmayacak türden adamlar gibi dövüşün."

Bu emir onu ikiyüzlü yaptığı için mutsuzlukla doluydu. Sage'i onun isteği dışında sevmeye çalışmamış mıydı? Tam da o yatakta?

"İçimden bir ses en azından istekliymiş gibi davranacağını söylüyor," diye kıs kıs güldü adamlardan biri. "Eğer anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek isterse."

Belmont sadece Sage'in başka bir adamla birlikte olması fikrine değil, aynı zamanda bir pazarlık yaptığının doğrulanmasına da öfkelenmişti. En yakınındaki adama doğru hamle yaptı, yumruğunu savurdu ve onu sendeleyerek geri gönderdi. Teker teker hepsini hakladı. Duvarlara ve halıya kan sıçramıştı. Ucuz mobilyalar ikiye bölündü, giysiler yırtıldı ve küfürler savruldu. Ama sonuçta, şans Belmont'un lehine değildi. Belmont'un odaklandığı

önden saldırırken, birisi arkadan kafasına bir sandalye indirerek onu bayılttı.

Karanlık onu ele geçirdiğinde, inkâr ruhunu derinden sarstı.

* * *

Bu kasabada Libby'ye karşı nazik olan pek fazla insan yoktu.

Sibley'deki anılar istedikleri zaman uzun, ama söz konusu kendisi olduğunda kısaydı. İnsanlar onun her *zaman* para için bedenini satmak zorunda olmadığını hatırlamamayı tercih ediyordu. Bir zamanlar kocası Colburn'le birlikte şehrin dışında mutlu mesut yaşarken, güzellik salonunda şampüancı olarak çalışıyordu. Ama Colburn hastalandığında zor günler geçirmişlerdi ve Tanrı biliyordu ki maden şirketinin sigortası bir boka yaramıyordu.

Colburn vefat ettiğinde bazı arkadaşları yanında kalmış ve yardım eli uzatmışlardı ama Libby'nin para kaynağı kuruyunca hemen ortadan kaybolmuşlardı. İki yatak odalı bir evden süpermarketin arkasındaki bir daireye küçüldükten sonra bile, satıştan elde edilen paranın çoğu tıbbi masraflara gitmişti. Şimdi, Libby içinde bulunduğu durum için zavallı kocasını suçlamıyordu, ama insanlar gururları pahasına da olsa hayatta kalmanın bir yolunu buluyorlardı.

İlk müşterisi yirmi yıl kadar önce kasabanın vaiziydi. Başsağlığı dilemek bahanesiyle kadının dairesinin köhne merdivenlerini tırmanmıştı. Kadın kahveyi doldururken, adam masanın üzerinden elli dolarlık bir banknot uzatmıştı. Libby her zaman elini çabuk tutmuştu, bu yüzden Tanrı adamının önünde diz çökmüş ve dua etmekten çok daha fazlasını yapmıştı, çünkü elli dolar bankadaki parasından elli dolar daha fazlaydı.

Bunu sadece bir kez yapmak istemişti. Pazar günü kiliseye girdiğinde hissettiği suçluluk duygusu korkunçtu. Ama para *çok kolay* gelmişti. Böylece, yirmi yıl terli erkekler ve akşam içtiği bir şişe şarabın bulanıklığında geçip gidene kadar devam etti, devam etti.

Ama kasabada başını dik tutarak yürümediyse ne olayım. İki yakasını bir araya getirmek için yaptıklarından utanmasına neden olmazlardı. Korunmak ve beslenmek için. *Hayır efendim*. En azından markete girip o nazik devle karşılaşana kadar böyle davranıyordu. Onu motel odasından çıkarmak için yedi adamın taşınması gereken dev.

Suburban'ının arka kapağındaki töreni. *Belmont*.

Unutulacak türden bir isim değil. Unutulacak türden bir adam da değil.

Libby ile konuştuğunda, birisinin kendisiyle küçümsemeden konuşmasının üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etti. Ya da yargılamadan. Yıllar mı olmuştu? Bazen yeni ve ucuz giysilere ihtiyacı olduğunda Shreveport'a giden otobüse *binerdi* ve mağaza görevlileri ona karşı kibar davranırdı. Ama bunun tek nedeni onun Sibley'in fahişesi olduğunu bilmemeleriydi.

Belmont'un cansız bacaklarıyla boğuşarak Suburban'a binen adamların çoğu yıllar içinde bir şekilde onu ziyaret etmişti ve hiçbirisi onu sokakta tanıımıyordu. Hatta özel olarak bile. Onu duyguları olan bir insan olarak görmüyorlardı ama Belmont... onun öyle olduğunu düşünüyordu.

Ve umutsuzca bu basit iyiliğin karşılığını ödemek istiyordu.

Bu yüzden izledi ve bekledi, vücudu kiralama ofisinin arkasına sıkışmıştı. Suburban otoparktan ayrıldığında karnına bir ağrı saplandı, çünkü gitmelerini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ancak yarım saat sonra beyaz bir minibüs motelin otoparkına girdiğinde umutlar yeniden yeşerdi. Araçtan altı kişi indi ve hiçbirisi gülümsemedi. Takım elbiseli yakışıklı bir adam, elini kır saçlı genç bir kızın sırtında gezdiriyordu. Yaşlı, otoriter görünümlü bir adam, iri gözlü bir güzeli endişeyle izliyordu. Ve fanila giyen bir kovboy, en arka koltukta oturan zor durumdaki bir esmere yardım ediyordu. Belmont için oradaydılar. Libby bunu ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu. Yayıdıkları *ışıkla* ilgili bir şey. Hissedilebilir bir endişe. Onlar Belmont'un önemseyeceği türden insanlardı ve bunun tersi de geçerliydi.

Ancak Belmont'la böylesine keyifli bir sohbetten yeni çıkmış olmasına rağmen, insanlara yaklaşma konusunda hâlâ biraz çekingendi. Yıllar geçtikçe ağzı sıkı olmaktan vazgeçmiş ve mesleğinin yürüyen bir reklamı haline gelmişti. Bu yüzden geride durup bir sigara yaktı ve yedi numaralı odaya yaklaşıp hâlâ açık olan kapıdan içeri girmelerini izledi.

Kadınlardan birinin tiz çılgılığı Libby'nin ayaklarını hareket ettirdi. Yine de kapı aralığında durdu, dikkatlerini çekmeyi beklerken bir o yana bir bu yana kayd.

Kıvrık saçlı, iri gözlü kız diz çökmüş, kırık sandalyenin parçalarını topluyordu ve takım elbiseli adam -birbirlerine benziyorlardı, bu ikisi-parmaklarıyla cep telefonunu yumruklayarak volta atıyor ve küfrediyordu. "O değil

Yaralandı, değil mi? Kim Bel'e zarar vermek ister ki?" diye mırıldandı siyah saçlı kız. "O... Bel."

Kıvrıcık saçlı hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı ve saygınlık timsali yaşlı beyefendi onu kollarına alıp yatağa oturdu. Herkes sanki bunu düşünmek zorunda değilmiş gibi ağlayan kıza ellerini koyarak çifte doğru yöneldi. Kimdi bu insanlar?

"Sage'i bulmamız gerek," dedi Suit. "Sage'i bulursak Bel'i de buluruz. Hepsi bu kadar."

"Hayır..." Libby kapı aralığından seslendi. Altı çift gözün hepsi ona doğru döndüğünde neredeyse koşarak kaçacaktı. Gerçekten de kaçacaktı. Ama Belmont onu nasıl yere indirmiş ve o dükkânda kendisini biriymiş gibi hissetmesini sağlamışsa, bu altı kişi de aynısını yapmıştı. "Kısa bir süre önce bazı adamlar Belmont'u o eski Suburban'a bindirdi. Sage'in neye benzediğini bilmiyorum ama yanında bir kadın yoktu."

"Kardeşimizi mi kaçırdı?" Suit yakışıklı yüzünde kuşkulu bir ifadeyle bir adım öne çıkarak sordu. "Birkaç adamdan daha fazlası olmalı."

Libby'nin göğsünde pişmanlık vardı. "Burada onunla biraz sorun yaşıyorlarmış gibi geldi ama... onu arabaya bindirdiklerinde hareket etmiyordu."

Siyah saçlı kız yatağa düştü, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı. "Ne hakkında konuştuklarını duydun mu?"

"Hayır, çok aşağıdaydım." Libby üzüntüyle başını salladı. "Ama onu nereye götürmüş olabileceklerini biliyorum."

Yataktaki herkes ayağa fırladı. "Nasıl?" diye sordu yaşlı beyefendi.

Geçmiş günlerden gelen kahkahalar Libby'nin zihnine süzüldü. Şişelerin şingirtisi ve dumanın sisi. Ağrıyan eklemler ve sızlayan deri. İstismara uğramış yanağının altında gıcırdayan yaylar. Neyse ki, altı kişi onun sessizliğinin ardındaki anlamı yorumladı. Yabani saçlı kız bir kenarda duruyordu ama şimdi Libby'ye yaklaştı ve elini omzuna koyarak Libby'nin kolundan aşağı bir sıcaklık şoku gönderdi. Gerçek insan teması. İyi türden. "Lütfen bizi oraya götürür müsün?"

Yirmi İkinci Bölüm

Sage.

Belmont'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen çırpınmaya başladı.

Nerede olduğu hemen anlaşıldı. Tavandaki yırtık keçe, Teksas şeklinde bir yama halinde aşağı sarkıyordu ve bu da onun Suburban'da olduğunu gösteriyordu. Tam olarak arka koltukta. Yan dönüp oturmaya çalıştığında bilekleri yandı. Bağlanmıştı. Birbirlerine o kadar sıkı bağlanmışlardı ki ellerini hissetmiyordu. Hayır. *Hayır. Sage'e ulaşmalıyım.*

Başını geriye attı ve sıkılmış dişlerinin arasından bir kükreme çıkardı, bu hareketin başını ortadan ikiye ayırıyormuş gibi hissettirmesine aldırmadı.

Bana acıyı ver. Bana tüm acıyı ver.

Saat kaçtı? Tek bildiği, Sage ve Augustine arasındaki törenin çoktan gerçekleşmiş olduğuydu. Bu gerçekleşiyor olamazdı. *Lütfen Tanrım, her şeyi yaparım.*

Belmont ayağa kalkarken görme yetisi iki katına çıktı, kusma isteği yemek borusunu yakıyordu. Kendini ipten kurtarmaya çalışırken kasları gerildi. Avuçlarına nem damlıyordu ve bunun kan olduğunu biliyordu, derisinin yırtıldığını hissedebiliyordu.

"*Lanet olsun,*" diye bağırdı tavana, kan ve ter birbirine karışıp gözlerine aktı, battı ve görüşünü engelledi. Gözlerini olabildiğince hızlı kırptıştırarak başını pencereye doğru çevirdi ve günün hangi saatinde olduğunu anlamaya çalıştı. Hâlâ sabah olabilirdi... ya da öğleden sonra. Ya da akşamın erken saatleri. Bulut örtüsü ona hiçbir ipucu vermiyordu. Hareket etmesi gerekiyordu. Hemen.

Belmont kamburunu çıkararak vücudunu arka kapının yanındaki dar geçitten geçirdi, kapıyı açabilmek için döndü ama elleri ölmüştü. Hiçbir şey hissedemiyordu, bu yüzden arkasını dönerek koltuğa uzandı ve kapıyı ayaklarıyla açtı. Bir an sonra kendini arabadan dışarı attı.

dizlerinin üzerine çöktü.

"Belmont."

"Bel!"

Hayır. O kuyuya çömelmişken adını çağıran sesler yine olmasın. Aynı anda hem bulunmayı istemek hem de aynı sonuçtan korkmak arasında gidip geldiği bu rutini tekrar yaşayamazdı. Ses telleri zaten çalışmıyordu. Ama beyni savaşmadan yenik düşmesine izin vermeyen o boğulan insan gibi, yüzeye doğru tekmeledi. "*Buradayım,*" diye bağırdı, nafile olduğunu bile bile. "*Ben buradayım.*"

Eller, yüzler ve siluetler etrafını sardığında, bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, Belmont ilk başta onların orada olduğuna inanmadı. Yerin çok altındaydı. Çok uzakları arıyorlardı. Onu nasıl bulmuş olabilirlerdi?

Ama oradaydılar. Yalnız değildi. Küçük kız kardeşi Peggy ağlıyordu. Aaron da sinirlenmiş, ipleri kesmek için bıçak istiyordu. Rita onun görüş alanında durmuş, bir su şişesi ve pazen bir gömlekle hokkabazlık yapıyor, sonra da dizlerinin üzerine çökerek Aaron'ın gözlerindeki kan ve ter karışımını siliyordu. Arkasında tanıdık bir kadın duruyordu. Ya da en azından tanıdık geldiğini düşünüyordu ama kadının şekli güneş ışığında bir görünüp bir kayboluyordu. Orada başkaları da vardı -Elliott, Jasper, Grace-yakındaki eve doğru koşup içeri bakıyorlar, telefon görüşmeleri yapıyorlardı... hepsi onun için gelmişti.

Belmont'un içindeki bir şey kendini düzeltti. Kuyunun dibinden hiç kurtarılmamış olan parçası yukarı uzandı... ve üç el onu ön kolundan tutarak yüzeye çıkardı. On yaşından beri beklediği kurtarılmanın bir hiç uğruna olabileceğini fark ettiğinde bile, içinden umut fışkırdı. Onu harekete geçirmeye yetecek kadar. "Sage," diye homurdandı, tam da bağlı bilekleri serbest bırakılırken. "Lütfen, Sage'e ulaşmam gerek."

Doğrulup ayağa kalkmaya çalıştı ama çok sayıda el onu geri itti. Rita dudaklarına bir şişe su uzattı ama Belmont onu kenara itti.

"Başka biriyle evleniyor." Belmont kardeşinin hafif sersemlemiş gözlerini buldu ve ayağa kalkmaya çalışırken onu tuttu. "Sage *başka biriyle evleniyor.* Bunu ben yaptım. Bu benim hatam. Ona ulaşmam gerek. Onu kaybediyorum... Onu kaybediyorum... ve ellerimi kullanamıyorum."

Aaron bir an için sadece baktı. Belmont onun anladığını görebiliyordu. Belmont'un sağlığının bir önemi yoktu; onu ölüme terk eden insanların hiçbir anlamı yoktu. Eğer Sage'i bulamazsa, arkada ölmüş olmayı *dileyecekti.*

Suburban'ın sırası. Belmont son bir kez kardeşinin adını söylediğinde Aaron hemen harekete geçti. Bir kolunu Belmont'un omuzlarına atarak onun yanında Suburban'a doğru yürüdü. "*Hadi gidelim.* Ben Bel ve Grace'i Suburban'a götüreceğim. Diğer herkes minibüsle gelsin." Belmont'a yolcu tarafına binmesi için yardım etti ve kapıyı çarptı. "Çarpmamız gereken lanet bir düğün var."

* * *

Sage, Augustine'in onu belediye binasına getirip yeminlerini takas edeceğini düşündü. Ya da vaizin töreni evinin kapısının ardında yapmasını ayarlayacağını. Bir gün önceden haber veren biri başka ne planlayabilirdi ki? Daha iyi bilmeliydi. Bu Augustine'in saygı duyduğu ya da değer verdiği bir kadınla yuva kurmasıyla ilgili değildi. Hayır, bu Sibley halkının gözünde kaybettiği itibarını geri kazanmakla ilgiliydi. Ailesinin.

İkinci sırada oturan anne ve babasının kaskatı kesilmiş bedenleri ne kadar şokta olduklarını gösteriyordu. Nasıl da dehşete düşmüşlerdi. Sage kilisenin arka tarafından Bernadette'in ince omuzlarının titrediğini ve bir mendile sarılıp ağladığını görebiliyordu. Madenciler aileleriyle birlikte kiliseyi doldurmuş, nikâha katılmak için izin almışlardı. Adamlardan birinin o sabah şantiyeyi çevreleyen çitlere bir tabela asıldığını ve işçilerin düğüne davet edildiğini söylediğini duymuştu.

Sage ailesini doğrudan davet etmediğinden ve onları kaçınılmaz acıdan mümkün olduğunca uzak tutmak istediğinden, Augie'nin onları bizzat davet ettiğini tahmin etti. Bunun gerçekliği karşısında midesi altüst oldu. Bu adam ailesinin kapısını çalmıştı - Belmont'un birkaç gün önce çaldığı kapıyı - ve onlara zayıflıklarının kızlarının sevgisiz evliliği şeklinde tünediğini bildirmişti.

Sage kendi acımasızlığı karşısında irkildi. Hayır, adamın ya da durumun düşünce tarzını değiştirmesine izin vermeyecekti. Değerlerini. Törene devam edecek ve her günle teker teker, geldikleri gibi başa çıkacaktı. Kendine acımayacaktı.

Org müziği başladı - yüzlerce kez duyduğu aynı nakarat - ve Sage'in kalbi boğazına fırladı, saplarından bazıları kopana kadar elindeki çiçekleri kavradı.

Erken başlıyorlardı. Güzel. Onun istediği de buydu. Bu işi bitirmek. Clarkson'lar Belmont'u bu sabah erkenden almış olacaktı ve Belmont gitmekten kaçınsa ya da reddetse bile, düğün sona erece kadar dikkati dağılmış olacaktı.

Oh Tanrım. *Tanrım*, hiç kimse böyle bir seçim yapmak zorunda kalmış mıydı? Sevdiği adamın hayatını kurtarmak ama bu sırada onun kalbini kırmak mı? Ya da o yavaş yavaş kendini öldürürken onunla kalmak, onu sevmek? Başka seçenek yoktu, değil mi? Onun her zamanki, görünür gücü olmadan motel odasına süzülüşünü izleyerek bir gün daha geçirme fikri... bu süreçte onu da öldürebilirdi. *İyi bir amaç uğruna ölebilirdi.*

Augie yan kapıdan girip mihrapta belirdiğinde Sage'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Tam da Belmont'un onunla ilk ve son kez seviştiği sıranın önünde. Augie, Sage'in anne ve babasına abartılı bir gülümseme gönderdi ve Sage neredeyse o anda kaçacaktı. Saf irade gücü onu yere çakılı tuttu. Ve eğer şimdi vazgeçerse, kendisinin ve anne babasının hayatının ölene kadar cehenneme döneceğini biliyordu.

Orgcu gelin marşını üçüncü kez çalıyordu ama Sage hâlâ kıpırdamamıştı. Muhtemelen madencilerin eşlerinden biri olan bir kadın arka sıradan ona sempatik bir bakış gönderiyordu... ve sonunda onu harekete geçiren de bu oldu. Bu kasaba güçlü kadınlar üzerine kurulmuştu. Her gün erkeklerini kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalan madenci eşleri. O da kaybedenlerden biriydi. Yüce Tanrım, kaybetmişti. Dünyadaki en inanılmaz adamı. Onun sevgisine sahip olmak için her gün karanlıkla yüzleşmeye hazır bir adam. Ve sahipti. Kiminle evlenirse evlensin, şimdi ve sonsuza kadar ona sahip olacaktı.

Sage dizleri titreyerek koridordan aşağı inmeye başladı, Augie kıyafet seçimine kaşlarını çatınca içten içe küçük bir zafer kazandı. Siyah bir elbise onu boydan boya örtüyordu. Çenesini kaldırıp yürümeye devam etti ve cemaatten gelen anlayışlı baş selamlarıyla yüreklendi. Madende babasının yerini alması, hiç değilse onların saygısını kazanmasını sağlamıştı. Artık onlardan biriydi, daha önce hiç olmadığı kadar, her ne kadar onları parmağının altında tutan adamla yeminlerini değiştirecek olsa da.

Sage mihraba ulaştığında ayağa kalktı ve müstakbel kocasıyla yüzleşti ama ön sıraya uzun uzun bakmaktan kendini alamadı. Vaiz konuşmaya başlamadan önce çok kısa bir an için Belmont'un nefesini ensesinde hissetti.

"Ben de seni seviyorum," diye inledi. "Sen bana bakarken hiç acımıyor."

"O zaman durmayacağım."

"Burada benimle misin, küçük Sage?" Augie mırıldandı, ağzı gülümsüyordu ama gözleri taş gibi sertti. "Karı koca olarak ilk günümüzde kavga etmekten nefret ederim."

Göğsünün ortası yıkımla tütüyordu. Bunu göremeyecek kadar ruhsuz muydu? Yoksa umurunda değil miydi? Birlikte yaşayacağı adam buydu. Yatağını paylaşacağı adam. Augie'nin karısı olmaya söz vererek, bir gün Belmont'la evlenme şansından vazgeçiyordu ve Tanrım, Tanrım, sanki bir köprüden atlamıştı ve şimdi tekrar çıkıntıya çıkmak için can atıyordu. *Bu doğru olan şey. Belmont'u, ailemi kurtarıyorum.* Gözlerinden süzülen yaşlar, elinde tuttuğu orkide demetinin içine düşüp kayboldu. Morumsu renkleri ona bir cenazeyi hatırlatıyordu. Onun cenazesini. Bu onun cenazesiydi.

"Sevgili sevgilim..."

Sage ondan sonra dinlemeyi bıraktı. Kulaklarında çıtırdayan beyaz gürültüden tek bir kelime bile çıkaramıyordu. *Bu bir rüya.* Mübarek sabahın birkaç saat içinde geleceğini farz ederse, belki gerçek sözcükleri anlayabilirdi.

Kilisenin kapıları kırılarak açıldığında Sage hâlâ rüyanın içinde yaşamaya çalışıyordu, bu yüzden önce gözlerine inanamadı. Aslında, koridorun başında beliren Clarkson'lar tam da kederli zihninin kendini kurtarmak için uydurduğu senaryoydu, yani bu bir illüzyon olmalıydı. Özellikle de tanıdık figürleri ayrılıp Belmont'un koridorda adım atmasına ve ele geçirilmiş bir adam gibi görünmesine izin verdiğinde.

Sage elindeki buketi bıraktı, kulaklarındaki çıtırtı giderek azaldı. O kadar yoğun bir ses boşluğu vardı ki, uzaktan gelen çınlamaları duyabiliyordu. Kan, sevdiği adamın üzerinde kan vardı ve gözleri acıyla delik deşik olmuştu. Keskin bir sefalet. Ve onu oraya o koymuştu. Bunu o yapmıştı. Kendi yüz ifadesindeki acıyı hissedebiliyordu ama Belmont'u ne kadar kötü incittiğine tanık olmak çok daha kötüydü.

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadı, adamın onu duyup duymadığından bile emin değildi. "Yapmak zorundaydım. Benim yüzümden soluyordun. Solmaya devam edecektin."

Belmont'un sağ gözünün köşesi onu duyduğunu belli edercesine çekildi ama bu onu daha da üzmüşe benziyordu. "Sence bu

beni soldurur mu, Sage?" Sesi boğuk çıkıyordu. "Seni orada görmek bile beni yarı yarıya bitirdi. Bensiz."

Cemaatin tamamı bir kez daha ayağa kalkmış, aralarında mırıldanmalar geçiyordu. Augie'nin öfkelenildiğini anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. Belmont'tan başka bir yere bakamıyordu. Nasıl yaralanmıştı? Madende mi? Hayır, bu bir kavganın sonucu gibi görünüyordu. Ve kardeşlerinden hiçbiri ona elini bile süremezdi. Aaron bile, üstesinden geldikleri onca şeyden sonra. Augie mi? Evet, Augie. Belmont'un üzerindeki kandan, çenesindeki ve gözlerinin etrafındaki renk değişikliğinden kendisini evliliğe zorlayan adamın sorumlu olduğundan birden emin oldu. Bu da demek oluyordu ki... bu da demek oluyordu ki, o sorumluydu.

İnkâr onun içini parçaladı. "*Hayır.*"

Sage hiç düşünmeden, ilk sıranın yanında durmuş olan ve törenin ne kadar ilerlediğini anlamaya çalıştığı belli olan Belmont'a doğru gitti. Ama Augie onu dirseğinden tutarak Belmont'a gitmesini engelledi.

"*Bırak onu,*" diye kükredi Belmont. "Bırakın bana gelsin."

Augie'nin yüzü Belmont'un ses tonundaki ölümcül talep karşısında bembeyaz kesildi. Ama cevap vermek yerine çenesini daha çok bir korumaya benzeyen sağdıç rolündeki adama doğru eğdi. Adam tereddüt etti, ama Belmont'a kiliseden çıkarken eşlik etme niyetiyle ona doğru yürüdü ve bu zahmetinin karşılığında sersemletici bir sağ kroşe yedi. Ve ayağa kalkmadı.

Belmont'un bir şiddet eylemi gerçekleştirdiğini hiç görmediği için Sage'in çenesi düştü. Ama bu onun içinde bir şeylere enerji verdi. Uykuya dalmış, hissizleşmeye çalışıyordu ama bu hareket kanında bir vızıltı başlattı. Kolunu Augie'nin pençesinden bir kez daha kurtarmaya çalıştığında Augie onu geri çekti. "*Şimdiden yerini unutmaya başladın, küçük Sage.*"

İşte o zaman kıyamet koptu.

Belmont iri elleriyle Augie'nin boynuna sarıldı. "Ona böyle seslenmen konusunda ne demiştin?"

Yaşlı adam tökezleyerek geri çekildi, sunağın basamaklarına takıldı ve hâlâ Belmont tarafından tutulurken yere düştü. Gözleri şişmiş, ağzından tükürükler saçılıyor, vücudu Belmont'un gücüyle sarsılıyordu. Maden sahibine yardım etmek için *kimse kıpırdamadı*, Clarkson kardeşler ve onların koridordan aşağı akan ve kardeşlerine bağırarak sevgilileri dışında. Yine de Augie'nin gitmesine izin vermedi. Sage, çenesinin kararlı çizgisinden onu öfkesinden kurtarmanın bir mucize gerektireceğini

görebiliyordu. Bu yüzden Sage

dizlerinin üzerine çöktü ve gerçekten işe yarayacağını bildiği tek şeyi yaptı. Vücudunu iki adamın arasına sıkıştırdı ve kollarını Belmont'un boynuna doladı.

"Belmont," diye emretti, adamın pis kulağına doğru. "Bunu hemen durdur."

"Yapamam."

"Yapabilirsin." Adamın boynunu okşadı ve göz kapaklarının titremesini izledi, kaslarının gerginliğinin bir nebze olsun gevşediğini hissetti. "Bu sen değilsin."

"Sensiz nasıl olurum bilemezsin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Belki de bu sadece bir başlangıçtır."

"Bu kadar yeter, Bel," diye bağırdı Aaron. *"Hadi* dostum. Bırak onu." Jasper ve Elliott'la birlikte ellerini Belmont'un kollarının altına soktular ve çektiler, çektiler ama Sage'den uzaklaştırılmak onu daha da çılgına çevirdi ve yerinden kımıldamadı.

"Lütfen," diye fısıldadı Sage, içinden bir ürperti geçti. Yerde, Augie'nin tekmeleyen ayakları yavaşlamaya başladı ve şimdi gerçekte, şimdi Belmont hapse girebilirdi. Ayakta duramayacağı bir başka küçük alan. "Belmont, *lütfen*."

Vücudu çöktü, alnı hafifçe onunkine sürtündü. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Önce ben ölürüm. Buradan uzaklaş, Sage. Benimle gel."

"Tamam. Evet."

Augie onun arkasında nefes nefese kaldı ve Sage derin bir oh çekerek, Belmont'un onu bırakması gözle görülür bir şekilde zor olsa da, kendini ondan kurtardı. Belmont onun ayağa kalkmasına yardım etti. Yan yana, Augie'nin elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanışını, ciğerlerini doldurma çabasıyla vücudunun sarsılışını izlediler. Sage'e yönelttiği nefret onu bir adım geri attırdı ama sonunda herkese yöneldi. Belmont'a, cemaat üyelerine. Ailesine. Özellikle de ailesine.

Augie sendeleyerek ayağa kalktı, kahkahası cızırdayan bir plak gibi geliyordu. "Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun," diye hırıldadı. "Birisi borcunu ödemek zorunda. Bu sadece kimin ve ne zaman yapacağı meselesi. Bu küçük hareket" -elini salladı- "gerçek aşk ya da şövalyelik ya da her ne boks rakamları değiştirmez."

"Bunun parayla ilgili olmadığını söylemiştin," diye karşılık verdi Sage, Belmont'un vücut ısıyla ona yaklaştığını hissederek. Ama bir adım uzaklaşıp kendi alanına çekildi ve hayatında çok fazla etkisi olan adamlarla yüzleşti. "Hangisi? "Hangisi?"

Bu para için mi yoksa insanlara acı çektirmek için mi? İkisini birden yapamazsın. Bu yüzden *hangisi?"*

Augie önce ona, sonra da Clarkson'lara tiksintiyle bakarak, "Ben nasıl karar verirsem öyle olur," diye karşılık verdi. "Herkes birbiri için çok endişeleniyor. Çok *sevgi dolu*. Bok dolu." Kravatını çekiştirerek gevşetti ve yamuk bıraktı. "Ama aşk faturaları ödemediğinde ve krediye ya da fazla mesaiye ihtiyacın olduğunda başvuracağın kişi kim? Bana. Bu doğru. *Benim*. Hepiniz Augustine Scott'a bağımlı olmaktan nefret ediyorsunuz ama kim daha çok nefret ediyor biliyor musunuz? Ben nefret ediyorum. Banka hesaplarımı boşaltabilirim ve yine de akşam yemeğini yalnız yerim."

Sessizlik kilisenin üzerine ağır kadife bir perde gibi çöktü. Kendi ifşası karşısında şok olmuş gibi görünen Augie de dahil olmak üzere herkes bakakalmıştı.

"Bence en çok neyden nefret ediyorsun biliyor musun? Paranın herkesi yönettiğini kanıtlamaya çalıştıkça, yanıldığınız gerçeğinden kaçmak daha da zorlaşıyor." Sage elini cemaate doğru uzattı. "Şu adamlara bakın. Her gün madene giriyorlar. Ve bu çok acımasız. Çok acımasız. Sizce bunu sizden korktukları için mi yapıyorlar? Hayır, bu aşkla ilgili. Ailelerini beslemek ve altında yaşayacakları bir çatıya sahip olmak için. Bu gurur ve görevle ilgili." Sage kendi sesini tanımakta güçlük çekiyordu, o kadar net ve kendinden emindi ki nedenini düşünmeden edemedi. "Tehditler savurmanın ve iyilik toplamanın bunları onlardan alacağını mı sanıyorsun? *Almayacak*. Neredeyse gururumu, *aşkımı* benden almana izin verecektim ama bak. Etrafına bir bak. Sen kaybettin." Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. "Eğer bunun parayla ilgili olduğuna karar verirsen, borcu ödemenin bir yolunu buluruz ama bu seni mutlu etmez. Herkesi kendin gibi mutsuz etmeye çalışmayı bırakana kadar mutlu olamayacaksın." Bir kez daha sıraları dolduran insanları işaret etti. "Sen de başaramayacaksın. Sana izin vermeyecekler."

Sage bundan sonra ne olacağını bilmiyordu ama kiliseden kurtulmaya ihtiyacı vardı. Arkadaşlarına ihtiyacı vardı. Ve Belmont'a. Her zaman Belmont'a. Onun elini tuttu ve koridordan aşağı inmeye başladı ama cemaatin ortasında duran biri onu durdurdu. "Thomas'ın kitapları için bir günlük maaşımı bağışlayacağım." Tık naz maden işçisi ayaklarının üzerinde kıpırdandı, anonsunun yarattığı ilgiden rahatsız görünüyordu. "Elimden gelse daha fazlasını yapardım. O kız, babası için yaptığı gibi madene giriyor... Hepimiz kızlarımızın böyle büyümesini isteriz. Ve eve onun yerini alabilecek türden bir adam getirmelerini, her ne kadar..." -Belmont'a bir kez

başını salladı- "her ne kadar. O haklı. Bu gururla ilgili. Ve o da

artık bizim. Onlar adına bir gün çalışmaktan çekinmem."

Adam oturdu ve Aziz şapkasını tekrar taktı.

Sage, bulanık bir görüşün ardından, ailesinin davası için bir ya da iki günlük iş vaadinde bulunan iki yüz kadar adamın ayağa kalkışını izledi. Asla benimsemedikleri bir aile, ama bir şekilde fikirlerini değiştirmişti.

"O sendin," diye kulağına fısıldadı Belmont. "Bunların hepsi senin için."

Erkekler ayağa kalkıp fiziksel emeklerini sunmaya devam ederken, Belmont Sage'in elinden tuttu ve onu koridordan kilisenin arka tarafına doğru yürüttü. Hiçbir şeyin yeterli olmayacağını bildiği için onlar giderken erkeklere teşekkür etti. Bu sevgi selinin ne anlama geldiğini ifade etmenin bir yolu yoktu, ama denemek için bir yol bulacaktı.

Kapıdan adımını attığında, anne ve babasının şaşkın bir gururla kendisini izlediğini gördü ama bu sadece kısa bir an sürdü, sonra bedenlerini birbirlerine sardılar. Sage buna şaşırمامıştı. İncinmemişti de. Artık değil. Bu tanıdık görüntüyü izlemek, Sibley'e hiç hak etmediği bir suçluluk duygusuyla dönmüş olduğu gerçeğini daha da pekiştirmişti. Anne ve babasının da bu yükü omuzlamasını istemiyordu, bu yüzden o anda suçluluk duygusundan kurtuldu ve Belmont'la birlikte onlar gibi olabilecekleri korkusunu da geride bıraktı.

Ve kiliseden onu takip eden arkadaşları - sevgili Clarksonlar - yardım edeceklerdi. Aklında hiçbir soru işareti yoktu. Bankada biriktirdiği parayla birlikte borç ödenecek ve babası emekli maaşına kavuşacaktı.

Ailesi özgürdü. Bu da *onun* özgür olduğu anlamına geliyordu. Bernie ve Thomas her zaman bir endişe kaynağı olacaktı. Kendilerini yeniden mali sıkıntı içinde bulmaları çok gerçek bir olasılıktı. Onlara yardım edecekti. Hayır. *Onlar, diye* düşündü, Belmont'un elini sıkıca tuttuğunu hissederek. Bir çözüm bulmak için yorulmadan çalışacaklardı. Ama bu yardım Kaliforniya'dan ya da ara sıra Sibley'e yapacağı ziyaretlerden gelecekti, çünkü artık kendi mutluluğunu feda edemezdi. İlk adım Suburban'a geri dönmek ve arabayı sürmekti.

Tanrım, bekleyemedi.

Kiliseden çıkmadan hemen önce Augie'nin çalışanlarını hayranlıkla izlediğini gördü ve Sage'in içinden bir ses ona bunun bir değişimin başlangıcı olduğunu söyledi. İyi bir değişimin.

Merdivenlerden aşağı, sabahın soğuk çiseleyen yağmuruna doğru yşşrlerken Sage başını kaldırıp Belmont'a baktı ve onun gşzlerinin hâla tedirgin olduğunu gşrdş. Elleri birbirine bağlıydı ama aralarında bir yerde, zincirlerinin bir halkası kopmuştu.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Belmont duş buharının içinde durmuş, ellerini banyonun kapısına dayamıştı. Kiliseye zamanında varmıştı ama Sage'i geri kazanamamıştı. Henüz kazanamamıştı. Yaklaşamamıştı bile. Artık bir şehit olmasına gerek kalmadığı için rahatlamış mıydı? Tanrım, evet. Duştan gelen sıcak su kanı ve kiri temizlemişti ve anıtsal gerginliğin bir kısmını da hafifletmeyi başarmıştı. Ama bir kurban gibi sunağın üzerinde dururkenki görüntüsü sonsuza dek onunla kalacaktı. *Çok geç kaldım. Çok geç kalmış olmalıydı.* Kim Sage'le evlenme sürecini hızlandırmak istemezdi ki? Bitmiş olmalıydı.

Belki de o kuyunun dibinde fısıldadığı dualar yıllar sonra nihayet Tanrı'nın kulaklarına ulaşmıştı, çünkü kiliseden onun elini tutarak çıkmıştı.

Şimdi motel odasındaki yatağın üzerinde oturmuş, onu bekliyordu. Konuşmak için.

Günler önce o yatakta yaşananlar için onu affetmeyi kabul etse bile... söyleyecekleri yine de hoşuna gitmeyecekti.

Düğünü durdurmak sadece geçici bir çözümdü. Aralarındaki aşkı büyümelerine yardımcı olacak bir şey haline getirme konusunda uzun bir yol kat etmişlerdi. İnsan ve çift olarak. Bugün kilisede öylesine parlamıştı ki, cesareti ve dürüstlüğü onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Sage'in kendi şeytanlarının üstesinden gelmesini izlemek, kendisinin aynı şeyi yapmadığını fark etmesini sağlamıştı. Tam olarak değil.

O gece kilisede sevişmişler, Sage'e Lawrence'la olanları anlatmak geçmişinin bir kısmını ve şüphelerini serbest bırakmıştı. Kardeşlerinin uyumsuz bir rüya takımı gibi gelmesi ona uzun zamandır eksikliğini hissettiği inancı vermişti. Şimdi bu inancın bir kısmını kendine duyma zamanıydı.

Eğer o ve Sage eşit şartlarda karşı karşıya geleceklerse

Hala tırmanması gereken bir dağ vardı. Ya da inmesi gereken bir çukur.

Sage'i göremeyince endişelenen Belmont, havlunun beline sıkıca sarıldığından emin oldu ve banyodan dışarı çıktı. Buhar onu odaya kadar takip etti, Sage'in etrafında dönerek onu olduğundan daha da fazla fantezi gibi gösterdi. Tanrı'ya şükür, Belmont duş alırken Peggy ona kıyafetlerini değiştirmiş olmalıydı, çünkü siyah elbisesinin yerini yumuşak mavi bir elbise almıştı. Üst düğmenin her zamankinden daha aşağıda, göğüslerinin arasında duruşu karşısında yutkundu. Elleri yatağın kenarını kavlıyor, dizlerini birbirine bastırarak ona bakıyordu. Çok tatlı ve ciddiye.

Belmont şifonyerin yanına eğildi, bavulundan bir külot ve ona en yakın kot pantolonu aldı ve havluyu bırakmadan önce ikisini de havlunun altına giydi. Yine de tişört giymek istemedi çünkü ince bir pamuk tabakası bile Sage ile kalbi arasında bir engel oluşturacaktı ve bu fikre dayanamıyordu.

Sırtını perdelere vererek pencereye gitti. Sage ayağa kalktı. Bir yan adım attı. Belmont da öyle yaptı, ama ters yönde. Sage geri çekildi. Belmont öne doğru hafifledi. Odanın içinde birbirlerinin yörüngesinde döndüler, Dünya ve Güneş gibi. Eskiden yaptıkları gibi. Sibley'den önce.

Belmont'un cebinde bir ağırlık vardı ve bunun çakısı olduğunu fark etti. Teknede sık sık ihtiyaç duyduğu ve taşımaya alıştığı bir çakıydı bu. Ve şimdi bunun için minnettardı çünkü başka bir şey olmadan önce Sage'in bir şeyi anlaması gerekiyordu. Bakışlarını Sage'e kilitleyen Belmont çakıyı çıkardı, bıçağı çevirerek açtı ve avucunun içinde gezdirerek Sage'in bir an acı çekmesine ve soluk soluğa kalmasına neden oldu. Kan akmaya başladığında elini ters çevirerek kırmızı yapışkanlığın yatağın ortasına damlamasına izin verdi.

"Seni bir daha asla isteğin dışında tutmayacağım, Sage." Boğazında kabaran ağrıyı yuttu. "Bana inandığını söyle."

"Tabii ki istiyorum," diye nefes aldı ve adamın yere atılmış havlusuna doğru süzüldü. Yanından geçerken havayı karıştırdı ve adamın karnında bir ihtiyaç nöbeti başlattı. *Çok güçlüydü.* Her zamankinden daha güçlüydü çünkü onu neredeyse kaybediyordu ve sağduyusuna rağmen, sahipleniciliği inkâr etmenin insani olarak mümkün bir yolu yoktu. Bağırsaklarını maskeleyen bandı gibi sarmıştı.

Sage Belmont'a yaklaştığında hafif bir tereddüt oldu.

Havlu, muhtemelen her santimi onun farkında olduğu için bükülmüştü. Havluyu elinin etrafına sararken burnundan derin nefes alarak kendini rahatlamaya zorladı. "Elbiseni değiştirdiğin için teşekkür ederim. Siyah giydiğin için teşekkür ederim."

Hizmetlerinde bir aksama. "Bunun için neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Bu bana düğünü yapmak istemediğinin bir işaretiydi." Kadının temiz kokusu adamın duyularına yayıldı. "İstemediğini biliyordum ama... sana karşı davranışlarımdan sonra kafam karıştı, acaba benden kurtulmak mı istiyorsun diye düşündüm."

"Hayır. O değildi, Belmont. Öyle olmadığını biliyorsun, sadece düşünmen gerekiyor." Başını sallayınca Belmont saçlarının çözüldüğünü fark etti. Saç telleri tatlı boynuna, elbisesinin arkasına doğru kıvrılmıştı. Sanki saç spreyi ya da başka bir şey kullanmış gibi yer yer sertti ve onu banyoya götürüp yıkama dürtüsünü bastırdı. "Sadece geçmişi düşünmelisin," diye fısıldadı, ellerini havlunun etrafına kapatıp tutarak adamın kanını emdi. "Seni sevdiğimi söylediğimi hatırlamalısın."

Karanlıkta ağzı parlıyor, elleri göğsünde geziniyor. "Bir sonraki yaşamımda yeni bir beden ve zihinle geri dönsem bile bunu hatırlayacağım, Sage Alexander."

Kirpikleri gözlerini saklamak için aşağı doğru indi, ama o mutluluk ışıltısını yakaladı ve ona sıkıca sarıldı. "Bana söylediğini ben de hatırlardım."

"O zaman seni tuttuğum için beni affettin." "Evet.

Tanrım, evet."

"Bunun bir mazereti yok."

"Hayır. Senin için bir şey yapmama da izin vermeyeceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim." Eğildi ve burnunu kızın saçlarının bir santim üzerinde gezdirdi. İçine çekmesine izin verdi. "Beni bu kadar tanıdığın için teşekkür ederim."

Onun kendisine dokunmasını bekliyordu. Belmont bunu hissedebiliyordu. Ya da belki de onun çıplak göğsüne dokunmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu ki bu delilikti, çünkü teni onun ellerine açlık çekiyordu. Ama belki de ikisinin de beklemesi daha iyiydi. Beklemek. Çünkü söylenecek daha çok şey vardı ve bir daha aralarına hiçbir şey, özellikle de başka bir ihmal yalanı girmeyecekti.

"Ben burada kalıyorum, Sage." Kızın içine dolan korkuyla kalbi parçalandı.

ela gözleri. "Madende çalışmaya geri dönüyorum." "Hayır. *Hayır*, Bel-"

Dudaklarını birbirine yaklaştırdı ve itirazlarını susturmak için bastırdı, sertçe bastırdı. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama seni yarım bir adamın karısı yapmayacağım. Her gece evlilik yatağımızda altına uzandığında tek bir zayıflığım bile olmayacak. Ve çocuklarımızı, içimde bir parça korku kaldığını bilerek yetiştirmeyeceğim. Olabileceğim en güçlü adam olacağım. Size en iyisini verebilmek için kendimi geliştireceğim. Ve seni ve çocuklarımızı *her şeyden* koruyabileceğimi bilerek kutlama yapacağım. Karanlık beni durduramayacak. Hiçbir şey durduramayacak. Karım gibi korkusuz bir kadınla korkusuz bir adam olarak değil."

"Şu anda korkusuz değilim. Korkuyorum." Sesi titriyor, nefesi dudaklarına çarpıyordu. "Artık karanlık olmayacak, Belmont. Her şey bitti. Bizimle birlikte Suburban'a bin ve New York'a git. Annenin istediği de buydu."

"Miriam anlayacaktır ve senin de aynısını yapmanı istiyorum," dedi Belmont, onu korkuttuğu için kendinden nefret ederek, başka bir yolu olmasa bile. "Bugün neredeyse başka bir adamla evleniyordun çünkü bana şeytanlarımla savaşacak kadar güvenmiyordun. Ve seni suçlamıyorum, Sage. Seni suçlamayacağım da. Ama birlikte geçireceğimiz hayatı, benim için kendini tekrar feda edip etmeyeceğini merak ederek yaşamayacağım. Bir dahaki sefere bana güveneceksin. Başka türlüünü kabul edemem." Elmacık kemiğine bir öpücük kondurdu. "Bana anladığını söyle."

İçindeki çatışma çok büyüktü. Ve yeterince uğraşırsa onu yıkma ihtimali vardı, çünkü ağlayan, yalvaran bir Bilge onu bir kılıç gibi kesebilirdi. Ama kadını nihai ödül yapan da buydu. Birlikte geçirecekleri hayatı zamansız ve lekesiz güzelliklerle dolu kılacak olan şey buydu. Birbirlerinin en kötü hallerini seviyorlardı. Ve potansiyel olarak en iyilerini de aynı derecede seviyorlardı. "Tamam, Belmont." Başını onun çenesinin altına sıkıştırdı. "Yeter ki bu sefer sonsuza kadar bekleyeceğimi bil, eğer gerekirse. Sonsuza dek ve bir gün."

Belmont'un midesinde bir rahatlama rüzgârı esti. Minnettarlık da. Ve evet, kalbine ve ruhuna sahip olan kadından ayrılacağı için endişeliydi ama kararından geri dönüş olmayacaktı. Onun gözlerindeki mutlak güveni gördüğünde buna degecekti. Ancak o zaman onun uzaklaşmasını izleyebilirdi.

Hâlâ dokunmuyorlardı. En azından boyundan aşağısı dokunmuyordu ama Belmont'un bu kez Sage'in başlatmasına ihtiyacı vardı. Sage'in altında çırpındığı o saniyeyi unutması için çok uzun bir süre geçmesi gerekecekti, bu yüzden zor olsa da bekledi. Kot pantolonunun fermuarının arkasındaki et kalınlaştı ve uzadı, kotu gerdi, meme uçları noktalara dönüştü ve ağzı acıktı ama yine de bekledi. Ve bekledi. Parmak uçları nihayet kot pantolonunun düğmesine giden saç izinde dans ettiğinde Sage'in yüzünü göremiyordu ve onun ifadesini yargılaması gerekiyordu. Bu yüzden çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı ve başını geriye yatırdı. İşte. Tanrı'ya şükür. Heves, heyecan ve... merak vardı. "Gözlerinde bir çeşit bakış var."

Başparmağını geriye doğru itti ve çenesinin kıvrımında ileri doğru. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek isterim."

"Pantolonunu çıkarmak istiyorum demek." Gözleri adamın göğsüne dikilmişti, geniş ve biraz bulanıktı. "Ben de senden elbisemi çıkarmanı istiyorum. Ben... birlikte çıplak olmadık ve sen az önce benimle çocuk sahibi olmaktan bahsettin. Neden yavaş gittiğimizi biliyorum ama şu anda yavaş gitmek istemiyorum."

"Evet." Göğüs kafesindeki organı daha yüksek sesle vurdu ve hiçbir şey Belmont'u elinin etrafına sardığı havluyu bırakıp elbisesinin üst düğmelerini deliklerinden kurtarmaktan alıkoyamadı. "Ben de öyle."

"Ben istiyorum..."

Kadın pantolonunu çözmeye başladığında inledi.

"Kocam olacak adama bazı şeyler vermek istiyorum."

Belmont onun ne demek istediğini biliyordu ama Sage'in dizlerinin üzerine çökmesi fikrini sadece utanç onu durdurmadan önce kısa bir süreliğine düşündüğü için, bunun gerçekleşeceğini hiç hayal etmemişti. Ya da onun ağzında olmanın bir iki yalamadan daha uzun süre nasıl hissettireceğini. *Bunu kastettiğinden emin ol.* Eğer ona rahat edemeyeceği beklentiler yüklerse, kendisiyle yaşayamazdı. "Fermuarımı indirdikten sonra ne yapmayı hedefliyorsun, Sage?"

Onun cevabı diz çökmek oldu ve Belmont sallandı, Sage kot pantolonunu çekiştirirken kendi saçlarını elleri için bir çapa olarak kullandı. Belmont'un külotunu sıyrıp sıcak tenine nefesini bırakırken, "Kendini tutamayacağın bir hale getirmek istiyorum," dedi. Dudakları adamın boylu boyunca uzanıyordu ve Belmont'un görüşü bulanıklaştı. "Bana geri dönmen için sana her türlü sebebi vermek istiyorum."

"Hayır, Sage," diye mırıldandı, ellerini saçlarına götürdü ve parmaklarını saç tellerinde dolaştırdı. "Sensiz yaşayamam. Seni *seviyorum*. Başka bir nedene ihtiyacım yok-"

"Ve seni ağzımda hissetmek istiyorum," diye araya girdi, sesi fırtına öncesi sakın bir göl gibiydi. "Bunu çok uzun zamandır düşünüyorum. Seni ne kadar derine götürebileceğimi."

"Beni ağzının içinde düşündün." Azı dişleri birbirine öyle sıkı kenetlenmişti ki, sözleri kendi kulakları tarafından bile neredeyse seçilemiyordu. "Bunca zamandır düşünmemeye çalışıyordum."

Hazel kirpiklerinin altından ona baktı. "Sebeplerden birinin de bu olması delilik mi?"

Belmont'un cevap vermek için başka bir şansı yoktu çünkü zevk, ipekle sarılmış bir koçbaşı gibi ortasına saplandı. Aletin tepesinin Sage'in muhteşem ağzının içinde kayboluşunu şaşkınlıkla izledi, geri çıkarken boğazından bir inilti koptu. Ve sonra... sonra tekrar ileri fırladı ve daha fazlasını aldı. "*Tanrım, yüce Tanrım.*"

Tırnakları kalçalarındaki kılları tırmıkladı ve bundan sonra Belmont'un odağı inanılmaz emme ile boşalmamaya çalışmak arasında bölündü. Kadının ona bakma şekli duruma hiç yardımcı olmuyordu çünkü gözleri... şehvet doluydu. Onu ağzına almak *hoşuna gitmişti*. Bunu hiç beklemiyordu. Sage'in onu dudaklarının arasından geçirdiğini hayal ettiği zamanlarda belirsizlik ve utangaçlık vardı. Sage onun inçlerini inleyerek yukarı aşağı hareket ettirirken, kazara dişleriyle onu tırmıklarken ve asla sönmeyecek bir ihtiyaç ateşi yakarken böyle bir tepki yoktu. Asla. Onu kaç kez emmiş ya da boşalmasını sağlamış olursa olsun.

"Teknemin hareketi," dedi nefes verirken. "*Sallanma* şekli. Seni en çok böyle düşünmeme neden olan şey buydu. Bazen suyun üzerinde çıldırırdım. Suyun yuvarlanma şekli benim senin içindeki halim. Suyun teknenin kenarına vuruşu bana senin dilini düşündürüyor-"

"Bunu mu yapıyorsun?" Pembe dilini adamın dolgun kafasında gezdirdi ama adam cevap veremedi kadın yumruk yaptığı sikini kaldırdı ve başını eğerek hızlı yalamalarla taşaklarını ıslattı. "Yoksa bunu mu?"

"*Evet*," diye başardı, karnı sıkışıyordu. "Hepsi, Sage. Sen gelgitsin. Sen her şeyisin."

Dudakları daha önce gittiği noktanın çok ötesine geçerek onu derinlemesine emdiğinde sözleri boşa çıktı. Ucu dirençle karşılaştığında,

Siyah benekler görüşünü kapladı ve bunun bitmesi gerektiğini biliyordu. Hassas aleti bir kez daha kadının gırtlakıyla buluşursa, kadın onu içmiş olacaktı. Ve eğer bu kadınla sevişmezse, o gittiğinde dünyası doğru olmayacaktı.

Gitmesine izin mi veriyordu? Belmont'un kalbi sıkışmıştı. *Ne düşünüyorum ben?*

Belmont, boğuk bir işkence sesiyle Sage'i ayağa kaldırdı ve dengesizleştğinde onu tuttu. Onu göğsüne doğru çekti. Yakındı. Çok yakın. Kızın dudakları adamın sikini emmekten kızarmış ve parlıyordu ve bu onu öfkeliyordu. Aralarında kıskançlığa yer yoktu. Olamazdı. Ama bunun kırıntıları hâlâ Belmont'un içinde, gizli yerlerde duruyordu. Sage onundu. Geri dönülmez bir şekilde. Ama neredeyse olmamıştı. Sonsuza dek onun sırlarını paylaştığı ve güvendiği kişi olacaktı, bu yüzden bağlılığının ne kadar derin olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sibley'den ayrıldığında, kulaklarında çınlıyor olacaktı.

Belmont aşağı baktı ve parmaklarının Sage'in elbisesinin düğmelerini çözmekle meşgul olduğunu fark etti. Elbise tamamen açıktı, tam ortasından aşağıya doğru, siyah iç çamaşırını ve uyumlu sütyenini, karnının çukurunu ve yukarı doğru itilmiş göğüslerini görmesine izin veriyordu. Elbisenin altında nelerin beklediğini görmek, içindeki sahiplenici erkeği kılındırdı, gevşemek için tırmaladı. Sage de ondaki değişimi fark etmiş gibiydi çünkü inleyerek elbiseyi omuzlarından itti. Ve Belmont atağa geçti.

İç çamaşırını saniyeler içinde bir hurdaya dönüştü ve bir kenara atıldı. Sütyeni üzerinde kalmıştı, çünkü ona bağlanmak için bir saniye daha bekleyemezdi. Tek bir akışkan birim gibi hareket ediyorlardı; Belmont eğiliyor, Sage sıçırıyor, bacaklarını onun beline doluyordu. Tanrım, onun tüm ağırlığını taşımayı seviyordu. Onu çöllerde, yağmur fırtınalarında ve eşiklerin üzerinden taşımak istiyordu. Belmont onun ağzını almak için hareket ettiğinde Sage'in sıcaklığı ereksiyonunun üzerine yerleşti ve birlikte inlediler, kalçaları yuvarlandı, dilleri çiftleşti.

Sage'in hevesli ağzı cennetti, dizleri onu havada tutmak için kalçalarında kıvranıyordu. Arkasına yaslandı ve kızın vücuduna tırmanmasına, aşağı kaymasına, onu tekrar tartmasına, kaygan hareketlerin amını horozunun uzunluğuna yukarı ve aşağı sürmesine izin verdi. Sonunda vücutlarının arasına hapsettiği siki sert bir ritm tutturmaya başladı, küçük hıçkırıkları ağzına gönderirken onu öldürüyordu.

Sage'in kıvrımlarının kayması ve yerde ona bakarkenki görüntüleri arasında Belmont'un onun içine girmeye ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç ani ve tüketkendi. Sage'in poposunun altına ulaştığında

ve uzunluğunu onun amına yönlendirdi, ilk birkaç santimi hafifçe içeri soktu, bir dua gibi adını zikrediyordu. Tırnaklarını omuzlarına geçirip başını geriye attığında sesi daha da yükseldi, kalçalarını oynattı, oynattı, oynattı, ta ki iyice yerleşene kadar. Kadınının içine kadar girmişti ama hâlâ yeterince derin değildi.

"Tanrım, Sage. Tanrım," diye gırtlığını sıktı, onu bir kez daha zıplatmaya karşı koyamadı, sıkılığının içine bir inç daha sokmaya çalıştı. "Seni becermeden önce, benim için bir şey dinle. Bana bak ve sözlerimi duy."

"Evet. Anlat bana," dedi düzensiz bir şekilde. "Evet."

Bir adım attı ve kızın sırtını en yakındaki mobilyaya dayayarak onu sikinin üzerinde itti ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Yüzünün iki yanını ellerinin arasına alarak eğildi ve yüzlerini bir santim ayırdı. "Bu dünyada hiçbir şey beni bugün senin için savaşmaktan alıkoyamazdı. Kimse beni senden uzaklaştıramazdı. Beni duyuyor musun?" Onun başını sallamasını bekledi. "Kiliseye çok geç gelseydim ve sen bugün o adamla evlenmiş olsaydın, Sibley'de kalır ve savaşırdım. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün. Hiçbir şey ve hiç kimse aşkımı sınavamaz ya da onu benden alamaz. *Seni* benden alamaz. Bunu anlıyor musun?"

Bir yudum nefes çekti. "Evet." Kolları adamın boynuna dolandı, parmakları adamın saçlarında tünel açtı. "Ben de kendimi savaşmaktan alıkoyamazdım. Bizim için. Seni nasıl göreceğimi ve sana nasıl dokunmayacağımı bilemezdim. Bana dokunduğunu hissetmezdim."

"Şimdi daha da iyi, değil mi? Dokunma şeklimiz." Ağzı kızın kulağını tırmaladı, şakağına yakın saç tellerine gömüldü. "Artık birbirimizi daha iyi tanıyoruz. Düşüncelerin artık bir sır değil ve ben bunu seviyorum. Bu doğru."

Onun cevabını kaçırdı çünkü vücudu izinsiz hareket etmeye başladı. Kalçalarının arasındaki küçük kaslar sürekli esneyerek kanını hızlandırıyordu. Ve onu mobilyaya sabitlediği için Tanrı'ya şükretti, çünkü mevcut sürtünmenin her onsu olmasa, çıldırabilirdi. Aklını kaçırdı. Ama yine de o noktaya ulaşabilirmiş gibi görünüyordu, çünkü o ilk sürüş... Tanrı aşkına, taşaklarını midesine gönderdi.

Belmont tatlı acının üzerine tısladı. "Sen... seni yeterince ıslattım mı? Kaygan hissediyorsun, ama yapmalıydım-"

"Ben mükemmelim." Göz kapakları sarktı, şişkin dudakları O şeklini aldı.

"Durma."

"Prezervatif, Sage." Öne düştü, yüzünü onun boynuna gömdü, her gözeneğinden sefalet sızıyordu. "Prezervatifi unuttum."

Dünyada sadece iki kişi olduklarında bu kelimeler kulağa çok yersiz geliyordu. Öyle değiller miydi? Bir bakıma hep öyle olmamışlar mıydı? Ama bu Sage'di ve onu korumak onun işiydi. Onun yaşam biçimiydi.

"Bir tane takmam lazım. Bana biraz zaman ver." Kadın onun altında kıpırdandı ve boğazından bir hırıltı çıkardı. "Lütfen kımıldama."

"Belmont." Güzel gözleri onu esir almış, kalçaları baştan çıkarıcı bir tempoyla adamın kalçalarında aşağı yukarı kayıyordu. "Bana oğullar ver. Bana kızlar verin. Hep böyle olması gerekiyordu. İlk dakikadan itibaren."

Belmont bu sözlerin içinde açığa çıkardığı güzelliğe zar zor dayanabiliyordu. Yanında Sage varken, uçsuz bucaksız bir alanda heyecan verici bir koşuydu bu. Ve yollarında tek bir engel bile yoktu. "Seni çok seviyorum," diye başardı, kalçaları esnemeye... ve sonra pompalanmaya başladı. "Benimle evlen, çocuklarımız olsun, hiçbir şey istemeyelim. Bana evet de, Sage."

"Evet, evet, evet."

Sage'in sırtı mobilyaya yaslandı, göğüslerinin arasından bir ter damlası süzüldü. Dişleri gıcırıyor, meme uçları dikleşiyordu, ta ki adam ağzını onların üzerinde kullanmaya karşı koyamayana kadar. Bir gün çocuklarının yapacağı gibi onu emiyordu. Vücutları ıslak sesler çıkarıyor, sert dalmalarda buluşuyor ve serbestçe kayıyordu. Belmont onun bacaklarını yeterince yukarı kaldıramıyor, kendine yer açmak için elleriyle onun dizlerini itmesine engel olamıyor, derinlere inme ateşi onu ele geçiriyordu. Aletini Sage'in içine sıcak, derinlemesine sokmak en büyük zevkti, tohumunu Sage'in içine bir kez yerleştirdiğinde, bunun onu ele geçireceğinden emindi. Olağanüstü bir şey başlayacaktı.

"Belmont..."

Adından başka bir şey söylemesine gerek yoktu ve o da neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Başparmağını klitorisine bastırdı, küçük çıkıntıyı parmağıyla sikinin tabanı arasında yakaladı ve ona her yönden masaj yaptı.

"Ah... Tanrım," diye çığlık attı, midesi titriyordu.

Kadının tepkisi adamın ritmi bozmasına neden oldu. Ama sonra daha da sertleşti, tatmin olma dürtüsü kaslarını sıkılaştırdı, sikini son, acı verici derecede şişirdi. İhtiyacının yoğunluğu dilini gevşetmiş, neredeyse sayıklamasına neden olmuştu ve Sage tırnaklarını kıcına geçirip bacaklarını olabildiğince açtığı anda, içindeki her kelime serbestçe aktı,

Sanki içindeki baraj çatlamıştı. "Yolculukta yaptığın o kadar çok küçük şey vardı ki... ve ben bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum." Dişlerini onun boynuna geçirdi. "Elbisenin düğmelerini her zaman benim yanımda parmaklaman gibi. Ya da boynunu görebileyim diye saçlarını bir tarafa toplaman gibi. Nabzını. Şimdi neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ben de onun peşindeydim. Hayatımın *her günü onun peşinde* olacağım. Ama düğmelerini parmaklayan, saçlarını yana çeken, boynunu yalayıp öpmek için ağzıma bir yer veren ben olacağım." Başparmağı klitorisinin etrafında dönüyor, yavaşlayıp tekrar hızlı hareket ederek onunla alay ediyordu. "Bu tamamen benim. Senin vücudun. Kalbin. Bana bunu verdiğini söyle, karıcığım. Ben seni becerirken söyle. İlk çocuğumuzu yaparken söyle."

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "Onu sana veriyorum."

Birlikte terledikleri için Sage mobilyaların üzerinde kayıyordu, bu yüzden Belmont onu dik bir şekilde sürükledi, iki kolunu dizlerinin altına bağladı, böylece ona ayakta binebildi. Ve Tanrım, ona sertçe bindi. Ayaklarının tabanı Belmont'un kışının etrafında kıvrılıyor, göğüsleri vücudunun aşağıya doğru her kıvrılışında geri tepiyordu. Sona geldiklerinde birbirlerine bakıyorlardı. Belki de konuşmadan birbirlerine izin verdiler, çünkü aynı anda ikisi de nefeslerini tuttu...

"Aman Tanrım, *Belmont*."

Alınlarını birbirine bastırarak onun bakışlarını yakaladı. "Kocacığım."

"Koca."

"Karım."

Kadının amı erkeğin etinin etrafında daralmaya başladığında, Belmont Sage'i tekrar mobilyanın üzerine fırlattı ve mümkün olduğunca derine inerek, kadının göğüslerinin arasında kendi sahiplik çılgınlığını serbest bıraktı. Sage'in omuzlarına vurdu, onu kendine yaklaştırdı, tırmaladı, yatıştırdı. Kendi orgazmı Sage'in hazzının yanında ikinci plandaydı ama orgazm olduğunda yeniden doğmuş gibi hissetti. Dev, görünmez bir el boynunun arkasına, omurgasının alt kısmına kenetlendi ve Sage'e tutunup rahatlamayı bekleyene kadar sıktı. Titreyen bedenine dualar, lanetler ve gelecekteki çocuklarının isimlerini zikretti.

Uzun bir süre hareket etmediler, ter soğudukça ikisi de sözcükleri kullanacak bir şey bulamıyordu. Belmont, kızın ezilmemesi için bir dirseğinin üzerinde destek olurken, çıplak tenlerinin her santimini ezberledi, kalpleri senkronize oldu, her atışta birbirlerini öptüler.

Sage'in uyuduğunu fark ettiğinde ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Sabah onu terk etme fikri Belmont'un kendi derisini yüzmek istemesine neden olmuştu ama bir erkeğin içgüdülerine güvenmesi gereken zamanlar da vardı. Ve yokluğunda müstakbel karısını koruyacağını bildiği ailesine güvenmeliydi. Yine de bu gece kendine eziyet etmeyecekti. Bu gece nihayet birlikte uyuyacaklardı.

Alnından bir kez öpen Belmont, Sage'i kollarına aldı ve yavaşça yatağa bıraktı. Yatağa girmeden ve vücutlarını hizalamadan önce, onun yanında uzanmanın özgürlüğünün tadını çıkarmak için kendine bir an verdi. Kolunun kıvrımı, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi kızın kalçasının vadisine kaydı. Vücudunun derinliklerinde bir iç çekiş vardı ve bu iç çekiş, ona iyice yaklaştığında, onu olabildiğince sıkıca kendine çektiğinde daha da yükseldi. Boğazında bir düğüm oluştu ve burnundan nefes almak zorunda kalana kadar genişledi. Kadının koruyarak uyumanın ayrıcalığını asla hafife almayacaktı. Asla.

Sage onun kollarında dönüp elini vücutlarının arasında kavuşturarak başını çenesinin altına soktuğunda, coşku karanlıkla birlikte içeri süzüldü ve onu ele geçirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sage, Belmont'un yanında uyandı.

Onu daha önce hiç uyurken görmemişti ve bu o kadar sessiz, önemli bir andı ki çok hızlı nefes alıp onu uyandırmamak için bir elini ağzına götürdü. Sadece boyuyla değil, karakteriyle de dev bir adamdı ve uykunun yumuşaklığı bile bu niteliklerini çalamazdı. Gömleksizdi ve beyaz, nişastalı çarşafı beline dolanmış, deniz kaptanı fiziğini Sage'in bakışlarına çıplak bırakmıştı. Bir kolu yataktan sarkmış, diğeri yastığının altına gömülmüştü; kolunun kıvrımı boynu için bir beşik oluşturunuyordu.

Saat kaçtı? Gece yarısı olmasını umuyordu, böylece onun gidişini birkaç saat erteleyebilirlerdi. Duvardaki ışık şeridi bunu pek olası kılmıyordu ama onun uyandırma çağrısı olmayacaktı. Onu bu şekilde görmek bir hediye idi ve bunu boşa harcamayacaktı.

Ne yazık ki o an Belmont'un kollarının altında kıl olduğunu fark etti. Onu kıkırdatacak kadar aptalca bir şeydi, çünkü Belmont'un orada kılları olduğu belliydi - gezegendeki en erkeksi adamdı - ama bu Sage'in yastığına doğru gülmesini engellemedi. Sonunda hava almak için ayağa kalktığı anda, Belmont'un kendisini eğlenerek izlediğini gördü.

"Ne oldu?"

Konuşacak kadar kendine güvenmediği için uzandı ve söz konusu siyah bölgeyi gıdıkladı. Ve o da güldü. Ama bu sadece bir kahkaha değildi. Loş odayı aydınlatan gırtlaktan gelen, uykulu bir Belmont kahkahasıydı ve kulaklarının başka bir şeyle karşılaşmasını asla istemedi. Yaşadığı süreç. "Koltuk altı kılların var ve gülüyorsun."

Başını yumruğunun üzerine koyarak yan döndü. "Uyandığında perçemlerin dağınık oluyor. Toplama çubukları gibi görünüyorlar." Ağzında bir gülümseme belirdi. "Bayıldım buna."

"Şimdi gidip onları düzeltmek istiyorum," diye iç geçirdi sırtarak.

"Yapma." Belmont tekrar konuşmadan önce uzun süre birbirlerine baktılar. "Şu anda evde olsaydık sana kahve yapardım. Alışkanlıklarını biliyorum. Onlar benim olacak."

"Henüz değil," diye fısıldadı, gözlerini saatten ayırmamaya çalışarak. Adamın rahat tavrı biraz değişti. "Henüz değil, tatlı kızım."

Yaklaştı. Bir santim, iki, üç. Göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı ama göz temasını sürdürdü. "Peki ya sen? Benden önceki sabah alışkanlığın neydi?"

Belli ki bunu düşünmesi gerekiyordu. Sanki *ondan önce düşünmek* yabancı bir kavrammış gibi. "Portakal suyu ve şınav."

"Oh." Göğüs uçları çarşafın altında sertleşti. "Bunu bir ara görmek isterim."

"Bunu her seferinde göreceksin." Belmont boştaki eliyle uzanarak çarşafı indirdi ve kızın çıplak vücudunu ortaya çıkardı. Onunla birlikte çıplak kalmakta hâlâ o kadar acemiymiş ki yüzü kızarmıştı. Ama onun açlığı karşısında tüm utangaçlığı kayboldu. İfadesinde alevlendi ve ardından kaslarında gözle görülür bir sıkılaşma oldu. Belmont'un Sage'in üzerinde sinsice dolaşp kalan çarşafı yırtarak önlerinden çekilmesi için bir saniye bile geçmemişti. Sage'in kalçalarının arasına yerleştiğinde, elleri havaya kalktı ve parmaklarıyla yastıkları kavradı. "Sen benim yeni sabah alışkanlığım olacaksın." Dilini dudaklarının kenarında gezdirdi ve alttakini dişleriyle yakaladı. "Anladın mı?"

Bu bir hâkimiyet gösterisinden çok daha fazlasıydı, gelecek şeylerin bir vaadiydi ve Sage buna sulanan bir gül gibi karşılık verdi, içinde yeni bir şey heyecanlandı. "*Evet.*"

Kalçalarını oynattı, gözlerindeki erimiş bakış Sage'e onun ıslaklığını hissettiğini söylüyordu. Ve Belmont, Sage'in adını hırıltılı bir şekilde söyleyerek oturdu ve yatak başlığını duvara çarptı. "*Benim.*"

* * *

Birkaç saat sonra Sage, Peggy, diğer Clarkson'lar ve arkadaşları yakınlarda dolaşırken banliyösünün tamponuna yaslandı. Sage Belmont'la seviştikten sonra, Belmont ondan kendisi duş alıp giyinirken yatakta kalmasını istemiş ve onu dağınık kakülleriyle hatırlamak istediğini söylemişti

ve pembe bir ağız. Ona ne kadar güvendiğini bilmesini istiyordu, bu yüzden onu son kez öptükten sonra cesur bir gülümseme vermişti. Ve gitti. Ağlamamak ve ait olduğu yere, Suburban'ın direksiyonuna geçmesi için ona yalvarmamak şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Aslında onsuz uzaklaşmak ikinci en zor şeydi.

Hiçbiri Belmont'u geride bırakmaya razı değildi. Uzaktan yakından. Aaron bunu öğrendiğinde en ufak bir duygu belirtisi göstermemişti ki bu da kendi içinde çok şey anlatıyordu. Şimdi bekliyorlardı. Neyi bekliyorlardı? Muhtemelen birinin yanlış bir şey yapmasını, böylece diğerlerinin de onu takip etmesini. Ama eğer bulunmak istemiyorsa, Belmont'u aramaya çıkmak hiçbir sonuç vermeyecekti.

"Gitmeliyiz," dedi Sage Peggy'ye. "Onun istediği de bu."

"Biliyorum." Peggy başını salladı ve kâğıt kahvesini yudumladı. "Sadece biraz komik..."

Sage en iyi arkadaşına baktı. "Ne?"

Peggy, Elliott yaklaştığında ona doğru eğildi, hüzünle gülümsedi ama yanağını okşadığında minnettar oldu. "Hepimizin burada olmasının nedeni Bel, değil mi? Bunca zamandır her şeyi harekete geçiren oydu. O kabul edene kadar Aaron ve ben geziye gelmeyecektik."

Aaron başıyla onayladı. "Wayfare'in dışında." Gözlerini ovuşturdu. "Sanki o sabah on yıl önce olmuş gibi."

Rita alaycı bir kahkaha attı. "Benim için biraz daha taze bir his." Jasper'a doğru eğildi. "Ama evet... Belmont valizimi Gömülü Hazine'nin mutfağında bıraktı, değil mi? Bu yüzden Jasper'a geri dönmekten başka çarem yoktu."

Söz konusu adam gözlerini kısarak güneş ışığına baktı. "Birden fazla kez kendimi toparlamamı önerdiğinden bahsetmiyorum bile."

Elliott, Peggy'nin yüzündeki bir bukleyi fırçalayarak, "Ben de öyle," dedi huysuzca. "Bana Peggy'yi görmediğimi söyledi. Haklıydı da. Bunun için ona borçluyum. Ve bu borcu asla ödeyemeyeceğim."

"Bir keresinde beni de yere sermişti," dedi Grace, geniş gülümsemesi onu karşı konulmaz kılan özelliklerinden yalnızca biri olan öndeki çarpık dişini ortaya çıkararak. "Tam anlamıyla."

Aaron Grace'i yanına çekti. "Dişinin kırılmasından iyidir." Grup güldü ama bu kısa sürdü. Hepsi hâlâ Belmont'un ortaya çıkmasını umarak omuzlarının üzerinden bakıyordu. "Evet, kardeşimiz başından beri ipleri elinde tutuyor. Ne kadar zor olsa da, bir tanesini çekmesine izin vermeliyiz."

Daha fazla. Bazen öyle şeyler yapar ki, sonradan anlam kazanır. Çok daha sonra. Bu yönden Miriam'a benziyor, değil mi?" Boğazı düğümlendi. "Beş dakika içinde çıkıyoruz. Tuvaleti kullan, kahveni doldur, her neyse."

Peggy göz kırparak, "Pompa tüfek," dedi.

Dağılmaya başladılar ama bir kadının ortaya çıkmasıyla kısa kesildiler. Sage'in Libby'yi tanıması bir anını aldı, annesinden başka kasabada dışlandığını gördüğü tek kadındı. Hiç konuşmamışlardı ama bir zamanlar Sage, aptalca da olsa, onları akraba ruhlar olarak görmüştü. "Sen Belmont'un Sage'i misin?"

Onun adını duymak kalbime saplanan bir buz kıracağı gibiydi. "Evet."

Libby ellerini belinde kavuşturdu. "Şey, sadece uğrayıp sizin için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Şimdi eve gidiyorum."

"Bekle," dedi Aaron ve sonra Sage'e döndü. "Sage, Libby bu sabah Belmont'u bulmamıza yardım eden kişi."

Sage'in ciğerlerinin boşalması sadece bir saniye sürdü, minnettarlık göğsünü helyum gibi şişirdi. Tamponu itti ve şaşkın bakışlı kadının yanına giderek kollarını ona doladı. "Teşekkür ederim."

Libby'nin kolları yavaşça kalkarak kucaklamaya karşılık verdi. "Benim için bir zevk olduğunu söylersem bana güvenin." Sage'den uzaklaştı ve titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sekizinizin nesi var böyle? Hepiniz... havaya bir değişiklik katıyor gibisiniz."

Sage arkadaşlarına bakmak için döndü ama güneş o kadar güçlüydü ki sadece siluetlerini seçebiliyordu. Aaron kollarını kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir haldeydi. Grace onun yanında, saçları on yedi yöne uçuşuyordu. Jasper ve Rita birbirlerine yaslanmış, Rita'nın başı Jasper'ın omzunda. Peggy işaret parmağının etrafında bir bukleyi döndürüyor, Elliott bacaklarını iki yana açmış onu izliyordu. Dünyaya meydan okumaya hazırды. Hepsi öyleydi. Ve o da artık onlardan biriydi.

Sage yerde bir gölgenin hareket ettiğini görünce Libby'nin uzaklaştığını fark etti. Döndü ve kadının kolunu tam zamanında yakaladı. "Bizimle New York'a gelmelisin."

Hayal mi görüyordu yoksa Libby'nin yüzündeki çizgiler yumuşamış, neredeyse solmuş muydu? "Yapamadım, ben..." Etrafına, genel olarak kasabaya bir göz attı. "Nereden başlayacağımı bilemezdim."

Grace, Sage'in yanına geldi. "Bu konuda yardımcı olabiliriz."

"Evet," diye söze karıştı Rita. "Yeni başlangıçlar konusunda uzmanız."

Libby'nin yüzünde bir gülümseme belirmeden önce birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. "Toplanmam için bana yarım saat verebilir misin?"

* * *

Madendeki ikinci gün, duvarlar kapanmayı bıraktı.

Dün Belmont'un kaygısı daha çok Sage'in onsuz seyahat edeceği bilgisinden kaynaklanıyordu, bu yüzden yarattığı mide bulantısı ile hapsolme korkusunu birbirinden ayırmakta zorlanmıştı. Çocuğunu taşıyor olabilecek kadını çoktan göndermişti. Bu düşünce aklından *hiç çıkmıyordu, öyle ki* Sage'in onu bilerek korumasız sevişmeye teşvik edip etmediğini merak ediyordu. Elbette bilinçaltında. Sage'in vücudunda hesapçı bir kemik bile yoktu. Her iki durumda da işe yaramıştı. Kendini toparlamak için duyduğu aciliyet o kadar yüksekti ki zirveyi göremiyordu.

Belki de bu yüzden madendeki ikinci gününde Belmont nakil aracıyla yeryüzünün derinliklerine indi... ve artık seslerin çağrısını hatırlamıyordu. Kasları hâlâ kilitliydi, korku boğazının içini tırmalıyordu. Madenin içi sanki dev bir kalbin içine hapsolmuş gibi atıyor ve nabız gibi atıyordu. Ama sesler gitmişti ve bu bir başlangıçtı.

Kardeşlerinin yerde onun etrafında toplanıp gözlerindeki kan ve kiri sildikleri bir görüntü parladı. Ve daha da sakinleşti. Yolculuk sırasında kardeşinin, ne olursa olsun kiliseye zamanında varacaklarına dair verdiği güvenceyi hatırlayınca daha da sakinleşti. Ve Sage'in elindeki buketi bırakıp kilisede ona doğru geldiğini düşündüğünde daha da sakinleşti - *en çok da* Sage'in. Tanrı'nın gözleri önünde başka bir adamın yanında durması onu delirmekten kurtarıyordu.

Madenin en derin noktasına ulaştıklarında Belmont araçtan indi ve kuma isteğiyle mücadele etmek için burnundan nefes aldı. Koku. Nemli ve rutubetliydi. Ferahlığın tam tersiydi. Ekipmanlardan yayılan benzin kokusu hoş karşılanıyordu, çünkü çalışma alanını bir kuyunun dibi gibi hissetmekten kurtarıyordu.

Tavan çökecekmiş gibi görüldüğünde sertçe yutkundu ama kendini tuttu. Tırmalayan toynak sesleri kulak kanalının içini tırmalıyordu ama o

onları salladı ve nefes aldı. Nefes aldı.

Birkaç metre ötede, beyaz tuz duvarı onunla alay ediyor, bir eğlence evi duvarı gibi hareket ediyordu.

Kazma, ağırlığını fark edemeden elindeydi. Soğuk metali avucunda bir kez döndürdükten sonra aleti başının üzerine kaldırdı ve tüm gücüyle aşağı doğru savurdu. Çok fazla olduğu ortaya çıktı. Tuz bir şelale gibi yere aktı. Sinirleri de aynı şeyi yaptı. Hâlâ oradaydılar, titriyorlardı ve hassaslaşmışlardı ama baltayı her indirişinde omuzlarından, kalbinden bir ağırlık kalkıyordu.

İçinde farklı bir şey vardı. Öyle değil miydi? Bir değişim olmuştu. Ama nerede olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Madenin bu bölümünde yalnızdı. Bir anlamda, her zaman kendi alanında tek başına var olmuştu. Ama yalnız *hissetmiyordu*. Sirtında, onu destekleyen, cesaretlendiren beş çift el hissedebiliyordu. Yüzünde Rita'nın serin suyunu ve kardeşinin şefkatli kollarını hissedebiliyordu. Peggy'nin kahkahalarını, gözyaşlarını ve iğnelemelerini duyabiliyordu. Annesinin yemeğindeki gururu tadabiliyordu.

Ve Tanrı her şeyin ötesinde Sage'in güneş gibi parladığını biliyordu. Onu tren peronunda geride bıraktı çünkü karanlığı yenmek için içe dönmek yerine dışa dönmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordu. Onu daha iyi bir adam olmaya zorladı çünkü ona inanıyordu. Evet. Değişim o zaman başlamıştı. Diğer her şeyin başladığı yer. Sage ile.

Belmont baretini çıkardı, böylece kazağını ve tişörtünü çıkarabildi ve çıplak göğüslü kaldı. Sage'in tırnaklarının geride bıraktığı kırmızı çizgiler dikkatini çekti ve duvarın onları görmesine izin verdi. Böyle bir kadını kazanabildiğinde hiçbir şey aşılamaz değildi. Böyle bir kadını karısı yapabilirdi.

Baltayı bir kez daha eline aldı, başını eğdi ve dinledi. Kulaklarını sessizlikten başka bir şey karşılamadı, etrafındaki sessiz duvarlardan başka bir şey onu istediğinden daha uzun süre tutamazdı. Orada, toprağın altında kendi seçimiyle bulunuyordu. Ve geldiği gibi dışarı çıkıp kadını bulacaktı. Kendi ayakları üzerinde durarak.

Arkasında beş çift el ile.

Kazmayı yüzüncü sallayışında Belmont gülüyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sage vücudunu kalp saatinin etrafına doladı ve eğilerek saatin tik taklarını dinledi. Ayak parmaklarının altındaki kum dondurucuydu ama yine de sert taneciklerin arasından geçirdi parmaklarını. Çevresi aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydı. Coney Island'daki bu anı pek çok kez hayal etmişti - beyaz şapkalı suların yuvarlanışını, New Yorkluların ısınmak için ellerine üfleyip ayaklarını yere vuruşlarını - ama Belmont da bu hayallerin bir parçasıydı. İri ve kararlı, kardeşleri etrafında dönerken kollarını kavuşturmuştu.

Tanıdık olmayan kısım Clarkson'lardı. Onları olağanüstü kılan tüm o özellikler biraz daha sönük kalmıştı. Peggy, Aaron ve Rita sahilde düz bir sıra halinde oturmuş, Walmart'tan satın aldıkları bornozlarının önlerini tutmuş, altlarında mayoları, düdüğün çalmasını bekliyorlardı. Arada sırada içlerinden biri diğerlerine gülümsüyor ya da sevgilisinden bir öpücük kabul ediyordu ama bu zorlamaydı. Zorlanmışlardı.

Yolculuk başladığından beri Sage bu sabahın, yani Yeni Yıl Günü'nün büyülu geçeceğinden o kadar emindi ki, buna kendi gözleriyle tanık olmayı hiç beklemiyordu. Miriam'ın hastalığı Sage'e onu tanımak için fazla zaman vermemişti ama kadının biraz tuhaf da olsa bilge kişiliğini asla unutmayacaktı. Hikâyeler sayesinde Sage, Miriam'ın çocuklarına ders vermek için sık sık küçük yaramazlıklar yaptığını biliyordu. Yani... bu o olamazdı. Bu an gerçekten de sadece okyanusa atlamakla ilgili olamazdı, değil mi?

Yüzlerce Kutup Ayısı Kulübü üyesi sahilde birbirlerini azarlayarak ve gerinerek dolaştı. Fotoğraf çektiler ve bir avuç cesur haber muhabirine geçmiş yılları yad ettiler. Sage eğildi ve kulağını saate dayayarak düzenli kalp atışlarını dinledi. Ona bu hediyeı veren olağanüstü adamın kalp atışlarının da aynı şekilde atmasını umuyordu.

tartışılmaz bir kesinlik.

"Annemin bunu yaptığını hayal bile edemiyorum," dedi Rita, uzun siyah saçları rüzgârda yanaklarına savrulurken. "İçiyor olsa bile."

"Ben de," diye mırıldandı Peggy, Rita'nın yanına doğru eğilerek. "O da hepimiz gibi kapalı bir insandı."

"Bel hariç," dedi Aaron. "Okyanus onun en sevdiği şey. Bunu kaçırmamalı."

Onların Belmont hakkında konuşmalarını dinlemek Sage için acı vericiydi ama buna ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Tanrım, kardeşlerin konuşuyor olması bile bir mucizeydi. Yolculuğa küs başlamışlardı ve şimdi bir gemi kazasından kurtulanlar gibi sahilde birbirlerine sokulmuşlardı. Belki de Miriam'ın büyük tasarımı buydu. Eğer öyleyse, asil bir tasarımı ama Sage bir şeyleri kaçırdıklarını düşünmeden edemiyordu. Belmont dışında bir şey.

"Bu annenin fikri olduğuna göre," diye başladı Sage. "Neden onun günlüğünden bir şeyler okumuyorsun?"

Peggy'nin arkasında nöbet tutan Elliott bir elini onun buklelerinin arasına soktu. "Bu iyi bir fikir. Kimde?"

"Belmont," diye yanıtladı Aaron. "Bunca zamandır kontrol ondaydı."

"Ne demek istiyorsun?" Rita başını çevirerek sordu.

"Görmüyor musun?" Eski politikacının dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Rita'nın ihtiyacı olduğunda, lanet şey bavulunda ortaya çıktı. Kıçma bir tekme yemem gerektiğinde, Suburban'ın güneşliğinden kucağıma düştü, mükemmel bir sayfaya işaretlenmişti. Ve Peggy..."

"Bel..." Başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar nedenini bilmiyordum ama Cincinnati'de olduğumuz süre boyunca bana çantamda olduğunu hatırlatıp durdu."

Aaron Atlantik'e doğru bir nefes üfledi. "İşte böyle."

Sage suçluluk duygusuna karşı çıktı ama onu görmezden gelemedi. Tamamen değil. Belmont'un kendisi için geride kalması gerekiyordu ve bu kararından dolayı ona saygı duyuyordu ama Belmont'un yokluğunun onun omuzlarına yüklenmesini engelleme bir yolu yoktu. Bilinçaltında onun gelip kendisini Sibley'de bulmasını istemişti, bu yüzden de hatıra defterini geride bırakmıştı. Bir yanı Belmont Clarkson olmadan yaşayamayacağını biliyordu. Bencillik mi etmişti?

"Ne düşündüğünü biliyorum, Sage," dedi Peggy, onu Clarkson'ların arasına çekerek. "Ve hemen şimdi kes şunu. Yoksa seni de bizimle birlikte umutsuzluğun soğuk çukuruna sürükleriz."

"Aslında bu hiç de fena bir fikir değil." Aaron ona hesapçı bir bakış

gönderdi. "Eğer

Onu hipotermiye maruz bırakırsak, Belmont muhtemelen bir tür Sage batsignal'ı alır ve ortaya çıkar. Başka bir sebep olmasa bile kığımızı tekmelemek için."

Sage güldü, sonra iç çekerek gözlerini kapattı. "Hayır, sanırım artık daha sert bir yapıya sahip olduğumu biliyor. Bu onu çıldırttı ama içeri girmeme izin verirdi."

"Bu dalmaya evet demek mi oluyor?" diye sordu Rita. "Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Sage.

Kahkahalar iyi hissettirdi ama bir kez daha sessizliğe gömüldü. Etraflarındaki yüksek sesli konuşmalar ve kamera tıkırtıları arasında, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde suya bakıyorlardı. Sage Belmont'u düşünüyordu, evet. Sonsuza kadar orada kalacak, uzun bir gölge bırakacak ve varlığıyla her şeyi işaretleyecekti. Ama dahası da vardı. Bir başarı hissi vardı. Belki de yolculuğun başında, Belmont'la birlikte geriye doğru bazı adımlar atmıştı. Yaşayamayacağı bir şekilde birbirlerine bağlıydılar. O da bunu düzeltti. Düzeltmişlerdi. Ve bu süreçte Sibley'i geride bırakmıştı. Ama şimdi memleketine dönmeyi düşündüğünde, utanç ya da pişmanlık duymayacaktı.

Bu gurur verici olurdu.

Sage, Kutup Ayısı Kulübü üyeleri ve misafir dalgıç olarak gelen insanların oluşturduğu kalabalığın arasından sahile bakmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Sezgileri ensesine tırmandı ve kulağına fısıldadı, ta ki Sage kalp saatini bırakıp ayağa kalkana ve reddedilemeyecek bir çağrıya itaat edene kadar. İnsanların etrafından dolanarak ve gözlerini kısarak sabah sisine bakarken, Peggy merakla adını seslendiğinde sadece bir parmağını kaldırabilirdi. Ama Sage kalabalığın arasından sıyrılana kadar yürümeye devam etti.

Ve işte oradaydı.

Belmont ona doğru yürüyordu, adımlarında en ufak bir aksama yoktu. Gülümsüyordu. Onu daha önce hiç görmediği bir şekilde gülümsüyordu. Görkemli ve önemli ve... bir şekilde yeni. Siyah paltosu soğuk rüzgârda arkasından savruluyordu ama o havadan etkilenmemiş gibiydi. O havaydı... o her şeydi. Ve kolları onun için ardına kadar açıktı.

Sage koşmaya başladı, ayakları her adımda kuma batıyordu. Sanki haftalardır biriktirilmiş gibi gelen gözyaşları yanaklarından aşağı akmak için o anı seçti. Sular yükselmeye başlamıştı ve o da ince cam gibi tabakanın içinden koşmaya başladı, sular inciklerine sığıyordu. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu.

Ona, kayıp diğer yarısına ulaşmak için. Ama sonra nihayet oradaydı, çelikten kollar etrafını sarmış, onu kumdan kaldırmıştı. Tarif edilemeyecek bir sıcaklığın içine. Yuvasıydı. Hayattı. Güzellik, sihir, güç ve aşktı.

"Sensiz nasıl nefes alıyordum, Sage?" Belmont'un sesi kafasında titreşiyordu. "Bunu nasıl başardım?"

Boynuna gömülmek ve bir daha çıkmamak istese de Sage geri çekildi ve yakındaki okyanusu utandıran mavi gözleri aradı. "Bunu başardın çünkü sen korkusuz bir adamsın." Evet. Evet. *Evet*. Bunun doğru olduğunu görebiliyordu. İnanılmaz bir şekilde, eskisinden daha da uzun boylu görünüyordu. Bakışları berrak ve şefkat doluydu, hayaletlerin hiçbiri yoktu. Tek bir tane bile. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde onun yanındaydı. Ve orada kalacaktı.

Belmont onun başının arkasını okşadı ve yüzlerini birbirine yaklaştırdı. "Korkusuz bir kadın için korkusuz bir adam, Sage. Tüm benliğim bu sahilde senin önünde duruyor. Hayatımın geri kalanında her şeyimle senin yanında olacağım."

"Bundan başka bir şey istemiyorum," diye fısıldadı. "Bunu tüm kalbimle istiyorum."

"Sende var." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kalbime sahip olduğun gibi. Aynı şekilde atmasını sağladın. Onu güçlü kıldın."

Sage nefessiz kalmıştı, bu yüzden Belmont onu öptüğünde hemen hava almak için geri çekilmek zorunda kaldı. Sage'in nefesi daha çok hıçkırık gibi geliyordu ama Belmont öpücükler kondurmaya devam etti, gülümseyenler, *şşşt diyenler*, mırıldananlar, sonunda ciğerlerini ona düzgün bir öpücük verecek kadar doldurana kadar. Oh, ve o da bundan *yararlandı*. Belmont bir eli Sage'in saçlarında kaybolmuş, diğer eliyle de belini destekleyerek ona hayatının öpücüğünü verdi, onu kendine çekti, ağzını bir o yana, bir bu yana eğdi, öyle akıcı ve aç bir öpüştü ki Sage kendinden geçebilirdi... eğer ayakları yerde olsaydı. Ama hissettiklerinin simgesi olarak havada sallanıyorlardı ve asla aşağı inmek istemiyordu. Belmont'la birlikte buna asla gerek kalmayacaktı.

* * *

Belmont güneş batana kadar Sage'i öpmeye devam etmek istiyordu.

Onu özlemişti. Ona nefes vermeye çalıştığı her seferinde daha fazlası için onu geri çekişinden bunu anlayabiliyordu. Tanrım, ona minnettardı.

Sage onu özliyordu. Ve bunun için her gün şükredecek olsa da, bir daha asla onun yokluğuna üzülmesine neden olmayacaktı. Onun için bir dönüm noktası olacaktı, aynı şekilde o da onun için bir dönüm noktası olacaktı. Bir sabit. Bir gelgit.

Ağzının Sage'inkiyle birlikte hareket etmesi her seferinde akıllara durgunluk veren bir deneyim olmuştu. Ama şimdi damarlarında akan güven, onu bir elektrik fırtınası sırasında gökyüzünü aydınlatır gibi aydınlatıyordu. Evet, cüssesi çok büyüktü ama içinde hiçbir zaman tam anlamıyla sarsılmaz hissetmemişti. Bu değişmişti. Şimdi Sage'i öpüyordu - onun lezzetli, verici ağzını - ve bu sefer biraz daha hak ettiğini hissediyordu. Sage'in sevgisini kazanmaya ihtiyaç duymaktan *asla* vazgeçmeyeceğini hatırladığı sürece, bu kabul edilebilirdi.

Bu kez Sage öpücükten uzaklaştı ve Belmont bir iniltiyle onu geri çekti, çünkü artık tüm vücudu işin içindeydi. Bir zamanlar gerçekten de Sage'in bedenini kendi bedenine karşı tutup onunla sevişmemiş olabilir miydi? Sage şimdi onun koluna doğru eğilmişti, kalçaları onunkilerin üzerinde kıvranıyordu... ve tekrar geri çekiliyordu.

"*Belmont*," diye nefes aldı Sage, bir elini boğazına götürerek. "Ben... sen..."

Saçlarını bir yumrukta topladı. Saçlar uçuşuyor ve yüzünü görmesini engelliyordu. "Gidip Atlantik'e atlamam lazım. Biliyorum." Eğildi ve kızın ağzını yaladı. Sadece bir kez. Yanaklarının kızarmasına yetecek kadar. "Belki de böyle hissettiğimde biraz soğuk su kötü bir fikir değildir."

"Ne gibi?"

Nabızı hızla atıyordu. "Sanki kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye başlamamışız gibi. Ve buna başlamam gerekiyor. Hem de çok, Sage." Nefes verdi ve adam nefesini içine çekti. "Çok kötü."

Ela gözleri kocaman açılmıştı. "Artık dokunmak için beklemek yok. Bizimle ilgili her şey... doğru." Güldü ve başını salladı, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Öyle değil mi?"

Belmont ağzını kızın alnına bastırdı. "Haklısın, tatlı kız. Biziz."

Öylece durdular, okyanus havası içlerinden tünel açmaya çalıştı, sonra vazgeçip etraflarından dolaştı, ta ki Sage geri adım atana kadar. "Sana ihtiyacı olan üç kişi daha var." Birbirlerinin ellerini tuttular ve kalabalığa doğru dönerek sahilde Clarkson üçlüsünün beklediği yere doğru yürüdüler. Onları görünce boğazına bir yumru oturdu. Madende onunla birlikte olduklarını bilecekler miydi?

Evet. Bunu kendine saklamayacaktı. Yakında bir gün onlara söyleyecekti.

Peggy beklendiği gibi ilk önce sürüden kurtuldu, kolları bacakları ve bukleleri birbirine dolanarak kendini onun kollarına attı. "Ne giriş ama, ağabey."

"Evet, gerçekten dramatik, Bel." Aaron konuşurken ona bakmıyordu ve Belmont bunu anlayışla karşıladı. Hâlâ kardeş olmaya çalışıyorlardı. Gerçek anlamda. Birbirlerine bakıp, inkar etseler de etmeseler de aralarında bir bağ olduğunu kabul edebilecek türden. Ama belki de Belmont'un fark ettiğinden daha ilerideydiler, çünkü Aaron dönüp ona baktı, gözleri cam gibiydi. "Gelebildiğine gerçekten çok sevindim, dostum."

"Ben de," dedi Rita, burnunu silip göğsüne gömüldü, Peggy ve Sage'in yanına çekildi. "Ama bir dahaki sefere bir mesaj atarsan hiç fena olmaz."

Belmont bir koluyla kız kardeşlerini kendine çekti, diğer kolunu da gözlerini deviren ama yine de gelen Aaron'a uzattı. Arkasından Elliott, Grace ve Jasper birer ellerini Aaron'ın sırtına koydular ve sonra hiçbir şey söylemeden uzaklaştılar.

Ve işte Miriam'ın istediği gibi Atlantik kıyılarında duruyorlardı. Ama onlar dört hafta önce San Diego'dan ayrılan aynı insanlar değildi. Onlar doğanın beş gücüydü... ve birbirlerine geri dönmenin yolunu bulan durdurulamaz bir birlikti. Engelleri aşmış ve sınırlarını aşmışlardı ve içlerinden bir ses Belmont'a hayatın normale dönmeyeceğini söylüyordu.

Bu -Clarksonlar *birlikte*- yeni normal olacaktı.

Aaron grup kucaklaşmasını ilk bozan oldu ve Grace'i yakınında bularak kolunu onun omuzlarına attı. "Üstünü değiştirsen iyi olur, Bel. Sanırım yakında düdük çalacaklar."

Başını salladı ve sürüyü daha önce oturdukları yere kadar takip etti. New York'a zamanında varmak için deli gibi araba kullandığından, mayo almak için durmamıştı. Bu yüzden omuz silkerek, iç cebinde Miriam'ın günlüğü bulunan paltosunu çıkardı. Günlüğü göz kırparak Sage'e uzattı... ve ardından boxer'ına kadar soyundu.

Tanrım, kızarıklığın boynuna tırmanışını görmek bile buna değerdi.

"Sende farklı bir şeyler var, Bel." Peggy kıkırdadı ama gözlerinde hâlâ nem vardı. "Bu iyi bir şey. Gerçekten çok iyi."

Peggy ve Rita cüppelerini bıraktılar, dişleri hemen takırdamaya başladı. Aaron da içten bir küfürle onları takip etti.

Düdük çaldı ve etraflarındaki herkes koşmaya başladı. Ama kardeşler hareket etmedi.

Belmont kendisinden bir işaret bekledikleri gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Daha önce de sezdiği ama asla inanmadığı bir sezgi. Şimdiye kadar.

"Annem için," dedi, bir yandan Rita'nın diğer yandan Peggy'nin elini tutarak. "Bizim için."

Aaron, Rita'nın boştaki eline yapıştı. Sevdikleri insanlar kıyıdan onları izlerken, Clarksonlar alışılmadık derecede sakin Atlantik'e doğru yürüdüler. Dondurucu sıcaklık vücutlarındaki oksijeni alıp götürürken ve tüyleri diken diken olurken bile soğuktan ürkmediler. Bellerine kadar derine indiklerinde Belmont başıyla onayladı ve hepsi aynı anda suya atladılar, yeşilimsi mavi suyun içinde sıkıca tutundular.

Belmont her ikisinin de suyun altındayken farklı şeyler düşündüklerini hayal etti. Her zaman olduğu gibi aklı Sage'e takılmıştı ama annesinin o ana sahip çıkması gerekiyordu. Onları bir araya getiren ve suya birlikte sokan oydu. Belki de Sage'in varlığını özlüyordu ama zihninin arkasındaki bir fısıltı giderek güçleniyor, ona kıyıya dönmesini söylüyordu. Kendisi ve kardeşleri bu kadar yol kat etmişken, bu tamamlanmamışlık hissi garipti. Ama işte oradaydı. Bir türlü geçmiyordu.

Peggy, Rita ve Aaron da bunu hissetmiş olmalıydılar, çünkü dördü de kıyıya doğru el ele yürürken sessizdi. Sage, Jasper, Elliott ve Grace tarafından havlulara sarılmış ve birbirlerine yaklaştırılmışlardı. Vücutlarını ısıtmak için hepsi birlikte hareket ediyordu ama grubun tepesinde Belmont'un gözüne bir şey takıldı.

İsmi mi?

Onun adı.

Kocaman altın harflerle yazılmış ve bir adamın cübbesinin arkasına nakşedilmişti. BELMONT. İsmi'nin altında da BAŞKAN kelimesi yazı ile işlenmişti. Cübbeyi taşıyan omuzlar bariz bir neşeyle titriyordu. Adam ters yöne bakıyor olsa da bu çok açıktı. Kendisi gibi dalmış olan bir kadınla konuşuyordu ama bir şey kadının Belmont'a bakmasına neden oldu. Bunu yaptığında, ağzı açık kaldı ve işaret etti. Tam onu.

İşte o zaman ismini taşıyan adam arkasını döndü.

Sanki bir aynaya bakıyor gibiydi. Ona bir ayna gösterdi.

eyrek yüzyıl sonrasına.

Bu adam onun babasıydı.

Belmont'un boğazı düğümle­nip Sage'e doğru körü körüne uzanırken bile, bir düşünce rüzgârın esintisiyle yanından geçip gitti. *Ne de olsa Miriam'ın bir planı vardı.*

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Sage, onun görüş alanını takip ederek. "Oh, Belmont."

Tıpkı madende yaptıkları gibi, kız ve erkek kardeşlerinin elleri sırtını buldu ve ona destek oldu. Onu desteklediler. Onu olduğu kişi yaptı.

"Miriam'ın neden onu nerede bulacağınızı söylemediğini merak ediyorum," dedi Aaron, sesi doğal değildi. "Ya da kim olduğunu."

Belmont'un cevabı düşünmesine gerek yoktu. "Çünkü zamanı geldiğinde size ihtiyacım olacağını biliyordu. Bu yolculuktan önce... yalnız gelirdim."

Rita onun omzunu sıktı. "Artık sizinleyiz."

Belmont gözlerini kumsalın genişliği boyunca kendisine bakmaya devam eden adamdan ayırarak gruba döndü. "Öyle olduğunuzu biliyorum. Her zaman öyleydiniz."

Ama bir an sonra Belmont kumu tek başına geçti, ona hayat veren adamın elini sıkmaya ve cevaplar istemeye tamamen hazır­dı. Çünkü sizi sevenlerden güç almak böyle bir şeydi. Nereye giderseniz gidin ona tutunurdunuz.

* * *

Miriam Clarkson, 1 Ocak

Eğer bunu okuyorsanız, durun. Tabii kötü bir şey olmadıysa, o zaman siktir et. Belli ki artık seni durdurmak için orada değilim.

Umarım ölümü büyük bir mesele haline getirmemişimdir. Umarım son dakika itirafları ya da daha fazla gün doğumu görmüş olmayı dileme yoktur. Eğer bu klişelere yenik düştüysem ve herkesin heyecanını öldürdüysem, özür dilerim. Ya yapmadıysam? Aferin bana. Ama şimdi bu kitapta yenik düşünüyorum, çünkü çok fazla viski içtim.

Oh, hadi ama. En azından skandala uğramış gibi davran.

İşte başlıyoruz. Çocuklarımı seviyorum. Bunu bilmeleri için her gün söylemem gerekmemesini seviyorum. Bu konuda rahat olmaları için. Ama geriye dönüp baktığımda -nalları dikmek üzereyken öngörü daha çok 40/40 gibidir- sadece çok küçük şeyleri düzelttiğimi biliyorum.

ve devasa olanları görmezden geldim. Aile yemeklerini hiç pişirmedim, ki düşündüğünüzde bu oldukça ironik bir durum. Sonuçta ben bir mutfak dehasıyım ya da öyleydim.

İnsanlar ölüm dileklerinde bulunur ve sevdikleri de bu dilekleri yerine getirir. İşler böyle yürüyor, değil mi? Ben bu yükü çocuklarıma yüklemek istemiyorum. Ama Rite Aid'den aldığım ucuz bir defter için böyle bir endişem yok. İşte burada. Benim. Ölmek. Dileğim.

Lütfen sabırlı olun ve benim de sık sık
-Bir plan.

On sekiz yaşındayken New York'ta bir yıl geçirdim. 1984'ün Yeni Yıl Günü'nde Coney Adası Kutup Ayısı Kulübü'yle birlikte Atlantik'in buzlu sularına atladım. New York'ta kendi yolunu çizmeye çalışan on sekiz yaşındakilerin sıklıkla yaptığı gibi, bir misafirin misafirinin misafiriydim.

Dört çocuğum arasında muhtemelen bunu ilk bulacak ve okuyacak olan kızım Rita'dan özür dilerim. Gördünüz mü? Bazen dikkatimi veriyorum.

Söylediğim gibi.

Coney Island sahiline geri döndüğümde, sırlı ve neşeli bir halde, geleceğimi görebiliyordum. Mükemmel değildi ama görebiliyordum. Beni geri getirdi. Nereye gittiğimi görebiliyordum. Oraya nasıl gideceğimi. Yanımda kimin olacağını.

O gün hayatım değişti. Tek bir dileğim olsaydı, o da dört çocuğumun, Belmont, Rita, Aaron ve Peggy'nin Yeni Yıl Günü aynı sahilde, aynı okyanusa atlamaları olurdu.

Birlikte.

Onların yanında olduğumu bilmek.

Ve hayır, Rita, şaka yapmıyorum. Ölü bir kadını sorgulamaya nasıl cüret edersin?

Sonsöz

Altı ay sonra

Sage aynadaki yansımasına baktı ve Peggy'nin saçlarına ördüğü beyaz çiçekleri hayranlıkla seyredebilmek için başını eğdi. En iyi arkadaşı herkesin düğün töreni için yerini aldığından emin olmak için dışarı çıkmıştı ve Sage yalnız geçirdiği birkaç dakika için minnettardı. Bu onun düğün günüydü. Belmont Clarkson'la evleniyordu.

"Sage Clarkson," diye mırıldandı, elini şiş karnının üzerine koydu ve avucunun içinde bir yaşam fırçası hissetti. "Eğer biraz daha bekleseydik, sen de düğünde misafir olacaktın."

Sage ve Belmont New York'tan döndüklerinde, Belmont'un hemen evlenmek isteyeceğini düşünmüştü. Ama o onu şaşırtmıştı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu.

Bir sabah, dairelerinin açık penceresinden dalgaları dinlerken, onu kendisine bakarken yakalamıştı. Parmağına pırlanta bir yüzük takarken ağzına uzun bir öpücük kondurmuştu. "Zaten iki insanın olabileceği kadar resmiyiz, Sage," diye mırıldandı. "Ama benim olmanla o kadar gurur duyuyorum ki, dünya bilse onur duyarım."

"Tüm ailenin burada olmasını istiyorum."

Belmont onu kanepeye yatırdı ve büyüyen karnını öptü. "Ben de. Onları yanımızda istiyorum."

Sonra Sage'in geceliğini kaldırmış ve ağzını bacaklarının arasında kullanmıştı.

Yaz sıcaklığında bile bu anı onu ürpertmişti.

Ailenin düğün için hazır bulunması beklemek anlamına geliyordu, onlar da öyle yaptılar. Ne de olsa, üç yoğun programı düzenlemek ve Clarkson'ları ülkenin dört bir yanından eve çekmek biraz zaman aldı.

New Mexico'da Rita ve Jasper, Rita'nın yemeklerine yönelik artan talebi karşılamak için Buried Treasure adlı restoranlarını genişletmeye başlamışlardı bile. Gelecek yaza kadar yeni bir eklentiye daha bitirmiş olacaklar ve yirmi masaya daha oturabileceklerdi. Rita ve Sage hamileliklerini bir Pazar sabahı telefon görüşmesi sırasında aynı anda açıklamışlar, bu da her iki tarafın da utanç verici hormonal gözyaşları dökmesine yol açmıştı. Ekim ayında Rita ve Jasper bir erkek çocuk sahibi olacaklardı. Belmont'tan vaftiz babası olmasını istemişlerdi bile.

Aaron ve Grace henüz kalıcı bir ev seçmemişlerdi ve Sage de seçeceklerinden emin değildi. Iowa'daki yeni YouthAspire kampını kurup faaliyete geçirdikten sonra bir sonraki projeye geçtiler. Ve bir sonrakine. Kendilerine Four Ribbons adını vererek, başarısız olan kâr amacı gütmeyen kuruluşların yardım için dilekçe verebilecekleri çevrimiçi bir topluluk oluşturdular. Aaron'un araştırmaları ve Grace'in içgüdülerine dayanarak bir sonraki projelerini seçip harekete geçeceklerdi. Aaron uzmanlığını yerel toplumu seçilen amaç etrafında toplamak için kullandı ve yarattıkları farklar mucizevi olmaktan başka bir şey değildi. Daha geçen ay büyük bir televizyon kanalı Aaron ve Grace'e bir reality şov yapmaları için teklif götürmüştü, ancak onlar hiç tereddüt etmeden teklifi geri çevirmişlerdi.

Peggy ve Elliott, Sage onları her gördüğünde daha da güçlenen bir ekipti. Elliott, Peggy'nin yaptığı her şeye hayranlık duyuyor ve onun fikirlerine destek vermekten asla geri kalmıyordu, bu fikirler çölde bir güven tatbikatı çizgisinde olsa bile. Ayrıca ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Elliott'ın koçluktan ayrılması, birlikte sınırsız zaman geçirmelerine olanak tanıdığı için ilişkilerinde harikalar yaratmıştı. Düğün için San Diego'ya geldiklerinden beri yemeklerden ve elbise/tux provalarından kaçıyor, suçlu ama memnun ifadelerle geri dönüyorlardı. Peggy bu sabah yamuk atkuyruğunu düzeltirken, "Deniz havasından olmalı," diye mırıldanmıştı. Elliott gelecek sonbaharda koçluğa döndüğünde Peggy'nin şimdiden üniversitede bir destek topluluğuna liderlik etme planları vardı. Üniversite ile mezunlar arasında irtibatı sağlayacak, sporcular için mentorluklar oluşturacak ve tıpkı yolculukları Cincinnati'de durakladığında Kyler Tate'in ailesiyle yaptığı gibi, aileleri ihtiyaç içinde olan öğrenciler için para toplayacaktı. Peggy ve Elliott'ın ilişkisi, Elliott'ın kızı Alice ile olan bağları gibi açıkça geliyordu. Düğün için San Diego'ya gelmemiş, onun yerine tiyatroya katılmayı tercih etmişti.

yaz boyunca kamp. Ancak aradaki mesafe Peggy ve Alice'in sürekli mesajlaşmasına engel olmadı.

Genellikle erkekler hakkında.

Peki ya kendisi ve Belmont? San Diego'ya döndüklerinden beri bir geceyi bile ayrı geçirmemişlerdi. Kaliforniya'ya Suburban'la dönmüşlerdi, tabii ki Suburban da dışarıda kendilerine ayrılan yere park edilmişti. Belmont'un Pasifik'e bakan iki yatak odalı dairesi evleri olmuştu ve Belmont bir ev almak istese de bunu bir süre daha erteliyorlardı. Dairede sihirli bir şeyler vardı. Belki de duvarlarının içinde onu hayal ettiğini bilmesiydi. Belki de pencereler açıkken her odada duyabileceğiniz dalgaların yumuşak sesiydi. Ya da belki de suyun şırıltısını dinlerken Belmont'un dışarıda üç kurtarma teknesinden birinde çalıştığını ve tekrar bir araya gelene kadar saatleri saydığını bilmektir. Ama ev dedikleri yerle ilgili bir şey vardı. İlk girdiğinde Belmont'un onu odadan odaya nasıl takip ettiğini hâlâ hatırlıyordu, sanki her metrekarede onun zihinsel fotoğrafını çekiyordu. "Burayı seviyorum Belmont," diye fısıldamıştı onun boynuna. "Sonsuza dek sürecekmis gibi geliyor."

Sage bundan sonra olacakları düşününce saç diplerine kadar kızardı. Belmont'un elleri bacaklarını ayırıyor, göğüslerini avuçluyor, kalçalarının arasına giriyordu. İlk kez birlikte oldukları kilisedeki sevişmelerinden daha iyisinin olamayacağını düşünmüştü. Ve o gecenin kalbinde her zaman özel bir yeri olacaktı. Ama... vay canına. Samimiyet konusunda kendilerine güvenleri arttıkça, her şey... *ateşlenmişti*. Belmont bazı geceler Sage'i soyup duşa götürmeden önce kapıdan içeri girmiyordu. Ya da yatağa. Ya da geçen hafta olduğu gibi, ocakta sos kaynarken girişteki masanın üzerine kabaca yatırılıyordu.

Çırpınan eliyle kendini yelpazeledi. "Bunu düşünmeyi bırak yoksa koridorda domates gibi yürüyeceksin."

Ve Belmont onun tam olarak ne düşündüğünü bilirdi. O her zaman, her zaman bilirdi.

San Diego'ya döndükten iki hafta sonra, eski işini geri almak için cesaretini topladı. Yolculuktan önce bu kadar cesur olmayabilirdi. Ama kasabanın kabadayısıyla Tanrı'nın ve insanların önünde yüzleştikten sonra, onu korkutabilecek pek bir şey kalmamıştı. Düğün planlama şirketinden aniden ayrılmış, Sibley'de belirsiz bir süre kalacağını düşünmüştü.

Ama aceleyle ayrılmasına rağmen onu kollarını açarak karşıladılar. Yaşamak için sonsuza dek mutlu sonlar planlamak, artık kendi mutluluğunu bulduğu için daha da ödüllendiriciydi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Peggy içeri süzüldü. "Herkes sahilde hazır." Peggy parmak uçlarına kalktı ve ciyakladı. "*Kardeş* olacağız. Aman Tanrım."

Sage'in kahkahası sulu bir şekilde patladı. "Hep öyleydik. Ama..." Ayağa kalktı ve dizinin hemen üzerinde biten gelinliğinin beyaz şifonunu düzeltti. "Artık gerçek. Onunla evleniyorum. Ve bundan daha mutlu olmanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Dur. Makyajımı mahvetmeme neden olacaksın," diye feryat etti Peggy. "Ve kabul edelim, makyajım mükemmel."

Sage ayçiçeği buketini aldı. "Çabuk, Blanche Devereaux ne derdi?"

Peggy hiç vakit kaybetmeden kalçasını kaldırdı ve Güneyli aksanına büründü. "Düğün gününde beyaz giyiyorsun, ha?" Saçlarını savurdu. "Kırmızıdan daha az bir şey giysem kiliseden gülerek çıkarlardı."

İki en iyi arkadaş dakikalar sonra sahile doğru yürürken hâlâ gülümsüyorlardı. Ancak Sage, koridorda kendisine kimin önderlik edeceğini gördüğünde adımları duraksadı.

Babası plajın kenarında smokiniyle bekliyordu ve onu hiç görmediği kadar sağlıklı görünüyordu. Sage Sibley'den ayrıldığından beri yaptıkları birçok telefon konuşmasından, kasabanın -özellikle de kilisenin- anne babasının arkasında toplandığını, ayık kalmaya ve toplantılara katılmaya çalışırken onları desteklediğini biliyordu. Yine de birbirlerinden ayrılamıyorlardı. Bernadette, her zamanki gibi, sarı ve pembe çiçeklerle süslü, dalgalanan beyaz bir tentenin altında onu bekleyen küçük insan topluluğunun içinde, kocasından çok uzakta değildi.

Peggy onun kolunu okşadı ve onu Thomas'a teslim ederek kardeşlerinin yanına gitti.

Sage, ailesinin orada bulunmasından Belmont'un sorumlu olduğunu şüphesiz biliyordu ve gözyaşlarına boğulmamak için henüz müstakbel kocasına bakmaya cesaret edemiyordu. Onu, sağdıcı Aaron ve onları karı koca ilan edecek olan Rita'nın yanında dimdik ve gururlu bir şekilde dururken hayal edebiliyordu. Jasper, Elliott ve Grace'i görebiliyordu, gülümsemeleri içten ve cesaret vericiydi. Libby de oradaydı. Sonbahar geldiğinde, o da

Kızlarının dadısı ve bu işte harika olacaktı.

Belmont'un babası da oradaydı. İlişkileri Belmont'un umduğu gibi bir dönüm noktası olmamıştı çünkü Belmont kendi başına çok önemli bir dönüm noktasına ulaşmıştı. Derinlere inmiş ve dünyanın daha önce hiç görmediği bir iç huzur ve güç zenginliği bulmuştu. Onun yerine Jonas Belmont ile arkadaş olmuştu. İyi arkadaş. Jonas sayesinde Miriam'la seksenli yılların sonunda bir Kutup Ayısı dalışı sabahı tanıştıklarını öğrendiler. Bir ay boyunca fırtınalı bir flört ve dur durak bilmeyen bir beraberlik yaşanmıştı. Jonas Miriam'a aşık olmuş ve onun da aynı duyguları paylaştığını düşünerek bir gece Coney Island sahilinde evlenme teklif etmişti. Ama evde oturan, tüm zamanını kocasına ayırmaktan memnun olan bir eş istemişti. Kadın da onu geri çevirmişti. Jonas bunu zor karşılamıştı.

Tipik bir kalbi kırık genç adam gibi inatçı davranmıştı. Kendini Miriam'ın anılarına kapatmış ve baba olacağını görmezden gelmeyi seçmişti. Eğer kendi başına olmak istiyorsa, öyle olsun. Ve uzun süre bundan pişmanlık duymuştu ama hayat ve kendi ailesi öncelikliydi. Belmont, Belmont olduğu için onu affetmiş ve yavaş yavaş bir ilişkiye doğru yol almışlardı. Birbirlerinin kusurlarını karşılıklı olarak kabul etmek üzerine kurulu bir ilişki.

Sage'in kendi babasıyla olan ilişkisine çok benziyordu, şimdi gözlerine baktığında tıpkı kendisinininkiler gibi berrak ve ela olduklarını fark etti. Thomas ve Bernadette'in hâlâ hayatlarını değiştirebileceklerini ummak çok mu fazlaydı? Hayır. Umut dolup taşıyordu. Gerçektir ve bunu asla bırakmayacaktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye karşılık verdi Thomas, belli ki Sibley'i kastederek.

Sonunda Sage bir nefes verdi ve babasıyla kol kola koşucunun üzerine çıktı ve Belmont'la göz göze geldi. Bebek karnını tekmeledi. Sertçe.

Nişanlısı siyah smokini içinde, ellerini belinde kavuşturmuş bir şekilde dikkat çekiyordu. Yine de onu elbisenin içinde ilk kez gördüğünde ellerini bırakıp yanlarına düştüler. Dudakları, boynunda hissettiğine yemin ettiği bir hava püskürmesiyle ayrıldı... ve gülümsedi. Coney Island sahilinde ona verdiği o inanılmaz gülümsemenin aynısıydı bu.

Kol ve bacakları, adamın derin şefkati karşısında geçici olarak felç olmuştu.

İfade. Uzandı ve onu sımsıkı tutarak koridordan aşağı, hayatının aşkına doğru süzölmeye gönderdi. Umabileceği en büyük aşka.

Tören sona erdiğinde kardeşler ve diğler eşleri Belmont'un ilk teknesine bindiler. Her ikisi de suya bakan bir pozisyon aldılar, yan yana, omuz omuza. Belmont motoru durdurdu ve Sage'in arkasına geçerek onu göğsüne doğru çekti.

"İşte kalp atışlarım," diye fısıldadı kulağına. "Seni seviyorum."

Ve herkes güneş ışığında sessizliğe gömüldü... sürüklenirken...

OceanofPDF.com

CLARKSON'LARIN YOLCULUĞUNUN NASIL BAŞLADIĞINI KEŐFEDİN!

Rita Clarkson, Tanrı bilir nerede, New Mexico'da, yanında bir bozuk arabası ve üç huysuz kardeşi. Sonra kurtarma ortaya çıkar.
-Motosiklet üzerinde altı metreden fazla ateşli ve çekici bir seks. Ve Jasper Ellis'in Rita'ya sadece bu gecelik olmadığını göstermek için sadece birkaç günü vardır... sonsuza kadar.

Bir alıntı
Too Hot to Handle takip ediyor.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Çatı! Çatı! Çatı... kelimenin tam anlamıyla yanıyor.

Rita Clarkson, annesinin bir mutfak sansasyonu yarattığı üç yıldızlı Michelin restoranı Wayfare'in karşısında durmuş, cızırdamasını, patlamasını ve dumanı tüten bir yığına dönüşmesini izliyordu. İyi niyetli bir vatandaş bir noktada omuzlarına bir battaniye sarmıştı, bu ona tuhaf gelmişti. Yapısal bir yangının bu kadar yakınında ısınmaya kimin ihtiyacı vardı ki? Hâlâ sağ elinde tuttuğu yumurta kaplı çırpma teli, battaniyeyi daha yakına çekmesini engelledi ama kendini aleti bir kenara bırakmaya da zorlayamadı. Wayfare'den, mesleki zaferlerine tanıklık etmiş dört duvardan geriye kalan tek şey buydu.

Ya da daha çok başarısızlıklar. Bunlardan çok daha fazlası olmuştu.

Bu akşamki yemek servisi planları iddialıydı. Restorandan üç hafta uzak kaldıktan sonra, bu süre zarfında televizyonda yayınlanan yemek programı *In the Heat of the Bite*'a katılmış ve yarışmadan atılmıştı. Aşırı telafi çabası mı? Elbette. Ulusal bir televizyon izleyicisinin önünde lanet bir peynirli sufle yüzünden muhteşem bir şekilde alevlendiğinizde, kefarettir.

Fırının kapağını dikkatlice indirirken paslanmaz çelikten yansıyan kendi coşkulu ifadesini, boynunu terleten sıcak televizyon kamerası ışıklarını, yukarıda sallanan mikrofona hâlâ görebiliyordu. Bir şefin hayalini kurduğu ya da *Bon Appétit* dergisinin parlak sayfalarında hayranlıkla izlediği türden bir sufleydi. Şişirilmiş, kışkırtıcı. Yenilebilir seks. Yarışmada sadece üç yarışmacı kalmıştı ve finaldeki yerini garantilemişti. Haftalarca süren "hızlı ateş mücadeleleri" ve bıçaklarla yatan nevrotik şeflerle yatmak... Sırf bu suflemin sahibi olmak için her şeye değdi. Gerçek bir mutfak gücü başarısı.

Ve sonra piç yarışmacı arkadaşı fırına kalçasıyla vurarak, İsa'nın son yediği suflenin ortasının harabeye dönmesine neden oldu.

Bundan sonra olanlar YouTube'da dokuz yüz kırk sekiz bin kez izlenmişti. En azından son kontrol ettiğinde.

Yani, evet. Gururu yerlerde sürünen Rita, bu gecenin menüsüyle bunu biraz telafi etmişti. Keçi peynirli patates püresi eşliğinde kuzu ikilisi. Sebzeli risotto yatağında ördek confit. Baharatlı chorizo şeritleri ile kırmızı snapper crudo. Önceki menüde var olan hiçbir şey yoktu. Fransız şef ve lezzet dehası Miriam Clarkson tarafından yaratılan menü. Ateş, annesinin "*İyi denemeydi evlat" deme şekli* miydi? Hayır, bu asla Miriam'ın tarzı olmamıştı. Eğer müşteriler *Miriam'ın* mutfağına şikâyetleriyle birlikte yemekleri geri gönderseydi, Miriam ekip için viski doldurur, servisi durdurur ve "*Siktir et... hepsini kazanamazsın*" derdi.

Yangın başladığından beri Rita ilk kez gözlerinin arkasında bir baskı hissetti. Yirmi sekiz yaşındaydı ve şimdiden büyük bir başarısızlıktı. Bir reality şovda yarışmaya uygun değildi. Annesinin mirasını devam ettirmek için uygun değildi. Uygun değildi, *nokta*.

Rita'nın arka cebinde, Miriam'ın defteri kızgın bir kömür gibi yanıyordu. Sanki "*Peki benimle ilgili tam olarak ne yapacaksın?*" der gibiydi.

Hortumlu bir itfaiyeci yanından geçerken Rita'ya telaşlı ama sempatik bir bakış attı. Gerçek bir gözyaşının kaçtığını ve yanağından aşağı yuvarlandığını fark eden Rita, suçluyu uzaklaştırmak için çırpınan elini kaldırdı ve yüzüne gerçek yumurta sıçradı.

"Oh, *hadi ama*."

İnkâr, yorgunluk ve aşağılanma, omuz bölgesinden başlayıp bileğine doğru yayılarak onu ele geçirdi. Boğuk hıçkırıklarını kimsenin duyamayacağından emin bir şekilde geri çekildi ve çırpma telini fırlatarak Wayfare'in girişine giden kaldırım taşları boyunca sekmesini izledi.

Artık yok.

Belmont'u görmeden önce hissetmişti. En büyük ağabeyi hep böyle yapardı. Tek bildiği, onun son bir saattir gölgelerin arasında durup alevleri izlediği ama varlığını belli etmek istemediğiydi. Her şey onun şartlarına, onun zamanına, onun hızına göre idi. Tanrım, buna imreniyordu. Kendine kurduğu yalnız hayatı, sadece ilgisini çeken işleri kabul etmesine izin veren kârlı deniz kurtarma işini, zamanının geri kalanını teknesinde saklanarak geçirmesini kıskanıyordu. Ne zaman

Belmont yanına yanaştı, ama Belmont ona bakmadı. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti ve şimdi de değişmeyecekti. Ama kendi tiksintisinin onun sabit gözlerine yansıdığını görmeye dayanamıyordu.

"Onu kurtaramayacaklar," diye gürlledi Belmont.

En büyük ağabeyi bariz olanı söylemekte asla başarısız olmazdı. "Biliyorum."

Daha da yaklaşarak omuzlarını birbirine sürttü. Kazara mı? Belki de. Sevgi gösterme konusunda pek başarılı sayılmazdı. Clarkson'ların hiçbiri öyle değildi ama en azından o ve Belmont arasında sessiz bir anlayış vardı. "Eğer yapabilselerdi onu kurtarmalarını ister miydin?"

Tam bir dakika boyunca sessiz kaldılar. "Bu milyon dolarlık bir soru." "Üzerimde o kadar nakit yok."

Cansız ifadesi Rita'nın kahkaha atmasına neden oldu. Göğsü kurşunla dolmaya, bacakları sallanmaya başlamadan önce iki nokta sekiz saniye boyunca iyi hissettirdi. Kahkaha büyük, yutkunarak alınan nefeslere dönüştü. "Aman Tanrım, Belmont. Annemin restoranını yaktım."

"Evet." Adamın iri omzuna bir kez daha dokunması onu biraz olsun sakinleştirdi. "Bilmediği şey ona zarar vermez."

Sinirlenen Rita onu itti ama adam yerinden kımıldamadı. "Bir de bana hastalıklı diyorlar."

Belmont'un iç çekişi siren seslerini ve acil durum personelinin bağırıışlarını bastırmayı başardı. "Ölmüş olabilir. Ama mizah anlayışı ölmedi."

Rita'nın aklına bir kez daha kot pantolonunun cebindeki günlük geldi. "Haklısın. Orada marshmallow kızartıyor olmalı. Yeni, lüks bir s'more trendi başlatıyor."

"Kendin başlatabilirsin."

Hayır, yapamam, diye düşündü Rita, turuncu, yalayıcı alevlere bakarak. Zaten bir gece için yeterince başlamıştı.

* * *

Rita ve Belmont kaldırımında sessizce oturmuş, yıkılmış restorana bakıyorlardı ki, VOTE4AC plakalı şık beyaz bir Mercedes kaldırıma yanaştı ve ikisinin de iç çekmesine neden oldu. Rita bir elini boyalı siyah saçlarının arasından geçirdi ve yorgun omurgasını düzeltti. Hazırlanıyor. Güçlendirici. Belmont'un çalışma yöntemi

Küçük kardeşi Aaron, geri çekilmeyi, durumu ölçüp biçmeyi ve sonra da temkinli bir şekilde yaklaşmayı severdi. Dramatik bir sahneye sol sahneden giren bir Broadway oyuncusu gibi, gözlerin kendisine çevrileceğinin farkındaydı. Gri takımında tek bir kırışıklık bile yoktu, siyah ayakkabıları parıl parıl parlıyordu. Altın çocuk gülümsemesi onu medyada bir sansasyon haline getirmişti ama Rita ve Belmont'a yaklaşıırken bu kez gülümsemesi ortalıkta görünmüyordu.

Aaron ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Siktir. Değil mi?" "Evet," dedi Rita, zorlukla yutkunarak.

Politikacı kardeşi, tüm Clarkson'lara miras kalan altın sarısı kahverengi gözlerinin ardında fazla mesai yapan beyniyle korkunç manzarayı taradı. Babası farklı olduğu için gözleri koyu mavi olan Belmont hariç. Rita'nın çoğu zaman unuttuğu bir gerçektir bu, çünkü Belmont doğduğu günden beri oradaydı, değişmez bir varlıktı. Aaron daha sonra gelmişti. *İkinci geliş.*

"İyi misin?" Aaron ona aniden sordu, bakışlarında şüpheli bir pırıltı vardı. "Duman yüzünden bir süre içeride kalmış olmalısın. Gözlerinin etrafındaki is-"

"Çok komik, sık kafalı." Ağır siyah göz makyajı ve genel olarak *siktiri boktan* görünümü, temiz giyimli küçük kardeşi için sürekli bir eğlence kaynağıydı. "Endişeni göstermek için komik bir yöntemin var."

"Teşekkür ederim. Neyi halletmem gerekiyor?" Aaron gömleğinin kolalı beyaz yakasını düzeltti. "Bir açıklama falan yaptın mı?"

Rita çeliğin omurgasından süzülmesine izin verdi. "Burada oturmakla meşguldüm."

"Doğru." Aaron, Belmont'u kaldırımında onlarla birlikte görünce şaşırılmış gibi yaptı. "Tanrım. Seni bir heykel sanmıştım."

"Ha."

"Okyanus gibi kokuyorsun."

"Vergi mükelleflerinin kanı gibi kokuyorsun," diye karşılık verdi Belmont.

"Pekâlâ." Rita sonunda dumanlı önlüğünü kafasından çekip sokağa fırlatacak kadar kendine geldi. "Sanırım annem öldüğünden beri neden birlikte takılmadığımızı hatırladım."

Doğrusu, o yağmurlu öğleden sonra öncesinde bile, bir aile olarak birlikte geçirdikleri zaman kendilerini zorunlu hissettiriyordu. Anneleri tarafından organize edilmiş ve neredeyse komik bir aceleyle kaçmışlardı.

"Aman Tanrım."

En küçük kardeşleri Peggy'nin sesini duyduklarında üçü de içlerinden küfretti. *Aile buluşması resmen başlasın.* Küçük kardeşlerini sevmediklerinden değil. San Diego'nun seçkinleri için kişisel alışveriş yapan Peggy, yirmi beş yaşında olmasına rağmen birçok açıdan hâlâ bir bebektir. Büyük kola şişesi bukleleri ve amigo kız görünümü, hemen hemen her şeyden paçayı sıyırmasını sağlıyordu. Elinde bir makbuzla onu takip eden sinirli görünümlü adam bir gösterge ise, taksi şoförüne ödeme yapmayı ihmal etmek de buna dahildi.

"Bu nasıl oldu?" Peggy hıçkırarak boynundan sarkan nişan yüzükleriyle oynarken, Belmont taksi şoförüne sözsüz bir şekilde ödeme yaptı. "Daha iki hafta önce burada yemek yedim. Her şey *yolunda* görünüyordu."

Rita cenin pozisyonunda kaldırıma uzanma dürtüsüyle savaştı. *Aman Tanrım.* Annesi ona ödüllü bir restoran miras bırakmıştı ama o restoranı yakmıştı. Rita'nın *geri döndüğü ilk gün.*

Aaron telefonunda gezinmekle meşguldü, ekranın ışıltısı mükemmel bir şekilde karıştırılmış koyu sarı saçlarını aydınlatıyordu. "İyi tarafından bak, Rita. Artık Hot Topic kasiyer kızı olma hayalinin peşinden gidebilirsin."

Rita onu tersleyecek gücü zor buldu. "Kıçıma atla."

Peggy yaklaştığında Rita onun gözlerinin içine bakamadı, bu yüzden küçük kız kardeşinin askılı gümüş sandaletlerinden dışarı fırlayan ayak parmaklarına odaklandı. "Merhaba. İyi olmana sevindim."

Rita'nın boğazı düğümlendi. "Teşekkürler, Peggy."

"Restoran için ben de üzgünüm. Orayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Annemin ne kadar sevdiğini de." En küçük kardeşi başını salladı ve omzunun üzerinden gizli bir bakış fırlatıp büyüleyici bir yarım gülümsemeyle geri döndü. Son üç yılda dört evlilik teklifinin sorumlusu olan bir gülümseme. "Annem muhtemelen o itfaiyecilerle konuşmamı isterdi. Haksız mıyım?"

Rita gökyüzüne bakarak inledi.

Siktiğimin Clarkson'larıyla tanış.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Tessa Bailey aslen Carlsbad, Kaliforniya'dan. Lise mezuniyetinin ertesi günü yıllığını, yırtık kot pantolonunu ve dizüstü bilgisayarını alıp dört günden kısa bir sürede New York'a gitti. En değerli yaşam deneyimlerini, amcasının sahibi olduğu Manhattan'daki bir bar olan K- Dees'te garsonluk yaparken edindi. Bu dört duvar arasında kocası ve en iyi arkadaşıyla tanıştı ve klasik rock'ın büyüsunü keşfetti, aynı zamanda Kingsborough Community College ve Pace Üniversitesi'nde İngilizce programına devam etmeyi başardı. Gazeteci olarak iş gücüne katılma girişimleri birkaç kez sekteye uğradı, ancak romantizm yazarlığı dikkatini çekmeye devam etti.

Şu anda kocası ve kızıyla birlikte Long Island, New York'ta yaşıyor. Ciddi derecede uykusuz olmasına rağmen, aşık olan insanlar hakkında yazma hayalini yaşamaktan inanılmaz derecede mutlu.

Daha fazla bilgi

edinebilirsiniz:

TessaBailey.com

Twitter @mstessabailey

Facebook.com/TessaBaileyAuthor

OceanofPDF.com

Ayrıca yazar: Tessa Bailey

Romancing the Clarksons Serisi

*Başa
Çıkılamayacak
Kadar Sıcak
Evcilleştirilemeyecek
Kadar Vahşi
Unutulması Çok
Zor*

Görev Hattı Serisi

*Ona Ait Olanı Korumak
Onlara Ait Olanı Korumak
Görevliyi
Sınırların Dışına
Çıkarma Riski,
İddiasını Ortaya
Koyarken Sorun
Çıkmasını İstiyor
Daha Riskli İşler*

Serve Serisi

Kader
Tarafından
*Sahiplenildi
Kader Tarafından
Açığa Çıkarıldı
Kader Tarafından
Sürüklendi*

Broke & Beautiful Serisi

Kovala
Beni
İhtiyacım
Var Yap
Beni

Çizgiyi Aşmak Serisi
Her Şeyi Riske
Atmak

Kaynama Noktası
Ham Kefaret

Made in Jersey Serisi

Crashed Out
Rough Rhythm
Yere Atılmış
Çalışmış Yara
Sıkı

Bağımsız Başlıklar

Düzeltilemeyen Baş Nedime'yi
Yemlemek
Off Base

OceanofPDF.com

TESSA BAILEY'NİN
ROMANLARI BEĞENİ
TOPLADI

UNUTMAK ÇOK ZOR

"4 1/2 Yıldız! En İyi Seçim! *Unutması Çok Zor*, birinci sınıf bir ikinci şans romantizmi... [Bailey'nin] Romancing the Clarksons serisinin üçüncü bölümü, yerleşik karakterlere daha fazla derinlik katıyor ve doğal bir şekilde akan sulu bir romantizm sunuyor."

-RT Kitap Yorumları

"5 Yıldız! En İyi Seçim! Peggy'nin hikayesi HER ŞEY! Eğer çağdaş romantizmi seviyorsanız, bunu mutlaka okumalısınız. Söylemem yeterli, bu unutamayacağım bir kitap! Şiddetle tavsiye edilir!"

-HarlequinJunkie.com

"Tessa Bailey'nin *Unutmak Çok Zor'u* dokunaklı, duygusal ama bir o kadar da umut dolu, olağanüstü bir aşk romanı."

-GuiltyPleasuresBookReviews.com

"4 1/2 Yıldız! En İyi Seçim! Tekrar tekrar okuyacağım bir kitap daha."

-NightOwlReviews.com

"[D]üşünceli ve duygusal. [Serinin şimdiye kadarki en iyi kitabı.]"

-StraightShootinBookReviews.com

"Tessa [Bailey] bir kez daha parlıyor."

-Read-Love-Blog.com

EVCİLLEŞTİRİLEMEYECEK KADAR VAHŞİ

"4 Yıldız! Yoğun aşk sahneleri ve tamamen yüklü cinsel gerilimiyle tanınan Bailey, hayal kırıklığına uğratmıyor. Ne kahraman ne de kadın kahraman göründükleri gibi olmadıkları için, sonsuza dek mutlu olmaya giden yolları tam bir zevk."

-RT Kitap Yorumları

"HJ Tavsiye Ediyor! Karakterler kendine özgü ve hikaye iyi yazılmış. Bu büyüleyici serinin bir sonraki kitabını okumak için sabırsızlanıyorum!"

-HarlequinJunkie.com

"Eğer bolca müstehcen konuşmanın ve düşünceli ama tamamen sevimli bir kahramanın olduğu seksi bir çağdaş aşk romanı arıyorsanız, bu kitaba kesinlikle bir şans verin."

-DirtyGirlRomance.com

"Tessa Bailey bu kahramanla duygu derecelendirmesini pencereden dışarı fırlatıyor - içim burkuldu. Bu kitaba BAYILDIM."

-LightningCityBookReviews.com

"*Evcilleştirilemeyecek Kadar Vahşi*, gerçekten okunmaya değer bir çağdaş aşk romanı ve herhangi bir erkeğin, hatta politik arenada çalışan yirmi yaşlarında beyaz yakalı bir erkeğin bile ağzı bozuk bir Bailey kahramanı olabileceğinin kanıtı."

-StraightShootinBookReviews.com

İŞLENEMEYECEK KADAR SICAK

"Bailey, mizah ve hissedilir cinsel gerilimle eğlenceli ve baharatlı bir hikâye yaratıyor."

-Publishers Weekly

"5 yıldız! En İyi Seçim! Hararetli anlar, seksi karakterler ve patlayıcı sahnelerle dolu. Kitap bir patlama ile başlıyor, bu yüzden kesinlikle bir oturuşta okumak için biraz zaman ayırmanızı tavsiye ederim, çünkü bir kez okumaya başladığınızda durmayacaksınız."

-HarlequinJunkie.com

"Tessa Bailey hayal gücünüzü büyüleyecek. Konusu eğlenceli; karakterler sempatik ve renkli; romantizm ise kadercî ve iç açıcı."

-TheReadingCafe.com

"*Too Hot to Handle*, Bailey'nin yazımında sevdiğim kuru mizaha, kitaplarından beklediğim ateşli romantizme ve sizi okumaya devam ettirecek doğru miktarda endişeye sahip."

-TheBookDisciple.com

"*Too Hot to Handle* komik, seksi ve zeki. Bir kitapta olmasını istediğiniz her şey var. Okumak için yarışacaksınız çünkü çok çok iyi!!!"

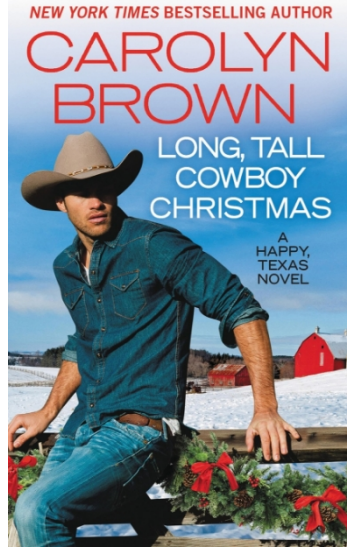
-AllRomanceReviews.com

"Hanımlar, yumurtalıklarınızı koruyun çünkü Edepsiz Konuşmalar Kraliçesi, dört Clarkson kardeşin HEA'ya giden yolculuklarını konu alan yepyeni serisiyle tekrar karşınızda."

-DirtyGirlRomance.com

OceanofPDF.com

Forever Romance ile Aşık Olun

UZUN, UZUN KOVBOY NOELİ **Carolyn Brown tarafından**

USA Today çoksatan yazarı Carolyn Brown'dan sımsıcak bir tatil kitabı. Nash Lamont olabildiğince yalnız bir adamdır. Öyleyse Noel'de güzel bir dul ve üç yaramaz çocuğunun geçici olarak yanına taşınmasına izin vererek ne halt ediyor?

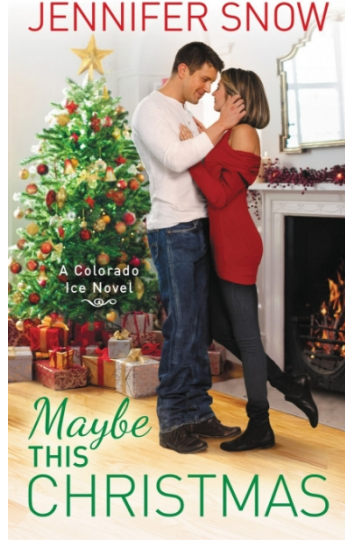
Kasey Dawson kocasının ölümünü asla atlatamayacağını düşünüyordu. Ama çocuklarının kendilerine ait bir planı vardır: Hiçbir şey onları yeniden gerçek bir aileye sahip olmaktan alıkoyamayacaktır; Noel Baba'nın yardımı gerekse bile.

NOEL İLE İLGİLİ SORUN

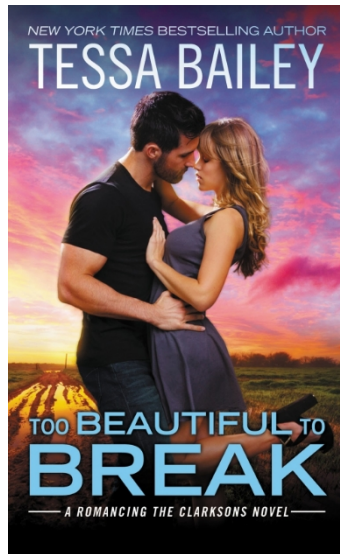
Debbie Mason tarafından

Noel Belası, Debbie Mason'ın *USA Today* çoksatan Christmas, Colorado serisinin ilk kitabıdır. Bu özel yeniden basım baskıda daha önce hiç basılmamış bonus içerikler yer alacak! Tatil köyü geliştiricisi Madison Lane, Christmas, Colorado'yu turistlerin kış harikalar diyarına dönüştürmeye çalışmaktadır. Ancak Şerif Gage McBride, onun kasabayı yok etmesini engellemekle görevlendirilmiştir. Madison'la tanıştıktan sonra onun yaramaz mı yoksa iyi biri mi olduğuna karar veremez ama kesin olan bir şey vardır: Noel bir daha asla eskisi gibi olmayacaktır.

BELKI BU NOEL
Jennifer Snow tarafından

Hokey yıldızı Asher Westmore ile kariyerinde önemli bir dönüm noktası arasında kalan tek şey bir maç daha oynamaktır. Ancak bir sakatlık onu aylarca kenara ittiğinde, tek parlak nokta, egzersizleri vücudunu ve ruhunu iyileştiren en iyi arkadaşı ve fizyoterapisti Emma Callaway'dir... Lori Wilde hayranları Jennifer Snow'un son kitabına bayılacak!

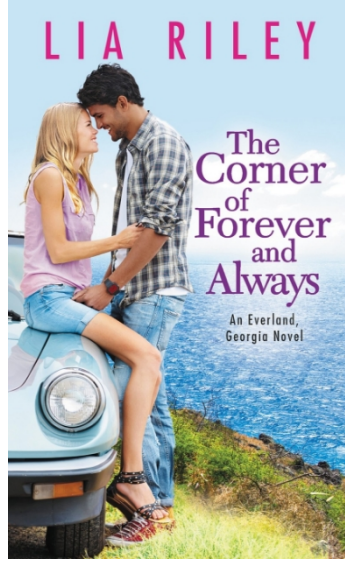

KIRILAMAYACAK KADAR GÜZEL

Tessa Bailey tarafından

Sage Alexander'ı kaybetmek Belmont Clarkson için bir seçenek değildir. Kalbi onun, her zaman onun olmuştur. Onun kendisinden bir şeyler sakladığını biliyor ama hiçbir şey onun için ne kadar önemli olduğunu söylemesine engel olamayacak

-Onu geçmişinden kurtarmak her şeye mal olsa bile. Tessa Bailey'nin Romancing the Clarksons serisinin son kitabını kaçırmayın!

SONSUZLUĞUN VE HER ZAMANIN KÖŞESİ

Lia Riley tarafından

Kristan Higgins, Jill Shalvis ve Marina Adair okurları için mükemmel. Prenses taklitçisi Tuesday Knight, tema parkını yıkımdan kurtarmak için Everland belediye başkanı Beau Marino ile karşı karşıya geldiğinde kıvılcımlar uçuşur. Sonsuza Dek Mutluluk Ülkesi'ni kurtarıırken kendi sonsuza dek mutluluğunu kaybedecek midir?

OceanofPDF.com

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

OceanofPDF.com

